108-6
32

Theological Seminary.
PRINCETON, N. J.
Part of the
ADDISON ALEXANDER LIBRARY,
which was presented by
MESSRS. R. L. AND A. STUART.

Case, Divisi PT8136
Shelf, Section A19
Book, No. 1827

V.2

Jos. Addison Alexander

Feb. 1. 1854.

Dramatic Works
Henrik Hertz

Kjærlighed og Politi.

Vaudeville i een Act.

Es irrt der Mensch so lang' er strebt. Göthe.

Udgiven af Ferdinand Printzlau.

Kjöbenhavn.

Trykt hos Directeur Jens Hostrup Schultz,
Kongelig og Universitets-Bogtrykker.

1827.

…RIGE & CHRISTEN…

Forerindring.

Forfatteren til den foreliggende Vaudeville har søgt at udkaste denne paa en ophøiet Grund og at bringe Comik og Pathos i en saadan Forbindelse, at de indbyrdes hævede og gave hinanden Betydning. Som Æmne tilbød sig her en Gjenstand, der syntes særdeles skikket til at opnaae det tilsigtede Øiemed, Conflicten nemlig mellem et høiere poetisk, uskyldigt og med Verden uerfarent Liv paa den ene Side, og paa den anden: den Tvang og de Forhindringer, en statsborgerlig Organisation med Nødvendighed paalægget os. Det Første maatte udtrykkes pathetisk, saavel fordi det ifølge sin Natur er det, som og fordi Contrasten herved stærkere udhæves. Det Sidste derimod maatte fremtræde i comiske Situationer, ei fordi det i sig selv er comisk, men fordi det, naar dets underordnede Organer støde sammen med blot poetiske Væsner, absolut maa fremkalde comisk Virkning.

I denne Strid maatte det pathetiske, blot i Kjærlighed og Poesie sværmende Liv naturligviis lide under Ind-

flydelsen af Statens strængere Krav; men, som det i sit Væsen ikke kan forgaae, saaledes vil Disharmonien opløses, naar det lemper sine Fordringer efter Statens, en Opgave, der vel er vanskelig, men ikke umulig.

Efter denne ovenanførte Anskuelse maatte Situationerne, de indførte Masker, ja selv Melodi-Valget nøie indrettes.

Hvorvidt Alt dette er lykkedes Forfatteren, maa overlades til et billigttænkende Publicums Bedømmelse.

Kjærlighed og Politi.

Vaudeville.

Personerne.

Kammmerraad Paaske.

Amalie, hans Søsterdatter og Myndling.

Carl Assens, Søn af en rig Proprietair i Fyen.

Caspar, Rideknægt.

Tobias, Vært i Mammuthsdyret.

Johanne, Pige sammesteds.

Zwiebel, Registrator.	Bryllupsgjæster.
Flink, Extraskriver.	
Krebs, Detailhandler.	

Første Politibetjent.

Anden Politibetjent.

En Gjæst.

En Pige.

Chor af Vægtere, Opsigtsbetjente og Folk.

Scenen er i Kjøbenhavn, begynder om Aftenen og varer ved ud paa Natten.

Første Scene.

(Gade. Ved den ene Side Gjæstgiverstedet Mammuthsdyret, stærkt oplyst. Af og til, især mod Slutningen af denne Scene, høres Musik derfra.)

Carl Assens, indhyllet i en viid Reisekappe, og **Caspar** komme hurtigt ind; den sidste bærer paa en Vadsæk.

Carl.

Mel. Notte e gjorno faticar, af Don Juan.

Vi er' frie! Victoria!
Lykkeligt vi slap derfra!

Caspar.

Herre, hør dog blot et Ord!
Kjolen samt et Silkefoer.....

Carl.

Hvilken Gud skal jeg paakalde?
Hvo har ført mig paa min Vei?

Caspar.

Nei, nei!
Vi er' Pokker slupne ei! —
Kjolen, ak, til Frøken Malle,
To Par Handsker, Pellerinen
Tog han bort ved Ravellinen.

Carl.

Amor! Dig vil jeg paakalde,
Du har frelst mig paa min Vei.

Caspar.

Nei, nei!
Vi er' Pokker slupne ei!

Carl.

Faure Gud! naar Du mig leder,
Frygter jeg min Skjebne ei.

Carl.	Caspar.
Nei, nei!	Nei, nei!
Frygter jeg min Skjebne ei!	Vi er' Pokker slupne ei!

Carl.

O Kongestad! dyrtkjøbte Kjøbenhavn!
Hvis Vold og Grav, trofaste Minder om
Urokket Troskab, true den med Fald,
Der vover fjendtligt at betræde Dig! —
Tilgiv mig forud hvad jeg har i Sinde!
Skjøndt ubevæbnet kommer jeg som Ransmand;
Skjøndt ung og uerfaren, skal min Frækhed
Ei kjende Grændser i at naae sit Ønske.
Det Bedste, Dine Mure slutter inde,
Den Faureste blandt alle Dine Faure
Vil jeg udrive af Dit Favn!

Caspar.

Min Herre!
Tillader De, at jeg bemærker —

Carl (uden at bemærke ham.)

Hør mig!
En Gud har ledet mig; useet han ruster
Min Ungdom, hidtil jomfrubly, med Kjækhed.
Igjennem Øiets uforvarte Døre
Skjød han den spidse Piil dybt i mit Hjerte.
Jeg har ei Ro fra den Tid haft. Om Dagen
Gik mine Tanker alle over Sundet,
Og Søvnen vendte mig om Natten Ryggen.
Af Gudens Piil berørt, mit Øie smerted'
Og strømmed' over; og mit Syn blev blændet
Af hede Taarer; og min Hjerne anstrængt
Udtømte sig i Planer. — See, da flygted'
Min Længsels Trækfugl fra et Hjem, hvor den

Ei længer kunde trives. Her jeg standser;
Thi her min Elsktes Aande rundt udbreder
Mild Sommervarme og en skyfri Himmel;
Her vil jeg søge min forladte Mage.

Caspar (afsides.)

Hvad, Sommer i December? Ak, min Herre
Har positivt en Raptus (høit) Bedste Herre!
Er De ei vel? Har Angst for Portbetjenten
Berøvet Dem den sjette Sands, Conduiten?

Carl.

Hvad snakker Du i Taaget? Gaae og spørg om
Et Herbergeersted, Mammuthsdyret.

Caspar.

Der
Til Venstre ligger det i fuld Belysning.

Carl.

Vel, skynd Dig, ring paa Klokken! Vi maae ind.

Caspar.

Hvad, der? Ta'er De ei ind hos Løbel eller Knirsch,
Hotel du Nord — —

Carl.

Nei der, der vil jeg ind!
Der har min Elskede sin Bolig valgt.
Det er det hellige Huus, den hellige Kjaba,
Hvortil som Pillegrim jeg ydmyg vandrer,
Og kysser Støvet af den lave Tærskel.
Der vil jeg ind, og der min Synd aftvætte
I bryndigt Kys paa hendes rene Læber.
Kom, skynd Dig.

Caspar.

Ei! har De en Kiæreste!
Det var Skam Nyt! Med hvem er De forlovet?

Carl.

Tie, Daare, tie! Hun har ei Navn for hvert
Nysgjerrigt Øre, der staaer vidt paa Gab
Og sluger gridsk hver fattig Nyhed.

Caspar.

Nei —
Nei, Herre — snart min Taalmod er forbi!
Er vi ej opfødt sammen? Har jeg ikke
Deelt alle Deres gale Streiftog med Dem?
Og staaet dem bi med Raad og Daad og Ryg,
Og taget Pryglene, der tilkom Dem? —
Dog hører De mig ei. Naar jeg fortæller,
At Portbetjenten lettet har vor Vadsæk
Og taget Frøken Malles Handsker, Kjole
Med Pellerinen, Kniplinger og Resten,
Fordi det ej var ordentlig justeret — —

Carl.

Jeg skal erstatte hende, hvad der mangler.
Tak Gud, at selv vi slap, skjøndt uden Pas.

Caspar.

Men siig mig bare, hvorfor er' vi reiste
Foruden Pas og over Hals og Hoved?
Hvi har vi lusket os tilfods som Tyve
Herind, mens Vognen staaer ved Trommesalen?
Hvorfor maa Ingen vide Deres Navn?

Carl.

Nu lad det være glemt! Jeg veed, Du er
Et godt Dyr, ret et ærligt Skrog. Jeg har ei
Behandlet Dig honnet. Men ak, mit Hoved
Er saa forvirret som mit Hjerte — Siig,
Har Du hørt tale om Narciss?

Caspar.

Var han
Fra Fyen, fra Odensee?

Carl.

Han var en Yngling
Fra Grækenland, — saa smuk, at da han saae
Sit Billede i Vandet, blev han selv
Forelsket i sin Skjønhed. Altid stirred
Hans vaade Blik i Vandet, fra hvis Flade
Den Fremmede bekjendt sympathiseerte
Med ham, og græd og smilte med ham.
Da døde han tilsidst af navnløs Længsel —
See, saadan har jeg og forelsket mig
I dette skjønne Aftryk af min Sjæl,
Der som et ædlere Billed straaler mig
Imøde fra min yndige Cousine
Amalie Bohden — og bestandigt maa jeg
Beklemt og elskovsyg mig tabe i
Hiint bedre Væsen af min Art, min Sjæls
Speilbilled; — haabløs jeg forgaaer, hvis ei
Mig Himlen sender Hjælp.

Caspar.

Det var en bandsat
Historie — Men hvad? De kan jo frie!
Den kjønne Frøken er da, Gudskeelov,
Af Kjød og Blod som andre Folk. Desuden
Er Kammeraaden Deres Faders Ven.

Carl.

Tie, jeg vil Intet høre! Dette Venskab
Er min Ruin. Har han ei forepræket
Min Fader, at jeg skal studere Jura
Og Stats-Oeconomie og Landhuusholdning?

Er mine Meninger om Politik,
Ja næsten om alt muligt, ej en Torn i
Hans Øine? — O, I evige Magter! her
Er Grunden jo til min Fortvivlelse!
Jeg yttrede engang, da han var hos os
I denne Sommer, at jeg havde Lyst til
At gaae til Grækenland og stride for
De Undertrykte — men, Du skulde seet ham!
Han blev som rasende og sagde reent ud,
At før jeg fik hans Søsterdatter, solgte
Han hende til Independenterne
I Syd-Amerika, den spanske Junta
Eller til Tyrkerne — og derpaa gik han
Og reiste bort med min Amalie.
Saaledes seer Du vel, at jeg har Grund til
Den sorteste Melancholie.

Caspar.

Gid Græker
Og Tyrker sad paa Bloksbjerg! — Men hvad har
De nu betænkt?

Carl.

Mit priselige Forsæt
Er uden videre at føre hende
Herfra med Magt, med List — —

Caspar.

Hvad, føre bort?
Det er vel Deres Spøg!

Carl.

Mit fulde Alvor.

Caspar.

Saadanne ordentligt bortføre, som

Man læser i Romaner og i gamle
Comoedier?

Carl.

Javist! lad mig nu slippe
For videre Vrøvl! Der ligger Mammuthsdyret,
Det Værtshuus, hvor Amalie med sin Onkel
Logerer. Jeg vil ind, men ubekjendt;
Mit Navn maa ikke nævnes, hører Du?
Fik Kammeraaden Nys om, jeg var her,
Var Alt forbi, og sagtens lod han da
Mig sætte under Politiets Opsigt
Som farlig for det Offentlige — Ring
Paa Klokken, og bank paa. For Resten
Maa Himlen sørge!

(Imidlertid har endeel Folk samlet sig udenfor det oplyste Gjæstgiversted.)

Caspar.

Men har De bemærket
Den Mængde Folk, der samle sig om Huset?
Der er Musik — naar blot vi komme ind.

Carl.

Ind vil jeg, om jeg og skal sprænge Porten;
Men det er dumt, at det gjør Opsigt — Gaae
Og skaf Dig Underretning om, hvordan
Det hænger sammen. —

Casper (til en Pige.)

Mel. Tilgiv mig ærværdige Hr. Eremit (den lille Pedro.)

Med Tugt at spørge, mit deilige Noer!
Hvem gjælder den russiske Vals?

Pigen (knipsk.)

Lad han mig kun være! kanskee han troer,
Jeg er for Enhver tilfals.

Caspar.

Hvis Ingen vil give mig bedre Beſked,
Saa ſtaaer jeg her ſom en Nar.

Choret (høflig.)

Gjæſtgiverens Datter har Bryllup med
Hørkræmmerens Søn, min Fa'er!

Caspar.

Men kan da min Herre Logie ei faae?

Choret.

Joviſt, naar han bareſtens banker paa.
Luk op, luk op!

(Choret banker paa: Værten ſtikker Hovedet ud af et Vindue, og raaber: Hvem der?)

Chor.

En Reiſende ønſker Logie.

Værten (talende.) Nu kommer jeg ſtrax!

Chor.

Luk op, luk op!
En Reiſende ønſker Logie!

(Carl og Casper gaae ind i Gjæſtgiverſtedet — Folk adſprede ſig.)

Anden Scene.

(Skjænkeſtue hos Gjæſtgiveren. I Midten af Baggrunden Fløidørre, hvorfra nu og da høres en douce Muſik, Skaaler, Hurra o. ſ. v.)

Johanne (der har lyttet ved Dørren, kommer frem.) Det er da ogſaa kjedeligt, at jeg ſkal være her alene, mens Bryllupsgjæſterne ere nærved at vende op og ned paa hele Huſet derinde — Hør! hvor de klinke og raabe Hurra! Nu drikke de den rige Bryggerenkes Skaal. Ja, hun kan ſagtens tale med — Gid Dørren blot ſtod paa Klem, at jeg kunde kige lidt ind til dem; men det kan da Jomfruen ikke lide, eller, hvad jeg vilde ſige, Madam Blaar; for nu er hun jo ikke længer Jomfru. Gjæſter er her heller Ingen af; naar endda den kjønne Hoſekræmmerſvend

vilde komme! (grædefærdig.) Men jeg er mutters alene. Jeg troer, jeg vil forslaae Grillerne ved at synge.

Mel. Bedste Mamma! vredes ikke.

Her i dette Huus logerer
Mangen munter Cavalleer,
Herremænd og Officerer,
Støie Hver paa sin Maneer.

Men den Værste af dem Alle
Hos mig Arme har Logie!
Med at banke paa og kalde
Lader han mig aldrig fri.

Naar jeg vidste, hvad han vil mig,
Skulde han det gjerne faae;
Men saa tidt han taler til mig,
Kan jeg ham ei ret forstaae.

Denne Gjæst det er mit Hjerte!
Ak, en slem, urolig Gjæst!
Alt hvad jeg af Præsten lærte
Glemmer jeg for denne Gjæst.

Hvad han hvidsker, naar han banker,
Kan jeg, tør jeg ikke troe.
Men for mine dumme Tanker
Har jeg Arme ingen Ro.

Tredie Scene.

Johanne, Carl og Caspar, (hvilke sidste komme ind under Slutningen af Sangen.)

Carl.

Saa her er Bryllup! Nu, et heldigt Varsel!
Har Kjærlighedens Gud eengang opslaaet
Sin Bolig her, saa staaer han mig nok bi.
Han kan ei heller være ret bekjendt

At svigte mig, der ofte har besjunget
I ziirlige Canzoner og Sonnetter
Hans milde Guddom. — Vel, med Mod til Værket!
Det er nok bedst, jeg speider først Terrainet,
Localiteterne, samt Husets Styrke.
Gud veed, jeg kommer slet bevæbnet selv,
Og hjælper Lykken ei, saa seer det galt ud.

Johanne (affides.)

Hvad ville disse Fremmede?

Carl.

Min ædle Caspar! Gaae som vor Spion,
Og skaf, som i Melampe Scagnarel,
Nøiagtig Kundskab om vor Fjendes Kræfter.
Høistgjerne saae vi, Du itide optog
Et Generalkort over Husets Trapper,
Bagporte, Lænkehunde, og hvad ellers
Vor Flugt kan hindre eller og befordre —
Men ah, see der! et artigt Pigebarn;
Hun hører nok til Huset her, hvis ellers
Saa tamme Dyr med Mammuthsdyr kan parres.
Spørg hende først. Som Fruentimmer er
Hun sagtens denne Fæstnings svage Side.

Caspar.

Skal jeg forhøre mig om Provianten,
Om Drikkevarene —

Carl.

Behoves ikke!
For Alting vil jeg vide, om min Elskte
Og Onkelen er inviteert til Bryllup.

Caspar. Godt, Herre! Det skal skee (nærmer sig Johanne) See, god Aften, min rare Pige. Saa

alene? mens alle Husets Folk, ja næsten Bæsterne med ere drukne af lutter Lystighed.

Johanne. Nu, Een skal jo passe paa Gjæstestuen, og saa ligesaa godt jeg som en Anden.

Caspar. Det var solid tænkt! — Men siig mig engang, hvad er det for en Patron, Værtens Datter er bleven gift med? Det er ventelig en smuk, ung Mand.

Johanne. Kjøn er han just ikke. Han er lidt vindøiet, og saa halter han noget til den ene Side. Men det mærkes ikke, naar han sidder.

Caspar. Det vil jeg troe; der skal ogsaa meget til at halte, naar man sidder paa en Stoel.

Johanne. Men han staaer sig grumme godt.

Caspar. Ja, paa det nær, at han halter. Men — hvad jeg vilde sagt — her boer jo en Kammeraad Paaske med sin Søsterdatter; de ere vel med til Brylluppet.

Johanne. Nei, bevares! De Folk ere altfor fornemme dertil! Skjøndt, Gud veed, Frøkenen er en Engel, og slet ikke stor paa det.

Carl (afsides.) Herligt! Denne Pige maa være mig behjælpelig! (høit til Johanne) Er Kammeraaden altsaa at træffe hjemme?

Johanne. Det troer jeg neppe; han pleier at være i Clubben paa denne Tid.

Carl. O, blinde Gud! Du smiler til mit Forehavende! — Vil Du, mit vakkre Barn! bevise mig en lille Tjeneste? Vil du bringe Frøkenen en Seddel fra mig? men egenhændig Jeg skal vise mig erkjendtlig.

Johanne. Naar jeg blot kan slippe fra Stuen; men jeg tænker, Husbond kommer strax.

Carl (har imidlertid skreven et Par Ord paa et Blad af sin Tegnebog.) Vel, see her er Billetten; men lad ingen Uvedkommende see den.

Johanne. Det har ingen Nød! Det er ikke første Gang jeg bringer saadanne Billetter.

Carl. Dog vel ikke til Frøkenen?

Johanne. Ih, bevares! Men her er aparte unge Folk nok paa Gaarden, der har grumme meget at tilskrive hinanden — Der kommer Husbond, saa kan jeg strax gaae. (Hun og Caspar gaae.)

Fjerde Scene.

Carl. Værten.

Værten. Nu har jeg gjort Anstalter til et Værelse for Dem, min Herre! Lagt rene Lagner paa Sengen, luftet ud og lagt i Kakkelovnen. Aa, De kommer til at boe som en Prinds! — Men, for Pokkeren! har De endnu Overtøiet paa? De maa, min Sjæl, ikke genere Dem. Johanne! hjælp Herren hans Tøi af!

Carl. Ei, Hr. Vært! jeg generer mig slet ikke, og derfor vil jeg beholde mit Overtøi paa.

Værten. Nu, i Guds Navn, de skal ha'e Deres Villie. Men, inden de gaaer op, drikker De dog et Glas Viin paa min Datters Velgaaende. Hvad? og taer en Bid Brød til, et Stykke Kage —

Carl. Jeg ønsker Deres Datter af Hjertet alt Godt; men i dette Øieblik kan jeg rigtigt hverken spise eller drikke paa hendes Velgaaende.

Værten. Nu, De skal ha'e Deres Villie;

men ind maa De gaae og hilse paa Bryllupsgjæsterne. De træffer lutter gode Venner: Nogle af Familien, et Par gamle Bekjendte af Huset; sgu meget anstændige Folk allesammen. Kom nu, lad gaae —

Carl. Undskyld — jeg vilde dog kun forstyrre Deres Gjæster.

Værten. Pakketel! De Folk har alt drukket saa godt, at de ikke meer kan forstyrres. Herregud! Ved en saadan Leilighed sparer man sig ikke — Kom nu! Det er justement muntert, naar Een kommer til, der, saa at sige, er falden ned af Skyerne.

Carl. Ak, Hr. Vært! Iaften er jeg slet ikke oplagt til at falde ned af Skyerne. Jeg trænger til Rolighed.

Værten. Nu, De skal ha'e deres Villie; men et lille Glas Viin maae De min Sjel smage; dertil maae de ikke sige Nei.

Carl (afsides.) Ih, saa gid han sad paa Hekkenfeldt! (høit) Nu brister min Taalmodighed — Jeg kan og jeg vil ikke.

Værten. Saadan lader jeg mig min Tro ikke afspise. Vil De ikke med det Gode, saa maa jeg til at hente Hjælp (raaber ind ad Dørren til Bryllupsgjæsterne) Aa, kom ind og hjælp mig! (Naar Dørren gaaer op, hører man de første Tacter af nedenstaaende Vals, mens en halv Snees pyntede Bryllupsgjæster efterhaanden styrte ind.)

Chor af Gjæsterne.

Mel. Hopser-Vals af Sargino.

Høistærede! hvad er der skeet?
Vi er til Tjeneste beredt.
Det ellers var jo Skam og Spot;
Vi bli'er tracteert saa godt. (Da capo.)

Værten.

Den unge Herre tager
Tiltakke med mit Huus inat;
Men nu ham Fanden plager,
Han siger alt god Nat.

Gjæsterne.

Saa denne Herre tager
Tiltakke med vort Huus inat?

Værten.

Men nu ham Fanden plager —
Han siger alt god Nat.
Jeg mener han maa smage
Lidt Steg og Søsterkage,
Og Stegen, tør jeg sige selv, er delicat.

Gjæsterne.

Ja vist maa Herren smage
Lidt Steg, o. s. v.

(Under Slutningen af Choret, mens Gjæsterne omringe Værten, har Carl listet sig bort.)

Værten. Naa, seer De! De Andre ere af samme Mening, som jeg. Kom nu — Men hvor blev den fremmede Herre af?

Nogle Gjæster. Fuglen er fløiet — Væk er han! hahaha!

Værten. Hvad? — Er han rendt sin Vei? Det er Satan til Menneske! — Men der er jo Tjeneren. Hvor er hans Herre, min Ven?

Caspar (der imidlertid er kommen ind.) Han beder Dem tusinde Gange om at excusere ham. Men han sender mig i sit Sted. Jeg pleier gjerne i hans Fraværelse at forestille min Herres Person.

Værten. Saa skal han min Sjæl ogsaa drikke paa de unge Folks Sundhed, siden hans Herre holder sig for god dertil. Aa, bring os et Par Glas Viin.

Nogle Gjæster. Javist, han skal drikke, og vi ville drikke med — Viin herud! et Par Flasker o. s. v.

Caspar. Jeg beder mangfoldig! for megen Ære! De gjør mig ganske skamrød.

Værten (skjænker i for ham og de Andre.) Ih, skam han sig en andengang — See der, min gode Mand!

Caspar. Takker mangfoldig! De unge Folks samt hele Husets Sundhed og Velgaaende!

Gjæsterne. De leve! hoch! und noch einmal hoch! und abermals hoch!

Verten. Jeg takker, mine Herrer! Jeg er sgu ganske rørt.

En Gjæst. Men nu skal vi min Sandten ogsaa ha'e os en lystig Vise, ret en tout-a-fait Vise.

Gjæsterne. En Vise, en Drikkevise!

Værten. Aa ja, min Ven! syng os en kjøn Arie, saadan en munter —

Caspar. Jeg vilde rigtigt gjerne tjene Dem — men jeg er saa forkjølt — jeg er saamænd slet ikke ved Stemme iaften.

Værten. Ih, vi tage det ikke saa nøie. Syng han saa godt som han kan.

Caspar. Desuden tør jeg ikke vove for denne ærede Forsamling — saa strænge Dommere.

Gjæsterne. Aa syng De kun! Vi be'er Dem saa meget De synger jo saa smukt o. s. v.

Caspar. Saa maa jeg bede Dem om Overbærelse med mit udyrkede Talent.

Mel. Im tiefen Keller sitz' ich hier.

Jeg læste i min Skolegang
Ovids Metamorphoser;
Men over Meningen jeg sprang

Og brød mig kun om Gloser.
Imedens Alt forvandlet blev
Ved Digterens Citrinke,
Jeg uforandret gik og drev,
Og var og blev en Sinke.

Chor.

Han uforandret, o. s. v.

Casper.

Men jeg blev ældre, jeg blev stor;
Nu blev mit Levnet practisk.
Mærk, kjære Venner, paa mit Ord!
Beretningen er factisk.
Var Bacchus ei nedstegen mild
Med Thyrsusstav og Ranker,
Da var jeg ei forvandlet til
En gammel, grundig Dranker.

Chor.

Da var han ei, o. s. v.

Caspar.

Engang, jeg var i Snavs Humeur,
Da banked' det paa Ruden;
Og da jeg aabnede min Dør,
Stod for mig Drankerguden.
"Hvad feiler Dig, min Broer? han sa'e;
"Held disse Draaber i Dig!
"Drik! der er meer hvor de kom fra,
"Og Kræfter skal jeg gi'e Dig."

Chor.

Drik! der er meer, o. s. v.

Caspar.

Og om mit Hoved faldt en Krands
Af Druer rigt i Klase;
Og Kjoleskjødet som en Svands
Sig reiste i Extase.
Med lodne Bukkefødder paa
Jeg hen til Guden hinked;

Og, da jeg ved hans Side laae,
Jeg tog hans Glas og klinked.

Chor.

Og da han ved hans Side laae, o. s. v.

Caspar.

— I Ly af dette gjæstfri Tag
Har Bacchus Eder buden.
Snart skal I ved et Trylleslag
Forvandles her af Guden. —
Han stiger af de fyldte Kruus;
O, skynder Jer! — han vinker!
Med Fader Bacchus drikker Du's!
Og klinker, klinker, klinker!

Chor.

Med Fader Bacchus, o. s. v.

Værten (til Gjæsterne.) Naa, gaae nu ind igjen til de Andre. Jeg har endnu Noget at besørge, saa kommer jeg strax (Gjæsterne gaae ind støiende.) Det var min Tro en smuk Vise, han der sang os. Har hans Herre skrevet den? Han seer mig ud til Allehaande.

Caspar. Ei, tro dog ikke, at min Herre befatter sig med saa lurvede Forretninger. Nei, den Vise har en gammelagtig Karl, en Student fra Kjøbenhavns Skole, skreven.

Værten. Saa? men siig mig, min Ven, hvem er egentlig hans Herre? Hvad Bestilling har han? hvordan skal man titulere ham?

Caspar. Ih, uden Omstændigheder; han holder ikke af mange Ophævelser.

Værten. Jeg mener, hvad hedder han? Han maa dog have et Navn.

Caspar (afsides.) Slap det der ud! (høit.) Hans Navn? Ja, det er en Statshemmelighed.

Værten. Men hvad er han da?

Caspar. Han er det fortreffeligste Menneske af Verden, et eiegodt Gemyt, et Mønster for Mænd.

Værten. Det mener jeg ikke. Jeg vil blot have lidt Beskjed om hans Carriere, hans Rang i Staten.

Caspar. Ja, det er ligeledes en Statshemmelighed.

Værten. Hm, hm! det er selsomt! — Man burde dog vide, af hvem man havde den Ære — Er han kanskee en Missionair fra Bibelselskabet eller fra det engelske Gas-Belysnings-Selskab?

Caspar. Ak, nei! Min Herre har aldrig bekymret sig om Andres Oplysning. Han har nok at gjøre med sin egen.

Værten. Han er dog vel aldrig en Jesuit eller en Papist?

Caspar. Ih, hvor kan De troe!

Værten. Herregud! man læser saa meget i Aviserne — Iøvrigt maa jeg rigtigt vide hans Herres Navn og Stand, da jeg skal melde ham paa Politikammeret som Reisende.

Caspar. Hør, veed De hvad, Hr. Vært! Min Herre kommer ret strax herned, saa kan De tale med ham selv. Gaae De imidlertid ind til Bryllupsgjæsterne; de længes upaatvivleligt efter Dem.

Værten. Ei, det har min Tro ingen Hast —

Caspar. Saa bliver det derved, Hr. Vært — gaae De nu i Guds Navn ind til de unge Folk; De har Synd af at lade dem vente.

Værten. De tænker sgu ikke paa mig. Lad os nu kun snakke lidt sammen — værsgod og sæt sig —

Caspar. Tjen mig nu i at gaae ind; og skjænk atter Deres Børn en Fader og Deres Gjæster den ædelmodigste Vært.

Værten. En lille Kjende kan vi sagtens passiare sammen.

Caspar. Nei, jeg vil min Tro ikke have det paa min Samvittighed — Jeg vil heller rive mig løs fra Deres angenemme Selskab og gaae min Vei.
(løber ud.)

Værten (alene.) Sikken en Fusentast! — Hvad kan der nu være derunder, at han ikke vil ud med sin Herres Navn? Det hover mig slet ikke. Han seer sagtens skikkelig ud og er velklædt; men... men...

Carl (kommer ind uden at bemærke Værten.) Jeg kan ikke holde det ud deroppe. Ingen Svar fra min Amalie — Pigen bliver ude — Det løber rundt i mit Hoved som et Møllehjul.

Værten. Jeg har før seet velklædte Gavtyve — — Men der har vi ham jo! Nu vil jeg tage Mod til mig — (til Carl.) Naa har man endelig engang den Fornøielse at see Dem. De lod mig i Stikken før.

Carl (afsides.) Han manglede kun! (høit) Jeg havde noget at besørge paa mit Værelse.

Værten. Jeg haaber, De har fundet Alt indrettet til Deres Tilfredshed.

Carl. Alt er upaaklageligt (afsides.) Kunde jeg blot faae ham bort!

Værten. Min Herre kunde heller aldrig have valgt et bedre Gjæstgiversted. Thi ligesom Mammuthsdyret er det største og prægtigste af alle Dyr —

Carl (utaalmodig.) Aa ja vist! saaledes skulle vi Alle arve Guds Rige — Siig mig blot, kan De ikke skaffe mig en Grundtegning af Kjøbenhavn?

Værten (afsides.) Hm! han er kort for Hovedet! (høit) En Grundtegning? En Tegning over Grundene her i Byen? Uden Fortrydelse, hvad vil Herren med den? Gud veed, der er nok af Grunde her i Byen, især afbrændte — Men hvad Nart er derved?

Carl. De misforstaaer mig. Jeg mener et Grundrids over Byens Gader og Torve o. s. v.

Værten. Aha! Det er noget andet! Ja, det var nok muligt —

Carl (søgende at faae ham bort.) Nu, see til at skaffe det snart — Der har De Penge, eller vil De lægge ud?

Værten. Det har gode Veie — vi skal strax faae det besørget; jeg har blot først et Par Ord at tale med Dem.

Carl. Dertil er der jo altid Tid — Gaae nu Hr. Vært og udret min Comission.

Værten. Strax, strax, min Herre! naar De blot vil høre —

Carl. Naar De kommer igjen — nu har jeg ingen Lyst.

Værten. Det er sagt med to Ord.

Carl (søgende at skyde ham lempeligen ud.) Naar De nu blot vilde gaae, og gjøre som jeg siger Dem —

Værten. Ei, lad mig dog komme til Orde —

Carl. See nu til at komme herfra; jeg er for længesiden kjed af den lange Sladder.

Værten. Du Fredsens Gud! De vil dog aldrig kaste mig ud af mit eget Værelse.

Carl. Ja, saa gaae med det Gode; hvis ikke ligger De udenfor Døtren, inden De veed et Ord deraf.

Værten. Naar De ikke lader mig komme til Orde, saa raaber jeg Gevalt, og kalder alle Bryllupsgjæsterne herind.

Carl (slipper ham.) Nei for Himlens Skyld — heller vil jeg døie Alt, end komme i saa godt Selskab. Nu tal, men gjør det kort — hvad vil De?

Værten. Puh! det er da et desperat Menneske! — Jeg vil hverken meer eller mindre, end bede Dem om Deres Pas.

Carl. Pas? Jeg har intet Pas.

Værten. Er det Deres Alvor? De er jo kommen hertil over Beltet, siger Deres Tjener.

Carl. Jovist har jeg Pas; men nu kan jeg ikke komme til det.

Værten. Da maa jeg min Tro have det; jeg skal jo levere det paa Politikammeret.

Carl. Lad mig nu i Ro; den Bagatel kunne vi jo afgjøre imorgen.

Værten. Det er saavist ingen Bagatel. Der er sat Straf for dem, der modtage og huse fremmede Personer, Løsgjængere og fordægtige Folk, der ingen Pas have. Det er ligesom jeg vilde sige, at Een skulde modtage en Karl i sin Tjeneste uden Skudsmaal.

Carl. Ak Hr. Vært! lad mig bare slippe for Deres abgesmackte Lignelser. De kan ikke faae mit Pas iaften.

Værten (afsides.) Jeg skal nok fange ham (høit.) Hør, veed De hvad, der er det samme med Passet

iaften (Idet han tager en Bog i Folio frem.) Vil De blot behage at udfylde Rubrikkerne i denne Bog.

Carl. Hvad er nu det igjen? (læser) "Den Reisendes fulde For- og Tilnavn, Stand, Ærinde, hvorfra hertil ankommen, om tillands eller tilvands, igjennem hvilken Port" — Hvad skal alt det Galimathias til?

Værten. Vil Herren blot skrive under hver Rubrik: Deres Navn, Stand, Ærinde — — —

Carl. Jeg? Er de fra Forstanden? Jeg skulde sætte mit gode Navn i denne Gabestok?

Værten. Ih, hvad er det for underlige Talemaader! Kom nu! det er snart gjort. Her er Pen og Blæk.

Carl. Spar deres Umag! Jeg gjør det aldrig i Evighed!

Værten. Men du Frelsens Gud, hvor kan De bilde Dem ind, at De alene kan opsætte Dem mod Politi og Øvrighed, mod Placater og Rescripter?

Carl. Der har aldrig været nogen Anordning derfor.

Værten. Jo saa min Sjæl har vi en Politiplacat derfor. Nu skal De strax faae den at see.

(Gaaer hen og roder op i et Skab.)

Carl.

Nei det gaaer altfor vidt! hvor kan jeg haabe
Blandt denne Øgleyngel at erobre
Min søde Brud og føre hende herfra!
O, du mit arme, hjælpeløse Hjerte!
Min uerfarne Kjærlighed! Hvad vil' I
Med Eders Uskyld, Eders aabne Adfærd

Imellem Toldbetjente, der belure
Og confiscere Jer som Contrabande —
Bevæbne dig med List, min unge Elskov!
Du har en farlig Kamp med Politiet;
Du maa indsmugle Dig, og atter drage
Forskjaalet med den faure Brud tilbage!

Værten (kommer tilbage med en Politiplacat.) See her skal De see! Hvert Ord er sandt som jeg siger.

Carl. Jeg vil gjerne troe Dem; men før i Morgen skriver jeg ikke et Ord i Bogen.

Værten. Der skal skrives iaften, siger jeg. Vil De nu høre, hvad der staaer i Placaten.

Carl. Jeg vil Intet høre.

Værten. Jo min Tro skal de høre (læsende op af Placaten:)

Mel. Smilende Haab, Du elskte Barn, som svæver.

"Hver Herbergerer" — hør mig blot, min Herre! —
"Hver i vor Stad hvad eller paa dens Grund,
"Være sig Eier" —

Carl.

Nei, det bliver værre!
Hør han, min Fa'er! nu holder han sin Mund!

Verten.

"Hver Herbergerer" —

Carl.

Jeg vil Intet høre!

Verten.

"Skal inden Aften"

Carl.

Menneske! jeg troer —

Værten.

"Fremmedes Navn og Stand til Bogen føre,
"Melde det paa de Reisendes Comptoir."

(Carl holder for Ørene.)

"Under en Mulkt fra fire Rigsbankdaler
"Lige til tyve — "

Carl.

Hold dog engang op!

Verten.

"Under en Mulkt"

Carl.

Jeg Mulkterne betaler!

Verten.

Vil De?

Carl.

Et Ord.

Verten.

Velan! jeg siger Top!

Verten.	Carl.
Naar De, min Herre! Mulkterne betaler, Jeg for at tjene Næsten siger Top!	Jeg vil med Glæde Mulkterne betale, Naar De blot engang vilde holde op!

Værten. Naar de vil betale Mulkterne, skal jeg gjerne for at tjene Dem, udsætte mig for Ubehageligheder. Men imorgen tidlig vil jeg have baade Pas og Underskrift i Bogen.

Carl. Derom kunde vi altid tale imorgen (afsides) Jeg haaber at være langt herfra inden den Tid.

Værten. Saa var da det afgjort. Men jeg begriber endnu ikke, hvorfor De ikke hellere nævner Deres Navn og udleverer Deres Pas. De sparede Deres Penge derved, og jeg Qvaklerier.

Carl (afsides.) Det er da et uendeligt Brøvlehoved! (høit, raabende ind i Øret paa ham) Men det vil jeg ikke! Jeg har ikke Lyst dertil. Forstaaer De mig nu?

Værten (forbløffet.) Gud bevares! Raab ikke saa høit. Jeg forstaaer Dem nok. Men hvorfor vil De ikke?

Carl. Det skal jeg saamænd sige Dem. Pas nu godt paa!

Mel. Naar Møen bliver Kone, af Lulu.

Jeg er min egen Herre!

Værten.

Ei, ei, ei.

Carl.

Jeg ubekjendt vil være!

Værten.

Ei, ei, ei.

Carl.

Gaae kun Deres Vei!
Jeg nævner mig ei!

Værten.

Ei, ei!

Carl.

Jeg er incognito!

(Her stikker Johanne, der kommer ind, et Brev hemmeligt til Carl.)

Carl.

Er dette fra Din Frøken?

Johanne.

Ja, ja, ja!

Værten.

Min Herre, seer De Brøken — ?

Carl (læsende Billetten — til Værten.)

Ja, ja, ja!

Værten.

Thi Brøken, som her
I Regningen er —

Carl.

Ei, ei!

Værten.

Er, at man tvinger Dem!

Carl (til Johanne.)

Gaae! siig til min Veninde —

Johanne.

Ja, ja, ja!

Carl.

Jeg skal mig strax indfinde.

Johanne.

Ja, ja, ja!

Carl (til Værten.)

Nu troer jeg, De veed
Al mulig Beskeed.

Værten.

Ei, ei!

Carl.

Jeg anbefaler mig! (gaaer, fulgt af Johanne.)

Værten (alene, seer forplumret efter ham.) Jeg troer, vor Herre Død, det er en forklædt Bandit, en Stratenrøver, En af dem, der napper Uhre og Hatte fra Folk ved Nytaarstider. Har man seet Mage! Han vil ikke sige sit Navn, har ingen Pas! — Nei, jeg maa op til Kammeraaden og spørge ham hvad der er at gjøre herved — Men ak, jeg maa jo ogsaa see til mine Gjæster og Brudefolkene — Hm, hm! en smuk Historie! — Han vil ikke, har ikke Lyst — — Jeg sover ikke en Nat under Tag sammen med det Menneske! Han var istand til at brænde Reden af over Hovedet paa os — den — den Lurendreier!

Mel. Hvor det vil være mig en Glæde, af Azemia.

Jeg kiender nok de Cavallerer,
Der ei vil nævne Navn og Stand.
De leve flot og commercerer
Og oversvømme dette Land.
Men naar de skal betale,
De først sig anbefale,
Og tage Dit og Dat af Værtens Gjemmer med.

Men troe mig, faaer jeg ham ved Kraven,
Han skal ei glæde sig derved.
Ja faaer jeg Dig fat,
Din hule Krabat,
Du skal i Arrest,
Det tjener Dig bedst.

En Gjæst
(stikker Hovedet ind af Dørren til Bryllupssalen)

Hr. Vært! Hr. Vært!
De bliver begjært —
Man kalder Dem her —
En her, En der,
En hist, En her!

Værten (talende.) Nu kommer jeg strax, Born; jeg har blot lidt at pusle efter —
Det kan Dig ei hjælpe, at Du vil narre mig;
Jeg skal nok fange Dig.

Jeg har ei Ro, før jeg er friet
For denne smukke Gjæst igjen.
Jeg selv vil hente Politiet —
Johannsen er min gode Ven.
Og Politi-Betjenter
Gjør ingen Complimenter.
Han ta'er min Hr. Krabat ved Vingebenet fat.
Ja troe mig, faaer han ham ved Kraven,
Han skal ei glæde sig derved.
— Ja, faaer jeg Dig fat,
Din hule Krabat,
Du skal i Arrest,
Det tjener Dig bedst

Flere Gjæster (som ovenfor.)

Hr. Vært, Hr. Vært!
De bliver begjært,
Man kalder Dem her,
En her, En der,
En hist, En her!

Krebs (stikker Hovedet ind ad Døren, talende.) Svoger Tobias! Du maa, Gud fordømme mig, komme ind. Vi skal drikke Din Skaal i Madera.

Værten (talende.) Nu kommer jeg strax, Børnlille! jeg har blot lidt at pusle efter.

Jeg vædder, Patronen skal ikke slippe fri
For Stadens Politi.

(Værten gaaer ind. Ved en Adagio dannes Overgangen til følgende Scene.)

Femte Scene.

(Værelse hos Kammeraad Paaske med Døre paa hver Side, og een i Baggrunden.)

Amalia (alene, kommer ind med en Billet i Haanden.)

O søde Blad, af Glædestaarer badet!
Som Oliebladet
Til Noahs Ark, Du kommer til mig Arme!
Og bringer Frelsens Bud
Fra Kjærlighedens Gud,
Der med mit Hjertes Nød sig vil forbarme.

Men han, hvem disse Linier mig bebude,
Han bliver ude
Og kommer ei, skjøndt mine Ønsker stige.
Hvi tøver Du, min Lyst,
At bringe nyfødt Trøst
Og Gjensyns Fryd til Din forladte Pige.

(Gaaer hen til en Harpe, der staaer i et Hjørne.)

Kom Du, der staaer beskeden der og venter!
Jeg veed, jeg henter
Usminket Trøst fra Dine gyldne Strænge.
Gyd al Din Vellyd i
Min simple Melodie,
Og hils min Ven, han tøver altfor længe.

(Synger ved Harpen til Melodie: Langt under Havet Solen stod, af Chinafarerne.)

Forgjæves stige mine Suk,
Og synke ned i Graad som Dug;
Forgjæves dette Hjerte banker:
Han er her kun i mine Tanker
Og i mit Suk.

(Reiser sig.)

Ak, jeg er inderst i min Sjæl bedrøvet!
Mit Sind er sløvet
Selv for de kjære, gamle Melodier.
Jeg maa vel glemme dem,
Maa glemme Slægt og Hjem
For Ham, hvem jeg mit bedste Liv indvier.

Rundt om mig boe tilfredse Husets Gjæster.
Hver af dem fæster
Sit Blik paa hvad han har i sikkert Eie.
Angst tæller jeg hvert Skridt;
Thi nu er Intet mit:
Kun hvad der kommer kan mig Fryd tilveie.

Skynd Dig, o Tid! Tag mine Længslers Vinge!
At Du kan bringe
Det næste søde Nu, der er forjættet;
Hvert Dieblik, der gaaer
Indtil jeg opfyldt faaer
Mit Ønskes Maal, er af mit Liv udslettet!

(Synger ved Harpen.)

Hjertelskte! siig, forstaaer Du ei
At finde til mit Kammer Vei,
Da er min Sang, som fjernt Du hører,
En Ariadnetraad, der fører
Dig hen til mig.

Hjertelskte! om Du frygter end
At røbes paa Din Gang herhen,
Skal Natten Sløret om Dig svøbe;
Den er mig tro og vil ei røbe
Din Gang til mig.

Men, o Hjertelskte! har Du brudt
Din dyre Eed og mig forskudt,
Kom dog end eengang! lad mig aande
I dine Arme ud min Vaande
Og døe hos Dig!

Tys! Kom han ei? Jeg hørte Trin paa Gangen —
— Nei Bryllupssangen
Gjenlyder mat, og nede Gjæster larme.
— Tys! det er ham — hans Trin!
O styrk Dig, svage Sind!
Og bred' jer ud, I elskovssyge Arme!

(Hun nærmer sig Dørren med udbredte Arme, men standser, da hun hører efterfølgende Sang. Hendes Arme synke langsomt, hun vil ile mod Udgangen, men formaaer det ikke. Overvældet af sin Følelse brister hun under Sangen i Graad.)

Sjette Scene.

Amalie. Carl.

Carl (synger udenfor.)

Mel. Jeg kommer med Sang og med Spil; Serenade af J. Thiele til Prof. Weises Musik.

Hvor gaaer det, min yndige Brud? —
Ifald Du er ene og hjemme,
Send mig et Bud med Din Stemme,
Et Evangelie-Bud.
Hvis Du er ene og hjemme,
Kommer jeg til Dig, min Brud!

Misundeligt Aftenens Slør
Omtaager mit Øie, Veninde!
Amor mig leder iblinde,

Veed ikke Vei til Din Dør.
Fandt jeg Dit Hjerte, Veninde,
Finder jeg sagtens Din Dør.

Amalie.

Min Carl!

Carl (ilende ind.)

Amalia! Hvor er Du? — Her!
Her i mit Favn, der nylig saa forarmet
Nu indeslutter Himlens bedste Held!
O, søde Brud! Hvor lider Du? — Dit Øie,
Som Smertens Offerskaal, er fuldt af Taarer,
En Libation til Amors hulde Moder.
Men fat kun Mod! Jeg har det bedste Haab.
Snat er vi langt fra disse qvalme Mure.

Amalie.

Forsynd Dig ei, min Elskte! Disse Mure
Er reiste som et Cherubs-Sværd, der skiller
Mit Paradis fra den beboede Verden.
Naar Du kun er her! Naar Din Stemmes Velklang
Husvaler mig, Dit skjønne, rolige Øie
Bebuder mig Din ømme Kjærlighed,
Hvad kan jeg kræve meer? Da har jeg nok,
Rigt Forraad for min Phantasie i lang Tid.
O, var jeg halvt for Dig hvad Du er mig,
Du vilde tøve, standse og kun langsomt
Indsuge Nydelsen af dette Nu.

Carl.

Du kjære Sværmerske! Jeg maatte rødme,
Ifald jeg vilde tilstaae, hvad Du er
Og altid var mig — O, det søde Smiil,
Der, lig en Guldindfatning, blomstrer om
Din Munds Rubin, har mig saa stærkt bedaaret,

At jeg, skjøndt uregjerlig af Naturen,
Mig bøier ydmyg for Din tause Ynde!
Men, Elskte, hvad jeg attraaer, ei begrændses
Af dette Øiebliks Lyksalighed.
Det egner Dig som Qvinde med et nøisomt Sind
At dvæle i Momentet, medens Mandens Hu
Med stadigt Øie stirrer paa sin Fremtid.
Her er ei Sted for Dig, i denne Rede
Af Ølhuusgjæster, Værtshuus-Potentater,
Der ørkesløse lure paa hver Fremmed.

Amalie.

Men, kjære Carl, Du kjender Onkels Griller —

Carl.

Hvi vil Du længer føie Dig derefter?
Hvad vil Du her? Tag heller hjem til os!
Min Fader er Din nære Slægtning, elsker
Dig som sit Barn — Hvad kan Du ønske bedre?
O, Elskede! Derhjemme venter Dig
Et Paradis og alle Hjerters Hylding.
Tag hjem med mig, Amalie!

Amalie.

Med Dig? —
Hvor kan Du troe? — Hvor tør jeg, om jeg vilde!

Carl.

Du kan, du tør; ei, naar Du ængstlig klæber
Ved en forældet Fordom, der forhindrer
Din Sjæls azurne Sommerfuglevinger
I deres Flugt, men, naar Du dristig iler
Som Psyche fra Din Slægt, i den Forvisning,
At det er Guders Raad, at saa Du handler.

Amalie.

Vel sømmer Dig som Mand slig kjæk Beslutning;

Men tusind Baand, hvert vævet af en Fordom,
Der hviler blytung paa den svage Qvinde,
Mig holde fast ved dette Sted. For Dig
Er Verdens Dom, Convenients og Frygt for
Et overilet Skridt et Intet, medens jeg
Maa veie smaaligt mine Handlinger.
Nei, Elskte, lad mig blive, hvor jeg er,
Og nøisom drage Honning af de faa
Høistlykkelige Dage, Du er her.
Dermed jeg vil forsøde min Erindring
De lange Aftener, naar jeg er ene.

Carl.

Du veed ei, jeg maa reise bort imorgen?
At, hvis jeg tøver længer, bli'er jeg røbet?

Amalie.

Ak, var vor Fryd saa kort, og nu alt strandet
Paa blinde Skjær, der true os med Skilsmis!
Hvo kan saa snart misunde os vor Lykke?

Carl.

Jeg bli'er utroligt plaget: Værten kræver
Mit Pas, vil vide Navn og Stand, hvorfra jeg
Er kommen, hvad jeg vil, om jeg vil søge
Et Levebrød i Byen, eller dyrke
De skjønne Videnskaber uden Brød.
Ved Siden af mig boer en Slags Justitsraad,
Der har den ufravigelige Mening,
At jeg vil hæve Renter i Terminen. —
Erfarer nu Din Onkel, jeg er her,
Som upaatvivleligt vil skee imorgen,
Da maa jeg bort, for ei at tale om,
At som en Skoledreng jeg bliver udleet.
Iaften er os Alting gunstigt, Elskte!

Din Onkel er ei hjemme, Husets Folk
Med Bryllupper beskjæftiget — de mærke
Os ei, naar vi os lønligt bort begive.
Tag derfor med og lyd den bedre Stemme,
Der raader til en hurtig, rask Beslutning.

Amalie.

Ak, overtal mig ei! Det er mig slemt nok,
At kjæmpe med mig selv, min egen Svaghed.
Men Carl, siig selv, hvad troer Du, Verden vil,
Hvad vil Din Fader dømme, om jeg reiste
Den lange Vei alene med min Elsker?

Carl.

Du er min Brud, forlovet mig for Gud!
Der er ei Ondt i, at Du reiser med mig.
Ei heller er' vi ene; jeg har Haab,
At Værtens Pige deler Flugten med os.

Amalie.

Jeg vil min Onkel krænke ved min Flugt.

Carl.

Han vil tilgive Dig, før Solen stiger.

Amalie.

Jeg bliver til en Fabel over Byen.

Carl.

O, Du mit faure Liv! Bryd Dig ei om
De snakkesyge Daarers vamle Dadel!
Vor Flugt er snart forglemt, snart Andre tjene
Conversationens Fattigdom til Stof.
Du har kun Valg imellem Tab og Vinding.
Her er det visse Tab, Din Ven beskjæmmet,
Skilsmissens bittre Graad og sildig Anger.
Hist venter Dig en høistlyksalig Fremtid.
Min Kjærlighed skal aande Taaren fra

Dit skjønne Øie, mine Kys bedække
Blufærdighedens Roser paa Din Kind,
Hvis Du paa Veien angrer Din Beslutning!
Kom, Elskte, kom! — Forlængst har Natten udbredt
Sin mørke Kaabe for at skjule os.
Den er vor Kjærligheds Veninde. Skynd Dig!
Alt er beredt! Hvor kan Du tøve længer?

Amalie (med Taarer.)

O, naar jeg blot ei angrer dette Skridt!

Mel. Le Troubadour, fier de son doux servage, af Johan fra Paris.

Mit Fangebuur
Holder mig end herhjemme.

Carl.

Den fri Natur
Lokker Dig med sin Stemme.

Amalie.

Til Dig, Natur!
Jeg atter gaaer tilbage!

Begge.

Ja {jeg / hun} vil drage
Fra Stadens Muur,
{Mit / Dens} Fangebuur
Til Dig, Natur.

Amalie.

Mit Fangebuur!
Afsked jeg med Dig tager.

Carl.

Til Dig, Natur!
Kjærligheds Gud os drager.

Amalie.

Tag, o Natur!
Min Kjærlighed og Klage! —

Begge.

Ja jeg vil drage
Fra Stadens Muur, o. s v.

Syvende Scene.

De Forrige. Johanne (kommer løbende ind.)

Johanne

Mel. In Berlin, sagt man. Af die Wiener in Berlin.

Herren kom, Frøken!
Gaae kun op, sa'e han;
Jeg kommer strax, sa'e han;
Luk mig ind, sa'e han;
Hils Din Frøken, sa'e han;
Hun skal strax, sa'e han
Lave Thee, sa'e han;
Der er han alt. (Der bankes paa Dørren.)

Amalie.

Alt er forbi, Kjære!
Seer han Dig herinde.

Carl.

Kan Du da, Elskte
Intet Skjul finde?

Johanne
(pegende paa Dørren til Amalies Sovekammer.)

Her er Plads, Frøken!
Luk ham ind bare!

Amalie.

Hvo kan os bevare
I vor Nød! (Der bankes stærkere.)

Johanne (præstissimo.)

Luk ham ind, sa'e jeg!
I Der' Gemak, sa'e jeg;
Siden kan vi, sa'e jeg,
Faae ham ud, sa'e jeg.
Han gaaer igjen, sa'e han,
Om ganske lidt, sa'e han,

Naar han blot, sa'e han,
Har drukket Thee.
(De lukke Carl ind i Amalies Sovekammer, og lukke derpaa Kammerraaden ind.)

Ottende Scene.

Kammerraad Paaske. Amalie. Johanne.

Kammerraad.

Hvor længe skal jeg vente Børn? Jeg banker
Og banker atter; men her kommen Ingen.
Hvad har I for? Er Noget galt igjen?
Naa siig, hvad er paafærde?

Amalie.

Bedste Onkel!
Vi ventede Dem ei saa snart. Vi meente,
De blev i Clubben —

Kammerraad.

Ja, det var min Hensigt;
Men, da mit Whistpartie blev mig forpurret —
Den gamle Oberst fik just Forfald, Barn —
Hans Pleuris, Podagra, nu ja, Du veed jo —
Saa — hvad jeg vilde sige — ja saa tænkte
Jeg ved mig selv: Du skal gaae hjem iaften
Og snakke gammelt med Din Søsterdatter. —
Aa, Mallemo'er! min Slaabrok!

Amalie.

Vil De ei
Gaae ud igjen? De bliver dog ei hiemme?

Kammeraaden
(mens Johanne bringer og hjælper ham Slaabrokken paa.)

Jo, kjære Barn, iaften skal vi To
Ret gotte os, og snakke med hinanden (Sætter sig ned.)
(Til Johanne.) Vi, fly mig først Aviserne! De ligge

I Sidelommen — Tak! Jeg maa dog see
Hvad Posten bringer Nyt (blader i Aviserne.) Hm, hm!
igjen
Det Gamle — dumme Sladder! — Krig! Ei, ei!
(læser videre.)

Amalie (sagte til Johanne.)

Du milde Gud! vi er forlorne —

Johanne (assides til Amalie.)

Frøken!
Jeg troer, jeg veed et Raad —

Amalie.

O, tal! hvorledes?

Johanne.

Den unge Herre strax maa bort — jeg tænker
Ved en Forklædning —

Amalie.

Ak det gaaer ei an!

Johanne.

Lad mig kun raade! — jeg gaaer ind til ham
Og taler med ham — (gaaer ind i Sovekammeret.)

Kammerr. (lægger Aviserne bort.)

Mens jeg husker det —
Jeg har en Hilsen til Dig, Mallemo'er,
Fra Din Familie i Fyen. Jeg fik
Et Brev igaar ved Leilighed.

Amalie.

Hvad skriver
Min kjære Slægtning? Alting er dog vel?

Kammerraad.

Aa jo, Gud være lovet! Alt er vel.
Han skriver Dit og Dat om sine Godser,
Kapitelstaxten, Tienden, de høie

Kornpriser — ja, i et Postscriptum staaer,
At Carl Dig lader hilse.

Amalie (forvirret.)

Mig? — Jeg takker!

Kammeraad.

Nu, der er ikke stort at takke for;
Carl er en Døgenicht, en Fusentast,
Et galt forskruet Hoved, der har læst
For mange tydske vandede Romaner.
Tak Du Din Gud og min Conduite, Barn,
At Du slap fri for ham; jeg veed ret godt,
Han gik og snused efter Dig derovre;
Men han kan vente længe —

Amalie.

Kjære Onkel!
De dømmer altfor strængt om Carl.

Kammeraad.

Nei, Malle!
Jeg kjender mine Folk, en saadan Springfyr,
Der aabenbar foragter de solide
Forretninger, og dyrker Æsthetik,
Humaniora, — Maanskinspoesie —
Kan aldrig due. — Sæt, vi gjør ham til
Surnumerair Assessor — Auscultant —
Jo, han vil net prostituere sig.
Hvor tidt har jeg ei præket for ham: Carl!
Ov Dig imellem lidt i Praxis! Gaae paa
Amtsstuen, registreer, skriv Breve af,
Gjør Dig bekjendt med Protocollerne —
Men veed Du, hvad jeg fik til Svar? "Han øved'
Sig dagligdags i Praxis; Skov og Sø
Hver Morgen bragte Brev til ham fra Himlen,

Som han indførte i sin Sjæls Copiebog.
Han registreerte nøie Lærkens Triller
Og Nattergalens Slag — hver Aften saae han
I Himlens store Stjerne=Protocol
Almagtens Raad og vise Regimente" —
Jo, jo! en deilig Praxis! Den skal hjælpe
Ham stort, ifald han blev Comptoir=Chef.

Amalie.

Ak!
Betragt ham ei fra saa urigtig Standpunkt!
Forskjelligt har Naturen tildeelt Hver
Særegne Kræfter, alle af Værdi.
Jeg agter høit den flittige, beskedne
Forretningsmand, hvis Arbeid, altid eens,
Er høist fornøden til det Heles Bedste.
Men lad ham ei med Haan see hen til dem,
Hvis Stræben gaaer forbi ham, og hvis Flugt,
Uregelmæssig i sig selv, er stemplet
Med en begeistret Sjæls fuldendte Præg. —
Ei er det selsomt, om en underordnet
Natur kan i sin Svaghed det bevirke,
Geniet ei formaaer. — Carl er for god til
At smeddes som en Skriverdreng til Pulten;
Ei heller seer jeg, at han har det nødig.

Kammeraad.

Jo, Gu' min Salighed! har han det nødig!
Har han ei store Godser fra sin Moder,
Og kan med Tiden vente endnu større?
Skal de da ei administreres? Hvad?
Hvor kan han tænke uden mindste Kundskab
Til Lov og Ret, og ubekjendt med Landbrug,
At sørge som han bør for sine Midler?

— Dog det fik være hvad det er — Men har han
Ei desforuden tusind sære Griller!
Hvis jeg ei havde været, ja min Sjæl
Var Knægten gaaen til Grækenland —

Amalie.

Det var
Et flygtigt Indfald, han har længst forglemt.
Og, hvis saa var, jeg kan ei vredes paa ham,
Fordi hans ædle Hierte ynkes ved
Den grændseløse Nød, der hviler over
Det arme Grækenland. — Jeg fandt engang
Et Blad, der Mesolonghis Fald beskrev.
Det rystede mig dybt. Jeg græd og jamred',
At jeg som Qvinde i min Afmagt ei
Formaaede at yde det min Bistand.
Og hvo kan hemme sine Taarer, naar
Et Barbari, liigt Middelalderens,
Fanatisk Grumhed, truer andengang
En classisk Jordbund med Ruin? naar Ingen
Vil skaffe virksom Hjælp — naar Folket ene
Maa med sit dyre Hjerteblod betale
Hver Strimmel Land, ja selv hvert Aandedræt,
Der ei forkues af Despotens Villie? —

Kammeraad.

Hør, Mallemoer, hør, veed Du hvad — jeg vil
Engang for alle ikke længer vide
Af denne Sladder — Carl har smittet Dig,
Har sat Dig Fluer i Dit Hoved. Verden
Er ikke som Du læser i Romaner
Og i Tragoe —

(Man hører Noget falde i Amalies Sovekammer.)

Hvad nu? Der faldt jo Noget.
Hvem er derinde i Dit Sovekammer?

Amalie.

Slet Ingen — jo — vor Pige er der.

Kammerraad.

Saa?
Jeg maa dog see, hvad hun har for.

Amalie.

Ak, Intet!
Hun kommer strax — De maa ei gaae derind!
Der er urøddeligt —

Kammerraad.

Ih jeg maa vide
Hvad der er faldet ned — Men Døren er
Ilaas — Johanne! Hvad rumsterer hun —
Luk op!

Amalie.

Jeg skjælver!

Kammerraad.

Luk dog op Johanne!

(Johanne træder ud, men søger at hindre ham fra at gaae ind i Sovekammeret.)

Johanne.

Mel. Ren Calad; jag suår och tror, af Bellmann.

Gunstige Herr Kammerraad! —
Knap jeg tale kan for Graad —
Vadskefadet stod paa Kanten
Af Servanten
Og faldt ned.
Men jeg skal saavist igjen
Kjøbe en saa god som den,
Naar saa blot Herr Kammerraaden
Lader Naaden
Gaae for Ret.

Kammerraaden.

Ei saa gaae til Pokker! Men hvem er derinde?
Hvem er inde? :|:
Hatten har jeg seet.

Kammerraaden.

Ei saa gaae til Pokker! o. s. v.

Amalie og Johanne.

Alting er fortabt! han har seet ham derinde
Vi maae finde :|:
Paa en anden List.

Johanne.

Kjære Frøken, hvis jeg maa —

Amalie.

Milde Gud! hvor skal det gaae!

Johanne (til Kammerraaden.)

De har ved en Spas Dem skillet,
Vi har villet
Unde Dem.
Frøkenen har kjøbt idag
Omhæng efter Deres Smag —

Kammerraaden.

Og nu vil den lille Taske
Overraske
Mig med dem?

Johanne.

Ja, nu veed De Alt! En Gardinstikkerinde
Er derinde; :|:
Tør hun komme frem?

Kammerraaden.

Hahahahaha! Fru Gardinstikkerinde!
Hun derinde, :|:
Vil hun komme frem!

Amalie og Johanne.

Alting staaer paa Spil! Vi kan tabe og vinde,
Men ei finde :|:
Anden Udvei meer.

(Efter Sangen kommer Carl forklædt som Fruentimmer, i mørkt Undertøi, med Kaabe og Hat, og Slør for Ansigtet. Han holder sig saameget muligt i Baggrunden.

Kammerraad.

Geneer Dem ei, Madam! Kom De kun frem!
— Saa Mallemoer har villet overraske

Sin Onkel? Hahaha! Jeg har forpurret
Den Overraskelse — Nu Barn, vær ei
Bedrøvet for saa lidt — Du kan jo sagtens
Opfinde Noget Andet; men Din Skalk!
Tag Dig i Agt! Du veed, jeg er en Lux;
Jeg er ei god at narre. Hahaha!

Amalie.

Ak, kjære Onkel! naar De vidste —

Kammerraad.

Tys!
Tie bare stille! Du har ikke Skyld!
Det er min Pokkers fine Næse — Hør,
Jeg bander paa, jeg kunde lugte strax,
At Noget var i Gjærde — Gaae mit Barn!
Gaae ind med Pigen — jeg vil snakke lidt
Med den Madame der — om de Gardiner —
Hahahaha! jeg skal jo overraskes!

Amalie (afsides.)

Min Gud! hvad kan han ville?

Kammerraad.

Gaae nu, gaae nu!
Og gjør som jeg har sagt! Gaae ind, mit Barn!

(Amalie og Pigen gaae ind i Sovekammeret.)

Seer De, Madam! — Aa, kom kun nærmere! —
Jeg fik i dette Dieblik et Indfald,
Et høist sublimt, et ubetaleligt!
Min Søsterdatter — Nu, for Pokker, kom dog
Herhen, De avancerer altid fra mig —
Min Søsterdatter, som De veed, har villet
Mig overraske; men det gik i Lyset!
See, nu har jeg besluttet at betale
Den lille Taske med den samme Mynt,

I næste Uge har hun sin Geburtsdag;
Saa har jeg kjøbt Tøi til en Vinterpelts
Og vil forære hende. — Men — hvad om vi
Lod Tøiet skjære til og sye, — at sige
Paa Moden, elegant, med Smag — haha!
Det Indfald er charmant! hvad, har jeg Ret?
— Nu, tænkte jeg, De kunde bedst besørge
Det Hele for mig — har De og forstaaet mig!
(Carl nikker.)
Men hemmeligt — forstaaer De? intet Ord
Maa komme over Deres Mund — (Carl nikker) Velan da,
Saa er det bedst, jeg henter Tøiet strax.
(Idet han gaaer.) Hun er ei meget snaksom den Madame!
(Gaaer ind i sit Cabinet.)

Carl.

Det er nok bedst, jeg skynder mig herfra!
(Idet han vil gaae ud, møder han Værten i Døren, der stiller sig i Veien for ham.)

Niende Scene.

Carl. Værten. (Siden) Kammerraaden. Amalie og Johanne.

Værten. Hvem — hvem er De, med Tilladelse? Hvad vil De her? (Carl tier og søger at komme bort. Saa sagte! saa sagte! Hvor vil De hen? — Her er ikke et Menneske herinde; hvorledes er De kommen herind? Guds Død og Pine! faaer jeg Svar eller ikke? — Nei, De kommer ikke af Pletten, før De har gjort Rede for Dem. — Skal De tale med Nogen? Hvad vil De her saa silde paa Aftenen? Ih, har jeg seet Magen! Ikke et Ord kan man faae ud af hende. — Der har jeg nok fangen en net Fugl. Jo, vi kjende nok disse hersens Madammer med Kaabe og

Hat paa, der løbe omkring i Gjæstgivergaardene og i Boutiquerne og tage Leiligheden i Agt. — Hvad har De under Kaaben? hvad er det, De har stukket til Dem? — Giv det igjen med det Gode; hvis ikke, gjør jeg kort Proces og sender Bud efter Politiet — Vil De nu ud dermed! — (Vil med Magt rive Kaaben fra Carl, der med Fruentimmerstemme skriger om Hjælp.)

Amalie og Johanne komme hurtigt fra Sovekammeret, Kammerraaden fra sit Kabinet, den sidste med en lille Pakke under Armen.)

Amalie og Johanne.

Mel. Kjäraste Bröder! Systrar och Vänner! af Belmann.

Hørte {De / Du} Skriget? Hvad er paafærde?

Kammerraaden.

Hvilken en Støi! hvad er der i Gjærde?

Amalie, Kammerraaden og Johanne.

Hvad er der arriveret?
Hvem raabte saa høit Gevalt?

Værten.

Denne Madam med Kaaben og Hatten,
Der snuser her saa langt ud mod Natten,
Vil jeg ha'e arresteret;
Herr Kammerraad, det er Alt!

Kammerraaden.

Konen den Stakkel!
Dumme Spectakkel!
Gaae han til Pokker! han er en Nar!

Kammerraaden, Amalie og Johanne.

Gaae han! det er en Skam og en Spot!
Denne Madame kjende vi godt,
Hun er her fra Gaden
Velbekjendt i Staden,
Og for god for ham, min Fa'er! (da Capo.)

Kammeraad. Er De da reent besat, Hr. Vært? Vil De arrestere Folk midt i min Stue?

Værten. Uden Fortrydelse, Hr. Kammerraad! Her kommer saa meget forløbet Pak her i Huset.

Kammeraad. Slidder, Sladder! De kan lukke Deres Dine op, og see, hvem De har for Dem. (Affides) Aa, han har ganske forstyrret min skjønne Plan! (høit) Denne Madame er en grumme reputeerlig Kone, siger jeg Dem; jeg kjender hende specielt — hun skal være uantastet i mit Huus. (affides) Bare jeg kunde faae Pigebørnene bort; jeg frygter, de har alt lugtet Lunten. (høit) Naa, hvad staae I her for, Børn! Gaae nu ind og begiv Jer til Ro — gaae nu! (Amalie og Johanne gaae ind i Sovekammeret, men staae paa Luur indtil Carl er gaaet) — Min rare Madame! Det gjør mig ondt, De har haft Ubehageligheder (sagte til Carl) Tag denne Pakke til Dem; det er det Tøi, jeg har talt om — Lad Ingen see det! (høit) Gaae De nu hjem, Madame og kom igjen en andengang. Den gode Mand var istand til at sende Bud efter Politiet. Tjenere! —

(Carl neier og gaaer.)

Værten (affides.) Jeg skulde dog aldrig troe, at Kammerraaden paa sine gamle Dage — (høit) Det var sandeligen ikke min Hensigt at forstyrre Dem. —

Kammerraad. Jeg siger Dem engang for Alle: De maa ikke blande Dem i mit Huusvæsen. Jeg boer hos Dem, jeg fortærer hos Dem, jeg betaler til rette Tid, og dermed Basta! — Hvad vil De i mine Værelser paa denne Tid?

Værten. Forlad mig min Dristighed, at jeg kommer saa silde. Men jeg er en slagen Mand, hvis Hr. Kammerraaden ikke kommer mig tilhjælp med Deres Raad og Bistand.

Kammerraad. Hvormed kan jeg da hjælpe Dem? Hvad er der i Veien?

Værten. Sagen er i Korthed denne: Her er for nogle Timer siden kommet et ungt Menneske med sin Tjener ind i Huset, og har udgivet sig for Reisende og forlangt Værelser. Derimod kunde jeg jo Intet indvende; det er jo Pligt mod mig selv og min Næste at tage mod Fremmede. Men — da jeg forlanger hans Pas og vil vide hans Navn, saa vil han hverken ud med det Ene eller Andet, men giver mig Grovheder og truer mig med at kaste mig paa Dørren. Han skjuler sig for alle Mennesker; han faaer en Skræk paa sig, hvergang nogle af mine Gjæster lade sig see. Det kan jo aldrig være rigtigt fat. Det er en Gavtyv, saavist jeg staaer her.

Kammerraad. Hm, hm! Det seer mistænkeligt ud! Kom han kjørende herind?

Værten. Han kom tilfods; men det hed sig, hans Vogn holdt udenfor Porten; det kjender vi da nok! Da han kom, var han indhyllet i en stor Kappe, som han ikke for aldrig det vilde skille sig ved. Gud naade os! Han havde sagtens skjult derunder baade Pistoler og Hirschfængere og — — —

Kammerraad. (forskrækket.) Hvad? Seer han saa farlig ud? Jeg kan dog aldrig troe, at vi have Noget at frygte. Her er jo gode Anstalter i Byen, aarvaagent Politi; her er jo Vægter i Gaden — Hvad, Hr. Vært! hvad mener De? — Og hvad kan han som eenligt Menneske udrette?

Værten. Han har en Karl med, der har et slyngelagtigt Ansigt; og hvem staaer os inde for, at han ikke har Baghold; at han ikke i Nat, naar hele

Huset sover, lukker sin Bande ind, bestjæler os, slaaer os ihjel.

Kammerraad. Gud forbyde det! Jeg bliver ganske altereret — Men hvem er da dette Afskum? Hvor har De hans Pas?

Værten. Han vilde jo ikke ud med det, har jeg sagt.

Kammerraad. Han vilde ikke — Guds Død! De er en Nathue, Hr. Vært! Veed De ikke, at hans Pas strax skal paategnes paa Pas-Comptoiret? Er De en Vært? — Han vilde ikke — Vi skal lære ham — her er Justits i Landet — han skal paa Raadstuen! — Hvor er hans Værelse? Hvor har De indlogeret ham?

Værten. Ved Siden af Hr. Kammerraadens, Nr. 5. Han har udtrykkeligt forlangt dette Værelse.

Kammerraad. Ved Siden af mig? en Bandit ved Siden af mig? Er De desperat? Jeg miserable Menneske! Han har opsnuset, at jeg har indcasseret i Terminen — hvorfor skulde han ellers udtrykkeligt forlange — — Nei, han maa ikke blive nogen Time længer i Huset. Han maa strax bort.

Værten. Gid vi blot kunde blive ham quit paa en god Maade. Men jeg vil nødig gjøre Opsigt.

Kammerr. Opsigt? Det gjør værre Opsigt, naar vi ere udplyndrede til Skjorten.

Værten. Aparte vilde jeg gierne have de unge Folk dernede afveien. De kjøre nu ret strax hjem, saa have vi Hænderne frie.

Kammerraad. (efter nogen Betænkning.) Hør, Hr. Vært! Jeg har her i Byen en god Ven, der er ansat ved Politiet; hans Mening vil jeg høre. Jeg vil selv gaae hen til ham og, om muligt, faae Politiets Assi-

stance. Imidlertid tager De nogle gode Venner til Dem; vi forene os, lade Inquisiten kalde ned og examinere ham.

Værten. Meget vel, Hr Kammerraad; jeg kan jo tage nogle af Bryllupsgjæsterne med mig.

Kammerr. Godt; saa vil jeg strax gaae (raaber ind i Sovekammeret.) Min Kjole, min Hat! —

(Amalie og Johanne komme ind; den sidste bringer Kammerraadens Kjole o. s. v.)

Amalie. Vil De gaae ud saa silde, kjære Onkel!

Kammerraad. (under Omklædningen.) Ja, mit Barn, jeg har faaet Forretninger. Jeg er her igjen om en lille Time — Det var jo Nummer fem, han logerer, — Du Fredsens Gud! der er jo kun en Væg imellem — Min Stok, Johanne!

Værten. Saa anbefaler jeg mig, til Kammerraaden kommer igjen.

Kammerraad. De maa sgu vente og tage mig med Dem. Jeg var jo istand til at møde ham paa Trapperne — Pas godt paa Huset, mens jeg er borte, lille Malle. Luk Dørren godt i, og lad Ingen komme ind, hvem der saa banker — Lad os To gaae sammen, Hr. Vært! tag De mig kun under Armen — Farvel saalænge, Mallemoer! Pas nu bare godt paa Huset! —

(Gaaer med Værten.)

Amalie. Min Onkel gaaer igjen ud — hvad meente han med No. 5? Der boer jo Carl. Ak, jeg aner det Værste! Naar de blot ikke ere komne efter Sammenhængen — Gaae ind, kjære Johanne, gaae ind til —

Johanne. Til den unge Herre?

Amalie. — Og hils ham, at jeg er ene, at jeg venter paa ham. Skynd Dig, mit Barn.

Johanne. Han skal paa Øieblikket være her.
(Gaaer ud af Hoveddørren; Amalie ind i Sovekammmeret.

Tiende Scene.

(Skjænkestuen)

Caspar (kommer ind.)

Nu har jeg i en stiv Klokketime præket Moral for min unge Herre. Men det er at slaae Vand paa en Gaas, med Respect at sige. Saadanne Projecter lade sig ikke udføre i Kjøbenhavn. Kan De nævne mig et eneste Sted, sa'e jeg, hvor man kunde have en Sammenkomst med sin Allerkjæreste uden at forstyrres af Vægtere om Aftenen og af Gade-Comissairer om Dagen? Og disse Folk begunstige ingen Kjærlighed, undtagen den aller almindeligste, som det da ikke er værdt at tale om. Lad os vende hjem, sa'e jeg, og drive Sagen ved Correspondance; den trives bedre her tillands.

Ellevte Scene.

Caspar. Johanne.

Johanne. Caspar, er Du herinde?

Caspar. Jo, min Skat, her er jeg. Vil Du kanskee betænke mig med et Kys.

Johanne. Tys! slip mig! Du skal strax komme op til Din Herre, — han er inde hos Frøkenen, og er hende behjælpelig. Kammerraaden er gaaen ud, saa der er ingen Ting i Veien for vor Flugt.

Caspar. Vor Herre give sin Velsignelse dertil; vi har det nødig — Du tager da med, mit Barn.

Johanne. Ja vist, jeg har lovet det.

Caspar. Det er endda en Trøst.

Johanne. Jeg nænner ikke at forlade Frøkenen. Stakkels Barn! hun er nærved at græde, fordi hun skal bort.

Caspar. Ei hvad! Vi tvinge hende jo ikke. Men Pigerne græde altid, naar de skal confirmeres og giftes.

Johanne. Hold nu op med Din Sladder og følg med mig! (De gaae.)

Tolvte Scene.

Værten, Zwiebel, Flink og Krebs (komme ind med en halv Snees pyntede Bryllupsgjæster. De dandse ind, ere tildeels perialiserede, dog er det kun meget mærkeligt hos Krebs.)

Chor af Gjæsterne.

Mel. Giovinetto, che fatte all'amore, af Don Juan.

Lad os Glæderne gribe ved Halen!
Lad os drikke forinden vi døer!
Alt imorgen forgaaer Perialen,
Og saa er vi saa gode som før.
Falala!
Lad os drikke forinden vi døer!

Værten.

Kjære Venner! gjør ingen Spectakler!
Værer stille og hører mit Ord!

Krebs.

Kjære Broder! tilgiv, om jeg vakler.
Jeg har drukken for tæt ved Dit Bord.
Falala!
Jeg har drukken for tæt ved Dit Bord

Chor.

Falala. Vi har drukket for tæt ved Dit Bord.

Værten. Tys, stille mine Venner! Vi maae for Alting ingen Opsigt gjøre.

Zwiebel. Høre 'mal, Bruder! Siig mig en-

gang — hvad vil Du gjøre ved Krabaten, wenn vi ham ertappen?

Værten. Jeg lader ham sætte ved Vingebenet.

Zwiebel. Nun ja — ved Vingebenet — das läßt sich hören. Aber hast Du auch bedacht —

Værten. Ih, her er ingen Betænkeligheder!

Gjæsterne. Ingen Betænkeligheder! — Han skal sættes ved Vingebenet!

Zwiebel. Aber zum Teufel! jeg sætter, han har Pistoler hos sig. Man wird sich doch nicht todt schießen lassen um nichts und wieder nichts.

Slink. Derfor kan De saamænd være ganske rolige, mine Venner! Han har ingen Pistoler hos sig — han kan ingen have hos sig, fordi — fordi — det vover han ikke. Det er desuden forbudt at bære skjulte Vaaben hos sig.

Zwiebel. Verstehen Sie, Vaaben, som ere skjulte i en Stok, ere forbudne; aber bey meiner Seele, nicht Pistolen.

Slink. Javist, jeg veed nok; De har megen Ret. Men Pistoler er jeg vis paa, har han ikke hos sig. Man skyder da heller ikke Folk ned uden at see sig for.

Gjæsterne. Det er naturligt! Han skal see sig for, førend han skyder.

Zwiebel (afsides.) Dummes Vieh!

Krebs (til Værten.) Svoger! Naar vi nu har fanget Gavtyven, saa gi'er Du nok en Bolle Afbrændt til Bedste.

Gjæsterne. En Bolle Afbrændt! Ja en Bolle Afbrændt! Det var et fornuftigt Indfald.

Værten. Taalmodighed, Godtfolk! Lad os først faae ham fat, saa kunne vi altid tale derom.

Krebs. Saa skal vi drikke Brudeparrets Skaal, og Din Skaal, min Broer! og hele Verdens Skaal, og Gavtyvens Skaal.

Gjæsterne. Hahaha! Gavtyven skal leve!

Krebs. Gavtyven skal leve! Men nota bene! først hænger vi ham, og siden drikker vi paa hans Sundhed. Hahaha! (Gjæsterne lee af alle Kræfter.)

Værten. I fordærve Alt ved Jeres Støi — Stille! jeg hører Nogen paa Trapperne.

Slink. Det er uden Tvivl ham; lader os nu postere os ved Dørren, og gribe ham strax naar han kommer. (De faae fat paa Kammerraaden, der træder ind.)

Trettende Scene.

De Forrige. Kammerraad Paaske.

Kammerraad. Tag Jer iagt, Børn! Hvad Pokker er det for Optøier?

Gjæsterne. Aa, det er ingen anden end Kammerraaden!

Værten. Om Forladelse — Vi vidste ikke andet, end det var den Reisende, vi er paa Jagt efter.

Kammerraad. Nu, hvordan gaaer det? Er Alting paa rede Haand? — Den gode Ven, hos hvem jeg var, traf jeg desværre ikke. Han var paa Bal i den borgerlige Forening. Vi maae altsaa alene fange Fuglen. Vil De nu, Hr. Vært! gaae op og hente ham ned, saa skal jeg examinere ham.

Værten. Med Fornøielse! — Men det er nok bedst, at En følger med for Sikkerheds Skyld. Kom Du med! (Han og een af Gjæsterne gaae.)

Zwiebel. Es ist wohl ein abscheuliches Wetter draußen, Herr Kammerrath.

Kammerraad. Aa, ja saamænd, det kunde jo være værre.

Zwiebel. Das Clima hier zu Lande ist auch miserable. In Mecklenburg, wo ich gebůrtig bin —

Kammerraad. Der har de altid Soelskin; ja, jeg har hørt tale derom.

Slink. Holder Hr. Kammerraaden det ikke for det Bedste, at vi strax lade den Fremmede transportere op paa Politikammeret ved Vægterne? Jeg synes, det stemmer meest med Sagens Natur og almindelige Grundsætninger.

Zwiebel. Wenn jeg maa raade, so geben wir ihm eine tůchtige Tracht Průgel und lassen den Schlingel laufen. Sonstens giver det Quark os nok at bestille med at løbe auf die Polizeikammer.

Slink. Det er slet ikke patriotisk tænkt; bør man ikke opoffre sig for det almindelige Bedste?

Zwiebel. Ja, wenn man nichts anders zu thun hat.

Kammerraad. Jeg tænker, vi kunne foreløbigen examinere ham —

Zwiebel. Freylich, wir kůnnen ihn immerhin examiniren, aber — — —

(Værten med en Gjæst kommer styrtende ind.)

Værten. Han er borte, — rendt sin Vei — Kammeret er tomt.

Gjæsterne. Er han borte?

Kammeraad. Ih, men Hr. Vært! hvorledes har De baaren Dem ad?

Værten. Porten har været lukket hele Aftenen, saa jeg begriber ikke, hvorledes han er kommen ud.

Kammerraad. De skulde have stillet Vagt ved hans Dør; han maatte ikke komme af Stedet, ikke af Pletten — Gud naade os, naar han blot ikke har brudt ind til mig — Mine Obligationer, mine Statspapirer! — Ja, Hr. Vært! jeg holder mig til Dem; er jeg bestjaalen, saa skal De staae mig til Ansvar — Lys mig op! — Alt er forloret, min Reputation, mine Obligationer. (Løber ud.)

Zwiebel. Das war eine verdammte Geschichte! Da stehen wir wie die Ochsen am Berge.

Krebs (til Værten.) Hør Tobias, der har Du baaret Dig dumt ad, for at jeg skal sige det reent ud. Et gammelt Ordsprog siger: Kloge Høns kan ogsaa — hahaha!

Værten. Ei lad mig i Ro; jeg er ikke oplagt til at skjæmte.

Krebs. Jeg siger blot, Du har baaret Dig dumt ad, min Bro'er! skjøndt Du ellers er en stor Politicus. Hør, veed Du hvad, Du skulde lade lyse efter ham i Aviserne under bortkomne Sager. Hahaha!

Værten. Hold dog op engang! Jeg kan min Tro have nok i Hovedet aparte.

Krebs. Har Du noget i Hovedet? Du har nok i Distraction drukket for meget ved Brylluppet.

Værten. Vær stille, siger jeg, Du er nærgaaende.

Krebs. Det er jo ingen Ting at blive fornærmet over. Jeg siger blot: For det første, har Du baaret Dig dumt ad, og for det andet, at Du har en lille Pidsk. Men hør nu, Du lovede os jo en Bolle

Afbrændt, naar Du slap fri for Gavtyven — nu er Du sgu sluppen fri for ham. Hahaha! (Gjæsterne lee.)

Værten. Vil da Ingen stoppe Munden paa ham?

Krebs.

Mel. Schau der Herr mich an als König, af der Freyschütz.

Fikst Du Pæren, Zacharias?
Du blev narret slemt, Tobias.
Kloge Høns kan tidt, Papa! —

Værten.

Vær dog stille.

Krebs.

Hahaha!

Chor af Gjæster.

Hahahaha, o. s. v.

(Under Latterchoret kommer Kammerraaden styrtende ind.)

Kammerraad. Hjælper, mine Venner! — Jeg er bestjaalen — jeg er ruineret.

Værten. Det er vel aldrig muligt, bedste Hr. Kammerraad?

Kammerraad. Min Mallemoer er stjaalen fra mig, er løben sin Vei — hun min Alders Glæde, Kronen for alle Dyder —

Værten. Jeg condolerer Dem af Hjertet!

Krebs. Hvem er løbet fra ham? hans Kone—

Kammerr. Vi maae strax sætte efter hende —

Krebs. Er Deres Kone løben fra Dem, Hr. Kammerraad?

Kammerraad. Slip mig, Menneske! Lad os gjøre Anstalter —

Krebs (brister ud i Latter.) Er Deres Kone løben fra Dem?

Jeg min Herre gratulerer!
Snart sig Deres Huus formerer!
Og saa bliver De Papa.

Kammerraaden og Værten.

Vær dog stille!

Krebs.

Hahaha!

Chor af Gjæster.

Hahahaha, o. s. v.

Kammeraad. Men ere de Mennesker forrykte? Tal dem tilrette, Hr. Vært! Hvis vi ikke skynde os, saa er det for sildigt. Saml Deres Folk, hent Lygter! Vi maa strax sætte efter dem.

Værten. Hr. Kammerraaden har at befale. Nu vil jeg gaae op og vække Pigen og kalde hende ned, for En maa dog see lidt til Huset, saa skal jeg strax være her igjen. (Gaaer.)

Zwiebel (til Kammerraaden.) De skulde min Sjæl lade den Tingest løbe. Wenn so etwas engang har gjort sig abspenstig, so gebe ich keinen Heller dafür. Man kan sine Penge verlieren und man kan faae dem igjen. Aber med en Kone er det so eine eigne Sache. Wenns da nur ein bischen hapert, so taugt die ganze Maschine nicht. Nehmen Sie sich eine andre Frau; her er min Sjæl Koner nok i Byen.

Kammerraad. Men hvem taler om sin Kone —

Zwiebel. Der skal jeg Dem fortælle en ganske curios Geschichte, die noch zu meiner Zeit in Mechlenburg passirte, wie Einer sin Kone partout zwingen wollte — —

Kammerraad. Hvad Pokker rager den Historie mig? Det er jo ikke min Kone, det er min Søsterdatter, der er rendt bort.

Zwiebel. Aha, so det er deres Søsterdatter — das ist freylich etwas anders. Horen Sie aber doch

die Geschichte. Sie ist bey meiner Seele zum Todtlachen — —

Kammerraad. Ih, hvor kan De troe, at jeg nu er oplagt til at høre Historier!

Krebs. Bryd Dem ikke om ham; det er et levende Vademecum — Lad os hellere sætte os hen og tale fornuftigt med hverandre. Vi kan jo faae os et Par Flasker Viin.

Kammerraad. Jeg vil hverken drikke Viin eller høre Historier — Naa, Gud være lovet, der kommer Værten (til Værten der kommer ind.) Nu, hvorledes gaaer det?

Værten (flukøret.) Jeg takker, ret godt, paa det nær, at Johanne ogsaa er rendt sin Vei.

Kammmerraad. Er Pigen ogsaa rendt?

Værten. Hendes Kammer er tomt; Gaardskarlen har seet hende gaae ud af Bagporten for en halv Times Tid siden med nogle Fremmede, som han syntes havde Masker paa.

Kammerraad. Det er en Conspiration, en Sammensværgelse, det er jo aabenbart. Vi maae anspænde alle vore Kræfter, maae sætte efter dem.

Krebs. Har nu Din Pige ogsaa taget Reisepas?

Værten. Aa, ja vist! gaae kun Din Vei.

Krebs. Er det nu ikke som jeg siger, at du har baaret Dig dumt ad, at Du er bleven taget ved Næsen? Hvad Tobias?

Værten. Ei saa hold dog op, lad os blot komme herfra.

Krebs.

Fikst Du Pæren, Zacharias?

Du blev narret slemt, Tobias.
Men slaae Dig til Taals, Papa.

Værten og Kammerraaden.

Vær dog stille!

Krebs.

Hahaha.

Chor af de bortgaaende Gjæster.

Hahahaha!

Fjortende Scene.

En dyb Gade, oplyst af Lygter, der tabe sig perspectivisk i Baggrunden. Inden de efterfølgende Personer komme ind, hører man Raab noget borte: Stop ham o.s.v. og enkelte Stød i Vægterpiben.

Carl. Amalie, begge i Reiseklæder og med Maske paa, komme forstyrrede ind, efterfulgte af **Caspar og Johanne.** Hver af dem bærer Noget, en Pakke, et Skriin.

Alle Fire.

Mel. Auf, auf! zum fröhlichen Jagen.

Der er Spectakler i Gaden;
Kom lad os skynde os bort!
Med Politiet i Staden
Man gjerne kommer tilkort.

Amalie.

Kan vi ei skjule os, Kjære!

Carl.

Fat Mod og frygt kun ei!

Caspar og Johanne.

Det klogeste dog vilde være,
Ifald vi løb vor Vei.

Carl.

Det har ei Nød, vil jeg haabe;
Hvad kan de gjøre os stort!

Caspar og Johanne.

Ak, Herre! hør, hvor de raabe!
Kom lad os skynde os bort.

Alle Fire.

Den er ei Mand, der kan frygte!
Han lønnes bør med Foragt!
Dog kan vi under en Lygte
Betragte Fiendernes Magt.

(De krybe i Skjul under en Lygte.)

Femtende Scene.

Tvende Politibetjente komme ind, ledsagede af endeel Vægtere og Opsigtsbetjente, hvilke sidste dog i Begyndelsen af denne Scene holde sig i Baggrunden.

Første Politib. Jeg siger, gjør jeg, at Din fordømte Pimpen fordærver Alt; vi havde haft dem; de løb os jo ud af Hænderne. Men saa skulde Du først ind til Ølhandlerens —

Anden Politib. Men Hr. Collega! det er jo min Embedspligt at eftersee, om de har lukket til rette Tid.

Første Politib. Men Hr. Collega! Du er et Aalehoved! Du har ingen Conduite, ingen Fiffighed. Have vi nu ikke i tre Nætter som nogle Narre været paa Jagt efter de Gavtyve, der ere brudte ud af Arresten, og have gjort Indbrud hos Kammerjunkeren, — have vi ikke faaet Løfte om en raisonabel Douceur, hvis vi kunde faae Finger paa dem? Hvad gaaer Du da og drysser efter og falder ned i hver Ølkjælder, hvert Viinhuus?

Anden Politib. Ei Hr. Collega! maa jeg da ikke beskytte mig mod Natteluften? Jeg har min Tro en svagelig Constitution. Igaar Nat fik jeg hverken Vaadt eller Tørt, naar jeg undtager vaade Been —

Første Politib. Og tørre Hug — Du husker nok i Skindergaden —

Anden Politib. Aa Lapperi! dem har jeg skreven bag Øret.

Første Politib. Ja, gu! bleve de skrevne bag Dit Øre; men Skriften faldt lidt klodset.

Anden Politib. Vil Du kanskee have en Afskrift deraf?

Første Politib. — Stille! jeg synes, jeg seer En liste sig frem derhenne under Lygten.

Anden Politib. Der? — Jeg synes, jeg seer To.

Første Politib. Det er intet Under, om Du seer Alting dobbelt. — Kom lad os være forsigtige! (De gaae hen mod det Sted, hvor de Flygtende have skjult sig.) — Staae der! Ikke af Pletten! (Vægterne komme til.) Omringer dem! Passer paa, at Ingen løber bort! (De føres frem paa Scenen.) Ei, ei! med Masker paa! (Til Carl.) Hvem er De, med Forlov?

Carl. Min Ven! Jeg beder Dem om at lade os gaae i Fred. De har ingen Grund til at anholde os.

Første Politib. Saa!? — Mener De det? — De veed kanskee ikke, at Politiet har Ret til at anholde alle maskerede, sværtede eller forklædte Personer, der lade sig finde paa Gaderne?

Carl (der tilligemed Amalie tager Maskerne af.) Jeg er Fremmed, og kjender ikke til Skik og Brug her i Byen.

Første Politib. Det var rigtigt Skade! — Men hvorfor leger Herren Maskerade midt paa Gaden.

Carl. Jeg skylder Dem ikke Regnskab for noget, der i sig selv er saa uskyldigt.

Første Politib. Ja saa! De skylder mig ikke Regnskab? Nu, nu! Vi faaer at see! — Ifald det

ikke generer Dem, vilde jeg gjerne vide, hvad De skjuler der under Kappen?

Carl. Hvad jeg fører med mig, er min Eiendom, og den skal være uantastet —

Første Politib. Jeg vil tjenstligst raade Dem til at udlevere det med det Gode — Disse gode Venner (pegende paa Vægterne.) ville slet ikke gjøre sig nogen Samvittigheds Sag af at bruge Magt mod Dem.

Amalie (ængstlig.) Giv efter, Carl! — for min Skyld! — Du udsætter Dig for Overlast.

Carl. Jeg maa vel give efter — See her! det er ikke andet end et Skriin.

Første Politib. Det er saamænd nok for det Første. Turde jeg nu uleilige Jomfruen. Jeg synes, jeg har bemærket en lille Souvenir eller hvad det er. Jeg udbeder mig den Fornøielse at turde tage det i nøiere Øiesyn. Jeg er en Ven af saadant Ragerie.

Amalie. Jeg er ulykkelig! Det er alle mine Breve! — hvor kan denne Ubetydelighed interessere Dem?

Første Politib. Med Deres Tilladelse! De skal strax faae den igjen. — Aha! Den seer kunstig ud! — Ja, lille Jomfru, nu i dette Øieblik kan De rigtigt ikke faae den igjen. Jeg maa have lidt længere Tid til at studere den. — Hr. Collega! bevar mig disse to Klenodier.

Carl. Min Herre! De anmasser Dem en Ret, der ikke tilkommer Dem. Jeg protesterer høitideligt.

Første Politib. De er grumme høitideligt stemt, som det lader. — Saaledes vare vi da færdige med Honoratiores — Kom Du nu herhid, min gode

Ven! Jeg skulde kjende Dit Physiognomi, synes jeg. Har Du ikke engang haft frit Logie i Stokhuset?

Caspar. For megen Ære! Hr Politibetjenten tager saa vist Feil.

Første Politib. Det vil nok gi'e sig! Lad os nu see, hvad Du gaaer og bærer paa!

Caspar. Det er ikke andet end en gammel Randsel af Sælhundeskind, der ikke er fire Skilling værd mellem Brødre. Hvad vil De med den Pjalt?

Første Politib. Aa, vi kan saamænd bruge Alt. Lad mig kun faae den tilligemed den Pakke Tøi, hun har under Armen, min lille Pige!

Johanne. Kjære Hr. Politibetjent! de maa endeligt ikke troe noget Ondt om mig. Jeg er af gode Forældre, og saa uskyldig som et nyfødt Barn.

Første Politib. Politiet, mit Barn, troer Ingen, ikke engang nyfødte Børn. — (Til den anden Betjent) Andreas! Vil Du lukke Pakken og Randselen op, og fortælle os, hvad der er deri —

Anden Politib. (seer efter.) Jeg troer, min Sandten, her er hele Kammerjunkerens Garderobe, som man har stjaalet fra ham. Een, to, tre Manschetskjorter — et Par Buxer, en Vest, Lommetørklæder — Stop! her er Fruentimmerklæder, Kjole, Slør, et Shawl, en Natkappe — —

Første Politib. Jo, det er en smuk Historie! — Tør jeg nu spørge, hvorhen De agtede Dem med hele denne Marchandiser-Boutique?

Carl. Jeg skylder Dem ikke Svar derpaa.

Første Politib. Vil De da blot beære mig med Deres og den lille Jomfrues Navn?

Carl. Jeg har mine Grunde til at fortie det.

Første Politib. Det var et sandt Ord; De har nok altfor gode Grunde til at fortie deres Navn. — Ja — jeg kan ikke hjælpe Dem — det hele Selskab maa rigtigt umage sig op med mig paa Politikammeret.

Amalie. Vi ere ulykkelige! Carl, tal ham dog tilrette!

Caspar. Giv dem Penge, Herre! saa lader de os nok gaae! — giv dem Penge! de ere jo ligesaagodt Mennesker, som vi Andre —

Carl.

Mel. Es ritten vor Jahren drey Prager Studenten.

Min Herre! De vil dog ei prostituere
Anstændige Folk og os Alle —

Begge Politibetjente.

Tie stille!

Carl.

— arrestere?

Begge Politibetiente.

De maae følge med, om De vil eller ei!

Chor af Vægtere, o. s. v.

Han skal følge med, om han vil eller ei.

Carl og Amalie.

Betænk De forkleiner vort Rygte, min Herre!
De vil dog ei sætte en Plet paa —

Begge Politibetjente.

Tie stille!

Carl og Amalie.

— vor Ære!

Begge Politibetiente.

Hvis Æren kun duer, saa taaler den Vadsk.

Chor af Vægtere, o. s. v.

Hvis Æren kun duer, ꝛc.

Carl, Amalie, Caspar og Johanne.

(præstissimo.)

Velan! De skal bøde for Alt, hvad De vover!
Saavist som Retfærdighed end ei —

Begge Politibetjente.

Tie stille!

Carl, Amalie, Caspar og Johanne.

— Ei sover!

Begge Politibetjente.

Troer han, at vi bryde os stort om hans Snak?

Chor af Vægtere.

Troer han, at vi, o. s. v.

Første Politib. For Satan! har jeg ikke Grund til at anholde Dem? De gaaer masteret paa Gaderne, kryber i Skjul for Politiet og fører Gods med Dem, som De kan gjøre ligesaa lidet Rede for, som for deres egen Person — Altsaa skal De i Arrest, om De saa piber eller synger.

Carl, Amalie, Caspar og Johanne.

Mel. O sanctissima! af Røverborgen.

Kom i Din Herlighed,
Gud for Kjærlighed!
Du kun kan os bevare!
Faae os befriet
Fra Politiet —
Amor! frels os fra Fare!

Politi og Vægtere.

Fort i Arrest!

(Efter denne Sang omringes de af Vægterne, og ere paa Veien til at føres bort, da man, noget borte, hører)

Chor af Bryllupsgjæsterne.

Mel. Wer niemals einen Rausch gehabt.

O, kjære Bacchus! hjælp os lidt!
Vi bede! hør vor Røst!
Vi kan ei skjelne Sort fra Hvidt;
Du er vor sidste Trøst.

Chor af Vægtere og Politi.

Mel. Begyndelsen af Choret; Point de pitié, point de clémence af les deux journées.)

Tys! hvad er det? — Hisset jeg seer dem!
Passer paa!

Ingen maa
Slippe bort —
Skynd Jer fort
Og arresteer dem!

Sextende Scene.

Bryllusgjæsterne, hvoraf Nogle bære Lygter, komme ind; desuden en Deel Folk, der lokkes til af Allarmen.

De Forrige.

Chor af Bryllupsgjæsterne.
(De første Linier udenfor Scenen.)

O kjære Bacchus! hjælp os lidt
Vi bede! hør vor Røst!
Vi kan ei skjelne Sort fra Hvidt,
Du er vor sidste Trøst!
Skaf os i Hast det Tyvepak,
Saa skal Du have mange Tak.

(præstissimo, mens Politiet synger eller raaber imellem: Værer stille! Holder Munden! og hvad der ellers kan falde af.)

Dit Alter har vi offret paa
Og sjunget til Din Priis;
Saa lad os ei som Narre gaae,
Men hjælp os ligerviis!
Hjælp os! saa ville vi igjen
Os drikke fulde snart, Hr. Ven!

Første Politib. Værer stille, siger jeg — Vægtere! holder Orden blandt disse Sviregaster — Skal Folk ikke have Nattero? — — Hvad er I for Snaphaner?

Krebs. Jeg er ingen Snaphane, min Fa'er; jeg er Borger og Detailhandler.

Første Politib. Hvem I saa ere, saa skal I iagttage Orden og Skikkelighed paa Gaderne.

Krebs. Vi ere jo netop her for at holde Orden. Hør nu bare! — Vi ere paa Jagt efter tre Artikler:

den første Artikel er en Jomfru, der er rendt sin Vei; den Anden er en Kjælderpige, der er rendt sin Vei; den Tredie er en fremmed Skabhals, der er rendt sin Vei; og den Fjerde, nei stop!

Første Politib. Og den Fjerde er nok hans Forstand, der er rendt sin Vei.

Krebs. Hvad? Er min Forstand rendt? Det er jo noget Sludder — den kan ikke rende, undtagen naar jeg selv render —

Zwiebel. Ach Bruder! Sey doch ruhig!

Krebs (mens de Andre holde ham tilbage.) Slip mig! hvad har jeg nødig at taale? — Jeg skal være ganske rolig, lad mig blot prygle den Torvegriis —

Første Politib. Hvad? prygle mig? han understaaer sig —

Slink. Mine Herrer! hvis De behager — tør jeg blot bemærke — De overseer ganske Sagens Realitæt, og confunderer os med unyttige Controverser — corpus delicti er her —

Første Politib. Ei, corpus delictum er her, at I ere nogle fulde Sviin, der skal trækkes paa Raadstuen.

Zwiebel. Der kommer der Kammerrath, so kan De jo med ham tale.

Syttende Scene.

De Forrige. Kammerraad Paaske og Værten.

Kammerraad. Hvad er her paafærde, Børnlille! Er her Opløb?

Amalie (affides.) Min Onkel! Jeg er ulykkelig!

Carl (affides til hende.) Tab blot ikke Modet! Endnu er ikke Alt tabt.

Første Politib. (tager Hatten af.) Ah, Hr. Kammerraaden! Tjenere! — Hører De med til dette Selskab?

Kammerraad. Jo, min Ven! Vi have Alle samlet os, for at sætte efter nogle Personer, der ere flygtede fra Gjæstgiverstedet Mammuthsdyret.

Første Politib. Saa? Det var en slem Casus! Hvad var det for Personer?

Kammerraad. Med blødende Hjerte maa jeg tilstaae, at min Søsterdatter er deriblandt. Desuden er der en fremmed fordægtig Reisende og hans Tjener; endeligt Værtens Pige. Om de nu alle have taget samme Vei, vide vi ikke; kun saameget have vi faaet ud, at Nogle af dem havde Masker paa under Flugten.

Første Politib. Ei, ei! Masker! Det var jo en snurrig Hændelse (fører Carl og Amalie frem.) Skulde Hr. Kammerraaden kjende disse tvende Personer?

Kammerraad. Malle, min egen Mallemoer! — Hvad? Du tør komme for mine Øine? — bort — jeg vil Intet vide af Dig — jeg skal statuere et Exempel —

Amalie. Tilgivelse, kjæreste Onkel, med tusinde Taarer skal jeg bøde for dette overilede Skridt.

Carl. Tilgiv os, vi have liidt nok!

Kammerraad. (forbauset.) Men hvad seer jeg? — saasandt jeg lever, er det ikke den unge Herre fra Fyen!

Værten. Det er den Reisende, Hr. Kammerraad! — Aa lad ham ikke slippe bort — Han skylder endnu for sin Fortæring.

Kammerr. Din Stratenjunker! saa det er Dig, som har bortført min Mallemo'er? — hvad — tal!

(Carl vil tale.) Nei ikke et Ord skal Du sige. Du er en Grønskolling, en Kiek-in-die-welt! Du skal sættes fast — jeg lader Dig sætte under de vestindiske Tropper —

Amalie. Bedste Onkel! forbarm Dem over min Stilling!

Kammerr. Og Du, der har levet som Blommen i et Æg hos mig, hvor kunde Du bringe det over Dit Hjerte at prostituere mig saaledes — Aa den Scandal! den Scandal! Jeg tør ikke sætte mine Fødder i Clubben i tre Uger — Men Du skal spærres inde — i Abel-Cathrines Stiftelse skal Du!

Carl.

Nei, lad mig tale! Vær ei uretfærdig!
Gjør, hvad De vil med mig! Lad Deres Vrede
Nedfalde Centnertungt paa dette Hoved!
Men skaan et Væsen, der af Omhed for mig
Har deelt min Ubesindighed, og alt
Med hede Taarer angret dette Skridt.
Ved Gud! hun er uskyldig! Overvunden
Af mine Suk og Bønner, og bedaaret
Af søde Ord, min Kjærlighed mig indgav,
Fulgte hun med, men Skridt for Skridt med Tøven.
Med Graad forlod hun Huset og med Graad
Og stjaalne Blik hun skotted tidt tilbage.
— Skaan derfor hende! Lad kun mig undgjælde!
Men, hvis De kan bevæges af vor Bøn,
Foreen da tvende Hjerter, som Naturen
Har alt saa stærkt forbundet, at det ene
Kun lever i og ved det andet. — Giv mig
Amalie, og min Erkjendtlighed,
Af Graad beseglet, skal ei kjende Grændser!

Værten. Jeg bliver rigtigt ganske rørt; Hr. Kammerraaden skulde saamæn lade Dem bevæge —

Flink. Det unge Menneske udtrykker sig sandeligen med megen Smag, næsten digterisk — Det forekom mig endog, at han talte i Vers.

Zwiebel. Hören Sie, Hr. Kammerrath, ich werde ihnen einen guten Rath geben. Lad De de unge Mennesker faae hverandre. Wenn sie nicht mit ihm davon gelaufen våre, håtten Sie freylich Recht — aber so — hun faaer min Sjæl aldrig nogen Mand ellers.

Kammerraad. Ak, De har Ret min gode Mand, der er ingen anden Udvei! hun har forspildt sit gode Navn og Rygte. Jeg nødes jo til at give efter. Saa kommer da herhid, I forlorne Børn! Skjøndt jeg egentligt burde forjage Eder begge fra mine Øine, saa vil jeg dog, tvungen af Nødvendigheden, forene Jer med hinanden.

Amalie. Kjæreste Onkel!

Carl. Bedste Hr. Kammerraad!

Kammerraad. Ikke saa hastigt! kun under tvende Betingelser, unge Herre! Den første er, at Du skal studere Jura, og, i det mindste, tage dansk juridisk Examen.

Carl. Naar Amalie er Prisen, skal Intet falde mig for vanskeligt.

Kammerr. Nu, nu! ikke saa pathetisk! dansk juridisk Examen er just ikke noget Herkules-Arbeid — Den anden Betingelse er, at Du ikke gaaer til Grækenland, men derimod paa Amtmandens Comptoir.

Carl. Ogsaa heri vil jeg finde mig.

Kammerr. (til Politibetjenten.) Hvad Dem angaaer, min kjære Mand, saa er det for det Første vel ikke værdt at arrestere disse unge Mennesker.

Første Politib. Ih, bevares! derpaa er ikke at tænke! Alt deres Tøi skal blive dem strax tilbageleveret.

Værten. Uden Fortrydelse — maaskee jeg ved samme Leilighed turde requirere en Stue- og Opvartningspige, der er løben af min Tjeneste.

Kammerr. Er det den lille Johanne? — Nu, hun er rigtignok en stor Gavstrik, men hun bør ikke straffes haardere end de Andre. Ifald De synes saa, Hr. Vært, saa lad De hende træde over i min Tjeneste, da hun er min Familie saa stærk attacheret. (afsides.) Jeg kan godt lide den lille Taske.

Værten. Med største Fornøielse, Hr. Kammerraad, naar hun blot betaler mig et Fjerdingaars Løn —

Kammerr. Da nu Sagen er afgjort til Alles Tilfredshed, saa ville vi begive os hjem. Men Du, Patron! (til Carl.) Naar Du for Fremtiden vil begaae flere Dumheder af den Slags i Kjøbenhavn, saa læg Dig Følgende paa Hjertet:

Mel. Nie werd' ich deine Huld verkennen, af Finalet af Bortførelsen af Seraillet.

Mærk, unge Ven! den gyldne Regel!
Naar Du vil flygte med Din Skat,
Lad Vægterne ei faae Dig fat;
Thi ellers staaer Du som en Flegel.
Selv Kjærlighed kan ei befrie
Din Skat fra Stadens Politi.

Almindeligt Chor.

Nei Kjærlighed kan ei, o. s. v.

Carl.

Det kan ei krænke mig at dele
Med Alle dette Samfunds Lov.
Faa lykkelige Timers Rov
Er ringe Offer for det Hele.
Naar Kjærlighed kun staaer mig bi,
Jeg frygter ei for Politi!

Almindeligt Chor.

Naar Kjærlighed kun staaer ham bi,
Han frygter ei for Politi!

Amalie (til Publikum.)

Saavidt Forfatteren har evnet,
Han aagret har med sit Talent;
Snart skal han staae som Delinquent,
For Smagens Politiret stevnet..
Kun Eders Gunst kan da befrie
Hans "Kjærlighed og Politi."

Almindeligt Chor.

Kun Eders Gunst, o. s. v.

Rettelser.

Pag. 12 Lin. 7 og 8 fra neden "de" læs "De"

— 21 — 1 nedenfra "der" læs "det"

— 31 — 14 fra oven "snat" læs "snart"

— 60 — 8 fra neden "klogeste" læs "klogest"

— 61 — 9 — — "Finger" — "Fingre"

Paa flere Steder staaer "Kammeraad" istedetfor "Kammerraad."

Amors Geniestreger

versificeret Lystspil i to Acter

af Forfatteren til Lystspillet

Hr. Burchardt og hans Familie ꝛc.

Udgivet af Ferdinand Printzlau.

Kiøbenhavn.

Trykt hos Directeur Jens Hostrup Schultz,

Kongelig og Universitets-Bogtrykker.

1830.

GARRIGUE & CHRISTERN
2 BARCLAY ST. NEW YORK

Personerne.

Obersten.

Henriette, } hans Døttre.
Lotte, }

Robert, Oberstens Huuslærer.

Brienne, Lieutenant.

Henning Verner, Candidatus juris.

En Tjener.

Scenen er i et Hotel i Kjøbenhavn. En Sal med en Hoved-Indgang i Baggrunden. Tilvenstre gaaer en Dør ind til Oberstens indre Værelser; tilhøire er Roberts Kabinet.

Første Act.

Første Scene.

Robert (kommer ud fra sit Kabinet).

Det er et Fortrin, Byen har for Landet:
Dens Nætter kan, om Sommeren især,
I Længde næsten komme Dagen nær,
At slutte sig fra Søvnen til det andet.
See, nu er Klokken otte; Folk, der boe
Hos os paa Landet, tør for Alvor troe,
At det er høit paa Dagen; men herinde
Man mener, Dagen først maa Kræfter vinde,
Maa voxe, Timerne multipliceres
Før Majestæten rigtigt respecteres.
Forresten, skjøndt jeg tidt har gaaet og grundet
Og speculeret paa, hvi næsten Alt
Paa Landet imod Staden synes galt,
Og om ei galt, dog lurvet og fatalt,
En grundig Aarsag har jeg ikke fundet.
Det ligger ei hos Menneskerne: disse
Er her som der i Grunden Snavs tilvisse.
At Landsbyfolk er redelige, meer

End Byens Folk, i daglig Færd og Vandel,
Det troer jeg ikke, førend jeg det seer;
Hver snyder hvor han aarker ved sin Handel.
Men Maaden er forskjellig, den Maneer
Hvorpaa man snyder, det er hele Sagen.
At prelles fiint, er ordentligt Plaiseer;
Man føler Tabet, men tilsidst man leer.
Men, naar man ubehændigt bli'er bedragen,
Man ærgrer sig, man synes, det er dumt,
At blive snydt saa aabenbart, saa plumpt.
Jeg lider godt et lille pænt Bedrag,
Der lægges an med Vittighed og Smag,
Af samme Grund som Sidehieb og Skoser,
Hvis Braad i Viddets Honning svøbtes ind,
Behage mig, endskjøndt de traf mit Skind.
En Vittighed, der siges af Matroser
I Forbigaaende, som paa en Slump,
Den leer jeg ad, lad være, den er plump.
Jeg altsaa Maaden, ikke Tingen roser.
Hvert Snyderi forfølger jeg med Had;
Men tilstaaer, smukke Folk i denne Stad,
I deres Kunst er sande Virtuoser.
(Idet han vil gaae ind i Sideværelserne tilvenstre, bankes der sagte paa Hoved-Døren).
Jeg synes, at man banked paa —
(Werner stikker Hovedet ind ad Døren).
Et Hoved! —

Anden Scene.

Robert. Verner
(træder forsigtigt ind, seer sig omkring og bliver Robert vaer).

Verner.

Hr. Robert! Dem! Nu Herren være lovet!

Robert.

Ei, ei! Hr. Verner! hvad vil De hos os;

Verner.

Tys! kommer Ingen? Frøkenerne —

Robert.

— Sove.

Verner.

Og Obersten?

Robert.

Er ude.

Verner.

Tør jeg vove —

Robert.

Jeg veed ei hvad De vil.

Verner.

Jeg vil til Trods
For sund Fornuft og Sindighed forsøge
At gjøre lidt Bekjendtskab med de smaa
Gudsengle, Eders Oberst passer paa —

Robert.

Vogt Dem! med Obersten er ei at spøge!

Verner.

Ei hvad! en god Dag giver jeg den Gamle,
Og med Plaiseer jeg dreier ham en Knap.

Men Døttrene! For Pokker, hvem kan hamle
Med Qvindfolk op i List? (monologisk) Om jeg nu slap
I Fælden kun for der at blive hængende
Og uopfordret gjorde mig til Nar?
Fy! hvem vil røve, naar han ei er trængende?
Kan jeg ei nøies godt med hvad jeg har,
Mit muntre Sind, min Frihed? Bør jeg ikke
Flye disse Mildheds Øine, disse Læber,
Ak! ved hvis Purpurkalk en Honning klæber,
Som Adams Sønner ei ustraffet drikke.
Hvad er min Hensigt? — Handle for min Ven?
For hans Skyld gjøre mig bekjendt med Bruden?
O Skalkeskjul! det frelser ikke den,
Der selv kun er til Spot for Elskovsguden.
— Hvad vil jeg da? Hvem har mig bed't desuden?
Jeg er en Gjæk! en Nar! en topmaalt Nar!
— Hvad mener De, Hr. Robert! trøst mig! — svar!

Robert.

Jeg synes selv, De har en Rem af Huden.

Verner.

Ja, De har Ret! De spotter mig med Grund.

Robert.

Hvor kan jeg trøste Dem? hvor kan jeg svare,
Naar jeg er ubekjendt med Deres Fare?

Verner.

Velan! Men lov mig først med Haand og Mund
En ubetinget Taushed mod Enhver,
Ja mod Dem selv, hvis det nødvendigt er.

Robert.

Imod mig selv? Den Fordring falder sær.
Naar jeg er ene med mig selv, min Fa'er,
Jeg lider nok en lille luun Passiar.

Verner (leende).

Haha! jeg veed, De ynder Monologer.

Robert.

Det gjør jeg: med sig selv man enes bedst.

Verner.

Jeg har dog hos en gammel Autor læst,
Ens Tanker var de værste Dæmagoger.

Robert.

Naar Tanken med Fornuften udgjør Eet,
Har jeg endnu ei nogen Fare seet;
(med noget Eftertryk)
Men indgik Tankens Letsind Alliance
Med Sandserne, med et ustyrligt Blod,
Saa kom Fornuften snart af sin Ballance.
— Men vil De ei fortælle — vær saa god!

Verner (eftertænksom).

Naar Tanken, sa'e De, indgaaer Alliance —

Robert.

Javist! med Sandserne, med hidsigt Blod.

Verner.

Saa kommer, troer De, jeg —

Robert.

Saa kommer — hvem?
— Ja, vil De referere det til Dem!

Verner.
Saa kommer Henning snart af sin Ballance —
Er det ei Deres Mening?

Robert.
Jo, som sagt:
Med de Præmisser.

Verner (fordybet i sine Tanker).
Tog jeg mig iagt
Ved hvert et Skridt jeg gjorde, spurgte vaersomt:
"Er her og sikkert, tør jeg ogsaa troe
Den Hvilebænk, der byder mig sin Ro?
Er Græsset ei for vaadt for mine Sko?"
Da vilde sagtens Hvilen falde sparsomt,
Men hvad! til Gjengjæld fandt jeg vel et Sted,
Der gav min Træthed Hvilens trygge Fred.
— Men Glæden, denne flygtige Gudinde,
Og Lykken, — Guders Held og stjaalne Vink
Og Læbens Smiil og Øiets skjælmske Blink,
Der alle, før de rigtigt sees, forsvinde —
Tillade de, vi tøve, passe paa,
Om Tiden ogsaa er der, det at naae,
Hvis Existence ved Minuttet hefter?
Hvad er det, Guden sender os? Et Held,
Der, for at eies, kræver vore Kræfter.
Hvorledes kan det gribes af min Sjæl?
Ei ved at tøve, det jeg føler vel.
Naar Leilighedens Gunst jeg veed at nytte,
Det bliver mit; hvis ei, en andens Bytte.

(opravmt)
Ja, saadan er det! Retsaa, Henning Verner!
Du fødtes under lykkelige Stjerner.
— Af Glæde over mit Raisonnement
Jeg faldt mig selv om Halsen, gik det an.

Robert (spottende).
Prøv kun derpaa! Hvem veed, kanskee De kan.

Verner.
Ja spot mig kun! Nu staaer min Villie fast.

Robert.
Og Deres Hensigt er?

Verner.
Saa hør i Hast
Den Plan, min Hjernes Dristighed har lagt.
De kjender sagtens Grunden, der har bragt
Hr. Obersten med Døttrene hertil.

Robert.
Jo, Tak! Om denne Sag vi dagligt skjændes.

Verner.
Nu vel! Saa veed De da, den Gamle vil,
Paagrund af en Forening med Briennes
Stedfader, og til Alles Fryd og Gammen
Sin Datter med Brienne klappe sammen.
— Om Pigen vil, det veed jeg ei; Brienne,
Min Ven, min Stuekamerat, er stik
Mod denne Plan. Han vil, han kan ei tjene
Til Instrument for Andres Politik.
I flere Maaneder han alt har frygtet
For denne Sammenkomst. Uagtet Rygtet

Berømmer meget Eders Oberst's Datter,
Som Philosoph han siger, at han skatter
Sin Frihed over Alt —

Robert.

Ja, vel! jeg fatter.
Han gider ikke eiet hvad han har;
Men De kan hilse ham, han er en Nar,
En philosophisk Nar, der ei fortjener
En Pige, — De kan troe mig — der forener
Med Skjønhed Dyd, Blufærdighed og Ynde.
Hils ham —

Verner.

Med ham er Intet at begynde.
Hvor har jeg ikke præket! Hvad ei Alt,
For at bevæge Mennesket, fortalt!
Hvad jeg igjennem Dem og Andre vidste
Om disse Pigers Skjønhed, Dyd, Forstand,
Elskværdighed — ja, Alt hvad siges kan,
Jeg nævned, uden at det kunde friste
Hans Utilbøielighed. Halvt for Spøg
Jeg loved ham at gjøre et Forsøg
At snige mig herind, at lodde Pigen,
At forberede Sagen, være Stigen,
Hvorpaa han siden kunde sikkert staae
Og, naar det kneb, itide retirere —
Forgjæves! han vil Intet høre mere!

Robert.

Hvorledes? De, Hr. Verner, tænkte paa
At snige Dem herind og at probere —

Verner.

Ja, hvorfor ei? Jeg tænker, det skal gaae.
Det er endnu min Hensigt at forsøge.

Robert.

Det gaaer ei an; De kommer her tilkort.
Med disse Piger la'er sig ikke spøge.
Hvis De vil lyde mig — forføi Dem bort!
Jeg spaaer Dem, at De knap er kommen, førend
Man ganske høfligt vil Dem vise Døren.

Verner.

Ja, hvis jeg kom som Henning Verner, er
Jeg bange for min Skjæbne vel blev denne;
Men det er heller ei min Hensigt her:
Jeg vil besøge dem som Hr. Brienne.

Robert (forundret).

Som Hr. Brienne?

Verner.

Kjende de da ham?
Saalidet som han kjender dem til Dato.

Robert.

Men, hvis De bliver røbet — hvilken Skam
For Dem, Familien —

Verner.

Min strenge Cato!
Naar hvert et "Hvis" og "Dersom" ret betragtes,
Det skjuler Feighed, der med Grund foragtes.

Robert.

En net Philosophie! — Men Herregud!

Brienne vrager sin bestemte Brud;
Hvad vil De da? har han maaskee fortrudt?

Verner.

Nei, ingenlunde! men jeg selv er skudt.

Robert.

Hvad? og har aldrig hende seet?

Verner.

Desværre;
Kanskee jeg saa var mine Tankers Herre.

Robert.

Nei, det gaaer altfor vidt!

Verner.

O, hør mig ud!
Alt længe har min Vens bestemte Brud,
Som han vil flye for, opfyldt mine Tanker.
Igaar i Skumringen, da hendes Billed
Med tusind Ynder for min Sjæl sig stilled',
Jeg hører, at et Bud paa Døren banker,
Et Bud fra Oberst en. Han tænkte vel
At see i mig Brienne —

Robert.

Ja, hvad andet?

Verner.

Og meldte mig, hans Herre kom fra Landet
Igaar og at han boer i et Hotel,
Hvor han og begge Frøken Døttre vente,
At see min Ven i Formiddag hos Dem.
— Hiint Bud en lynsnar Tanke hos mig tændte:
Min Ven er bortreist, kommer neppe hjem

I disse Dage. — Vi er ikke kjendte
Hos Oberstens — Hvad, om jeg tog hans Navn,
Hans Uniform — jeg boer et Skridt herfra
Og er ei meget kjendt i Kjøbenhavn —
Og meldte mig som Brudgom —

Robert.

Ja, hvad da?

Verner.

Nu, i det mindste saae jeg da min Skjønne;
Kanskee jeg blev cureert.

Robert.

Og hvis nu ei?

Verner.

Siig hvad De vil! jeg seer ei anden Vei.
Jeg haaber, Himlen vil min Kjækhed lønne.

Robert.

Den hele Plan er ikke værdt en Bønne.

Verner.

Naar De kun ikke røber mig. Jeg maa
Betroe mig til Dem.

Robert.

Maa De? Jeg begriber:
De er kun aabenhjertig, naar det kniber.

Verner.

Vær taus! og De skal see, at det vil gaae.

Robert.

Vil De da meldes strax?

Verner.

Ih nei, bevares!

Jeg først maa hjem og klædes paa. Jeg kom
Ihast herind kun for at see mig om.
Hvor i Hotellet boer De? Hvor forvares
Det faure Barn —

Robert.

Nu, det kan snart erfares;
Her boe vi hvor De staaer.

Verner.

Hvad her? for Fanden!
Paa første Sal? Jeg troede, paa den anden.
Saa maa jeg gaae; hvor kan jeg blive da —

Robert.

Ja, see kun til, De kommer snart herfra.

Verner.

Saa røb mig ei! De var jo min Docent
Til Philosophicum i Algebra:
De ynded' mig som Rus og halv Student
Og slikked' paa mig der, hvor jeg var tyndest.
Lad kun en Deel af hine Tiders Yndest
Begunstige min Plan, og De skal see!
Spot ikke med min dristige Idee!
Tro ikke, det er Letsind, — at jeg spøger!
Ved Dag, ved Nat, ved mine Yndlingsbøger
Beskjæftiger kun hun min Phantasie —
Jeg former hendes Billed, lægger i
Den ubekjendte Piges Træk en Ynde,
Hvor alle Dele Gratien forkynde.
See hende maa jeg, gaae det som det vil!
Jeg veed, jeg vover her et dristigt Spil —

Robert.

Ja, det veed Gud!

Verner.

Men vil jeg vinde hende,
Jeg maa et sligt Klenodie fortjene.
Og nu Levvel! og staae mig bi som Ven!
Vær taus! og naar De seer mig her igjen,
Forglem ei, at mit Navn er Hr. Brienne!
(gaaer).

Tredie Scene.

Robert
(seer efter ham og ryster paa Hovedet).

Jeg troer, jeg bliver aldrig klog derpaa,
Om Folk, der tale, staae og gaae som Mængden,
Maneerligt, kun lidt kjedeligt i Længden,
Men vil man blot paa visse Strænge slaae,
Paa eengang gaae vidunderligt istaae
Og laborere stærkt i deres Tale —
Om disse, siger jeg, er topmaalt gale,
Og kun ved Vanen eller af Instinct
Kan snakke med, i Reglen ganske flinkt,
Hvad eller, om, i Hovedsagen kloge,
De kun en Tid gebærde sig som Fjoge.
— Der er nu denne Verner —
(seer sig lurende omkring)
Skal jeg troe,
At han en Skrue mangler eller to?
Det lader saa, at slutte fra Gebærden.
Men sæt, han kommer vel derfra? hvad saa?

— Saa siger jeg, saa siger hele Verden,
At han er klog; vi bande vil derpaa.
— Hm! Solon har jo sagt, vor Lykkes Stjerne,
Før den i Døden slukkes, maa belees:
Men nu Forstanden — kunde man ei gjerne
Med Føie paastaae, først af Enden sees,
Om Folk har manglet, eller haft en Hjerne?
Aa jo! aa jo! — — Men, hvad jeg vilde sagt,
Hvad Planen angaaer, Verner der har lagt,
Jeg ellers gjerne kunde staae ham bi.
Kanskee min Frøken derved slipper fri
For denne Lieutenant — nu, den Sag er mulig;
Og Verner, regnet fra, at han er gal,
Er ellers brav, er Candidat og duelig,
Og Frøkenen er jo hans Ideal.
— Han kræver Taushed af mig; men min Pligt
Kan neppe taale, jeg fortier sligt;
Og paa den anden Side, naar jeg svigter
Hans Tillid til mig, handler jeg jo slet.
— Fordømt! At ballancere mellem Pligter,
Den Æggedands er Pokker ikke let.
Jeg maa vel gribe til mit Symbolum:
Hold Dig til Middelveien! medium
Beati tenuere. Det vil sige — —
(leer)
Ja, hvor er Middelveien her saalige?
At tie eller tale: den Manøver
At gaae i Midten, man forgjæves prøver.
— Stop! Her, hvor Interessen er saa deelt,

Her kan man tie halvt og tie heelt.
Skal Frøken Jette tage sig ivare,
Saa maa jeg hende Alting aabenbare;
Det ligger jo i Tingenes Natur.
For Obersten jeg tier som en Muur;
Lad ham kun gjætte sig til Hurlumheien!
— Paa den Maneer med taalelig Figur
Jeg gaaer jo meget rigtigt Middelveien.
(gaaer mod Udgangen, men møder Obersten).

Fjerde Scene.

Obersten. Robert.

Obersten.

Naa, har vor Lieutenant ikke været her?

Robert.

Alt nu? Jeg tænker, det for tidligt er.

Obersten.

For tidligt? naar man er forelsket, ung —

Robert.

Ung er han, men forelsket —

Obersten.

En Soldat

Til Amouretter altid er parat.
Civil-Etaten er i sligt for tung,
For ubehændig, treven; men en Kriger
Er Fyr og Flamme foran unge Piger.

Robert.

Og Frøkenen —?

Obersten.

Lad hende see Krabaten!

Robert (spydig).

Jeg frygter, hun er af Civil-Staten,
For tung, for ubehændig, treven —

Obersten.

Pah!

De troer nok, Kjærlighed er Algebra,
Hvor ei et lille Plus kan tages fra —

Robert.

Ja, hvis her var et Plus, Hr. Oberst! men
Her er et Minus, Pokkeren kan flytte.

Obersten.

Siig hvad De vil! det kan Dem Intet nytte.
Jeg veed, De mener det; De er min Ven,
Mig og mit Huus hengiven — Gud bevares! —
Men De er... lidt for meget... Mathematiker.

Robert.

For megen Ære! Jeg er kun Socratiker,
En practisk Philosoph —

Obersten.

Det vil erfares,
Om Deres Praxis holder Stik mod min.
En Fæstning aldrig kan saa stærkt forsvares,
Den viger jo for Mod og Disciplin.
En Officeer, naar han proberer Stormen,
Erobrer Pigen alt ved — Uniformen!

Robert.

Desværre, De har Ret: man kan bestikke

Et uerfarent Pigebarn med Lidt.
En Uniform, en Fjerbusk virker tidt
Som Troldom over Folk, det nægtes ikke.
Men sæt, Brienne duer ikke: vilde
Saa De, Hr. Oberst, Deres Datter stille
Til Skive for en pyntet Fusentast,
Kun for at De kan føie —

Obersten.

Hvad?

Robert.

En Grille.

Obersten.

De bliver bitter.

Robert.

Skal et Træf, et Kast
Med Terninger da Pigens Vel forspilde? —
Nei, hun er altfor god dertil, fortjener
Et bedre Held end blindt at kastes til
En Mand, som Ingen af os hidtil kjender.
Betænk, Hr. Oberst, veie hvad De vil!
Jeg veed, De tvinger ikke; men paa Bunden
Af Overtalelsen er Tvang igrunden.
— Bliv ikke vred for hvad jeg her har sagt;
Hengivenhed for Oberstens Familie
Hvert Ord, hver Sætning i min Mund har lagt.
De har jo Lov at følge Deres Villie;
Jeg veed, De kræver Sandheds Røst af Vennen;
Om jeg har Uret, gi'er sig nok i Enden.
— Jeg anbefaler mig! — (vil gaae).

Obersten
(kalder ham efter nogen Tøven tilbage).

Hr. Robert! Vent!
De gjør mig Uret; havde jeg fortjent
Bebreidelser, kanskee jeg vilde vredes;
Men den Bevidsthed, at jeg ene ledes
Af Omsorg for min Datter, er min Trøst.
Hvor kan De troe, at i min Alders Høst
Jeg skulde selv tilintetgjøre Møien,
Mig mine Børns Opdragelse har gjort?
De troer, Brienne duer ikke stort,
Han er en Modens Springfyr og forfløien;
Jeg veed, han er en ferm, en brav Husar,
Der ikke gaaer og skaber sig i Trøien,
Men passer Tjenesten med Lyst, min Fa'er!
— Det er min Yndlingsplan, men ingen Grille,
At see ham som min Svigersøn engang,
En Plan, hvorfra jeg nødig mig vil skille;
Og derfor har jeg raadet Jette; Tvang
Jeg hverken kan, ei heller vil benytte.
Ifald jeg gaaer for vidt — man kan ei hytte
Sig altid — kan De vare mig itide;
Giv mig et Tegn, et Vink, et Ryk tilside,
Og Deres Vink skal ikke være spildt.
— Og saa er den Ting glemt. — Jeg har bestilt
Den unge Mand at komme til Hotellet
I Formiddag — ifald han bliver meldet —
Tys! mine Børn!...

Femte Scene.

De Forrige. Henriette. Lotte.

Jette.

God Morgen, kjære Fa'er!

Lotte.

God Morgen!

Obersten.

Tak! — Naa Godtfolk, har I sovet
Jer rigtigt ud inat?

Lotte.

Jo Tak, jeg har;
Men Jette —

Jette.

Lotte, husk, hvad Du har lovet!

Obersten.

Hvad Jette? svar!

Lotte.

Har intet Øie lukket.

Jette.

Du skal ei troe det; jeg har sovet godt.

Lotte.

Nei, Jette, jeg har hørt, hvordan Du sukked
Og laae og talte med Dig selv saa smaat.
Du gjorde mig jo bange — hahaha!
Jeg troede først, Du var en Smule fra —
(peger paa Panden).

Obersten.

Hvad er nu det for Narrestreger, Jette!
Hvorfor har Du ei sovet? Barn, Du skal!

Naar man er ung, er Søvnen vor Vasal;
Den kommer til vor Seng, naar vi er trætte.
Desværre, siden er det ei saa vel:
Forgjæves maa vi tidt om Søvnen tigge.

Jette.

Ak, kjære Fa'er, jeg er ei vant at ligge
I dette store støiende Hotel.
Jeg troer, det kommer deraf. Hele Tiden
Man slog med Dørrene, man ringed paa;
Jeg hørte Folk paa Gangen komme, gaae,
Bestille Heste, Kjøretøi og siden
I Skjænderie med Vertens tage bort.
— Saa blev her roligt og jeg blunded' kort.
Men snart et Selskab talte høit paa Gaden,
Og snart en Vægters melancholske Raab
Tilintetgjorde timeviis mit Haab.
Det kunde rigtigt Søvnen fra mig skræmme.
— Nei Fa'er! der er uroligt her i Staden.
Hvor anderledes er det ikke hjemme!
Den fri Natur har stille Nætter, gaaer
Til Hvile, naar vi Andre gaae at sove.
Naar Nattergalen ømt i Busken slaaer,
Da kaldes Søvnen ned til Mark og Skove.
Ja, tro mig, ogsaa Skyen retgodt veed,
At det er Sovetid; den glider ned
Til Horizonten, søger sig et Leie.
Og alle Vinde, der om Dagen pleie
At vugge sig paa Lindetræets Blad,
Ved Aftentide sildigt skilles ad.

Paa Engen hvile taust de hvidgraae Taager;
Hver Skabning søger sig et Sovested
Og frygter ei, at timeviis dens Fred
Forstyrres skal af den, hvis Øie vaager.

Lotte.

Min Søster Jette taler som en Bibel.

Obersten.

Barn, Du er altfor følsom, for sensibel!
(afsides til Robert)
Jeg lider ei den Sværmen hos min Datter.

Robert (sagte).

Han lider ikke hvad han ikke fatter.

Obersten.

Det duer ikke! Hun er altfor blød;
Hun bliver en Phantast!

Robert.

Har ingen Nød!
Kun Hjertet sværmer, ikke hendes Hjerne.
Naar man er ung som hun, vil Sjælen gjerne
Sin Næring hente fra Naturens Skjød,
Betragte nær dens hemmelige Kjerne.
Med Planter, Fuglerøst, med Blomsters Duft,
Med Solens Straaler og med Foraars-Luft,
Lig en Polyp med tusind Arme drager
Naturen os —

Obersten (confus).

Polyp? Hva — hvad behager?

Robert (afsides).

Aa Herre Gud! (høit) Jeg siger, Frøken Jette

Har altid forekommet mig solid
Og tænksom —

Obersten.

Gud bevares!

Robert.

Hendes Vid
Og sunde Hoved vil med Tiden slette
Hvert Spor, hvert Stænk af Sværmeriet ud.

Obersten.

Javist, aa ja! —
(til Jette)
Hør, Barn, Du veed, vi vente
Den unge Hr. Brienne snart —

Jette (afsides).

O, Gud!

Obersten.

I blive hurtigt, tænker jeg, bekjendte.
Men husk saa paa, han er en Mand af Velten,
Der ikke blot til Punkt og Prikke veed
Med Exercitien, med sin Pligt i Feldten,
Men og med fiin Galanteri Beskeed.
Saa maa Du være høflig mod ham, mild,
Galant og artig, snakke med ham, bede
Ham sidde ned. Du kan med Fiinhed lede
Samtalens Gang paa Eders Forhold til
Hinanden —

Robert (rømmer sig).

Hm!

Oberſten (ſeer paa ham og rømmer ſig).

Hm! Kjære, veed Du hvad —
Du veed nok ſelv hvordan man bær ſig ad.
Tael hvad Du vil: om Veiret, Vagtparaden,
Om der er helles noget Nyt i Staden —

Jette (beklemt).

Ja, kjære Fa'er!

Oberſten.

Men Du maa pynte Dig.

Jette.

Ak, jeg har ingen Lyſt at pynte mig.

Oberſten (noget heftig).

Du ſkal! Nu er jeg kjed deraf. Din Fader
Vil ſikkert ikke raade hvad der ſkader.
Du ſkal, Du bør Dig føie ſom en god
Og eftergiven Datter —

(Robert trækker ham i Kjolen. Oberſten ſeer paa ham og nikker).

— lad kun være!
Naar det generer Dig, ſaa har Du Ret.
Kanſkee det ei behøves — paa min Ære,
Du er jo meget ordentlig og net.
Det er jo ikke Møien værdt at ſlikke
Paa Stadſen altfor meget.

Lotte.

Lille Fa'er!
Skal jeg da pynte mig?

Oberſten.

Behøves ikke.

Lotte.

Aa, det er hurtigt gjort.

Obersten.

Du er en Nar,

Som Ingen spørger om.

Lotte.

Papa kanskee,

Men derfor kan det hænde sig, at Andre —

Obersten (seer paa Uhret).

— Naa, mine Børn, jeg maa nok til at vandre;
Jeg har Forretninger. Lad mig nu see,
Ifald Brienne kom, mens jeg er ude,
At I gjør Alt som jeg har sagt.

Lotte.

Skal skee!

Obersten.

Især jeg vil min Jette derom be'e.
Tro mig: en Mand, hvem alle Folk forgude,
Ung, rig, en saadan Mand fortjente vel,
Min Jette deelte med ham Livets Held.
Tvang, veed Du, er imod mit Naturel;
(seer paa Robert)
Jeg overtaler heller ikke — ja,
Forstaae mig ret: jeg raader ikke fra;
Nei, Gud bevares, Barn, jeg raader til.
Jeg ønsker, at min egen Jette vil
Betænke, det er hendes Faders Trøst
Og bedste Haab, at skabe Held og Lyst
For Eder begge ved en slig Forening,

Og at jeg handler i den bedste Mening.
Jeg holder for, Du burde —
(til Robert)
Sa'e De noget?

Robert.

Jeg? Nei...

Lotte.

— Han vil ei rigtigt ud med Sproget.
Jeg troer, Hr. Robert kunde, naar han vilde,
Bevise, ved en grundig Parlaments
Beretning og en kort og tør Sentents,
At Søster Jette gjorde klogest i
At sige Ja og føie sig, fordi
Uheldigviis et Nei er nu — for silde.

Obersten.

Eengang for alle, lad os slippe fri
For Dine Indfald —

Robert.

Bryd Dem ei om dette;
Det Hele var kun Spøg og Ironie.

Obersten.

Hvad? — Naa, De mener...! — Altsaa, lille
Jette,
Du føier jo Din Fader?

Jette.

Ja, Papa!

Robert (afsides).

Jeg var tilfreds, at han var vel herfra —
Et Vink jeg gav Dem, hvis jeg bare turde.

Obersten (til Robert).

De bliver jo, ifald han —

Robert.

Gaa De kun!

Jeg bliver her endnu en lille Stund.

Obersten.

Naa, det var godt! — God Morgen, Børn! —

(spøgende) Jeg burde

Forresten ikke gaae fra Huus og Hjem,
Naar mine Børn hver Stund paa Dagen venter
En Officeer fra Amors Regimenter,
Men blive her for at beskytte dem.

Lotte.

Har Amor Regimenter?

Obersten.

Om han har?

Husarer, Barn!

(til Robert) Er det Virgil, der siger...

Robert (tør).

Ovid har sagt, hver Elsker er en Kriger,
Men ikke, at hver Elsker er Husar.

Obersten.

Og at Recrutterne han ta'er med Magt
Til Regimenterne —?

Robert.

Kan gjerne være! —

Forliebte Folk er ellers Volontaire.

Obersten.

Der kan I høre! Tager Jer iagt!

Hvis Amor sender Jer en Substitut,
Der hverver Een af Eder til Recrut,
Er Skylden ikke min; mod denne Fare
Kan ingen Oberst sine Børn forsvare.
— Naa, Børn, Adieu! — (gaaer leende bort).

Sjette Scene.

Henriette. Lotte. Robert.

Robert
(seer efter ham; gientagende afsides hans Slutnings-Replique).

"Ei sine Børn forsvare!" —
Ja, kjendte han saasandt den hele Fare, —
Der truer Datteren, han blev, jeg tænker,
Og satte først en Pind for Amors Rænker.

Lotte.

Hr. Robert!

Robert.

Frøken!

Lotte.

De er mig den Rette!

Robert.

Hvorledes mener De?

Lotte.

Jeg stolte paa,
De vilde tage Dem idag af Jette.
Jo pyt!

Robert.

Det er endnu min Hensigt.

Lotte.

Saa?

Det var just ikke meget godt at mærke.

Robert.

Nu, at det mærkes, er ei heller godt.

Lotte.

Men, naar De tier, strander vort Complot.

Robert.

Min Iver jeg umuligt kan forstærke.
Jeg veed hvad jeg har talt om denne Sag
Og tør i Grunden neppe meer forsøge.
Men — Hr. Brienne kommer ei idag.

Jette.

Han kommer ikke?

Lotte.

Aa, De vil nok spøge!

Robert.

Nei tilforladeligt! Han er paa Landet;
Om nogle Dage først han ventes hjem.

Lotte.

Her var jo Bud, han kom.

Robert.

Han kom? Ja, hvem?

Lotte.

Ih nu, Brienne.

Robert.

De bedrager Dem.
Herunder, Frøken, stikker noget andet.

Jette.

Men sig os dog!

Robert.

Seer De, en ung Student,
— Jurist, — der boer paa Kammer med Brienne,
Er stærkt tilsinds at gi'e sig ud for denne.

Jette.

Hvad hører jeg!

Lotte.

Nu har jeg Mage kjendt!

Jette.

Men tael, hvad har bevæget ham...

Robert.

Han siger,
Han er forliebt i Dem.

Jette.

I mig? Min Gud!
Veed han da ei, jeg er Briennes Brud?

Robert.

Troer De, at han af den Grund Pladsen viger?
Jo mere vanskeligt, des mere Glorie!

Lotte.

Men det er jo en nydelig Historie!
Hvad hedder han? Hvor skriver han sig fra?

Robert.

Han hedder Henning Verner, er...

Lotte.

Alvorligt?
Er det hans Fa'er, der kommer til Papa?

Robert.

Han pleier gjerne komme een Gang aarligt.

Jette.

Men dennes Søn er hæderligt bekjendt.

Robert.

Han er en meget duelig Student,
Brav, redelig og dygtig i sit Fag.
Hvad Hjertet angaaer, kan jeg frit cavere,
At det er reent. Det er en anden Sag,
Han er phantastisk; men at coquettere
Med Følelser, det hedder jo Cultur.

Lotte.

Jeg gad dog rigtigt vide hvad Figur
Den unge Herre gjør ved sin Visite.

Robert.

Ja, Knægten mangler ikke Conduite.

Jette.

Men, kjære Robert, naar De kjender ham,
Saa er det Deres Skyldighed at raade —

Robert.

Nei, bedste Frøken! det kan lidet baade:
Man har kun Utak derfor, Spot og Skam.
— Lad ham kun brænde sig, lad ham kun komme!
Han vil fortryde det før Dag er omme.

Lotte.

Men sæt — man er jo ikke Steen og Stok —
At vi... (standser)

Robert.

At De?

Lotte.

Nu, De forstaaer mig nok.

Robert.

Ih nei!

Lotte.

... Vi blev forelsket i Studenten —

Robert.

Saa maa De finde Dem i Deres Skjæbne.

Lotte.

Jeg spørger ei for min Skyld; jeg kan væbne
Mit Hjerte mod Cupidos List; men hun,
Min stakkels Søster Jette —

Robert (afsides).

Bi Du kun!

(høit og langsomt)

Ja, naar De frygter, kan vi jo forhindre
Hans Ankomst...

Lotte (hurtigt).

Gud bevares! Intet mindre!
Han kommer snarere som han var kald't;
Et Medlem bliver han af vor Forening.

Robert.

Jeg fatter ikke ganske Deres Mening.

Lotte (demonstrerende).

Seer De, det er igrunden rigtigt galt,
At Fader ideligt har plaget Jette
Med denne Lieutenant, — at hun skal, — hun maa,
At Pligten kræver — jo, det er det Rette!
Det er jo høist naturligt, man maa faae,

Jeg kunde fristes til at sige, Lede
For En, der, længe førend vi ham saae,
Blot ved sit Navn har opfyldt os med Kjede.
— Men derimod for Verner var hun fri;
Hans Navn har ikke, ved at repeteres,
Tilintetgjort den Sjæle-Sympathie,
Hvoraf den sande Kjærlighed bør næres.
Det var dog selsomt, om hun ikke vilde
Entrere med ham —

Jette.

Lotte, tie dog stille!

Robert.

Med Verner! Naa! — Nu først jeg fatter Meningen.
Det kalder De et Medlem af Foreningen!
— Men Hr. Brienne, Frøken?

Lotte.

Lad mig see!
— Min Søster har kun mod ham, hun skal ha'e ham,
Men jeg skal ikke — saa kan jeg jo ta'e ham.

Robert.

Tillader De, jeg smiler —

Jette.

Jeg maa lee,
Hr. Robert, at De gider staae og høre
Det taabelige Tøi.

Robert.

Enhver Idee,
Min Frøken, kræver et opmærksomt Øre.

Maaskee den kan til noget Gavnligt føre,
Men som vi først paa Bunden af den see.
Hvad Deres Søsters Mening angaaer, tænker
Forsaavidt ogsaa jeg, at Verner vist
Kan more, men ei skade ved sin List.
Frygt ikke, han vil bruge lave Rænker;
Al Lumpenhed er fremmed for hans Sjæl.
Hvem veed? Maaskee hans Komme bringer Held.

Jette.

Jeg har igrunden Intet mod hans Spøg.
Lad ham kun komme; men et sligt Besøg
Er, synes jeg, lidt tvivlsomt af Værdi.

Robert.

Aa jo, der er jo altid noget i —
Men egentligt —

Lotte.

Aa, lad os slippe fri
For Deres og min Søsters Undersøgelser.
Jeg ynder Verner; han er et Genie;
Han maa, han skal, jeg haaber, staae os bi —
I Andre kommer ingen Vei, fordi
— Tilgiv — I seer i Alting lutter Spøgelser!

Jette.

Du overgivne Pige! Munden løber
I Baglaas paa Dig: slaae Dig dog til Ro!

Robert (afsides).

Hun lader Kuglerne, som Verner støber.

(høit)

Iøvrigt haaber jeg, De ikke røber,
At jeg har sagt Dem —

Lotte.

Ih, hvor kan De troe!
Vi tie nok; husk paa, at vi er to:
Hvis ikke jeg kan tie, kan min Søster.

Robert (leende).

Nei, Frøken, nei! De er en daarlig Trøster!
— Men nu maa jeg forlade Dem. — Lad Knægten,
Den unge Verner, føle hele Vægten
Af Deres Raillleri og Skjæmt og Spot;
Han har fortjent at straffes for sin Dristighed.

Lotte.

Ja, straffes skal han; o, jeg ønsker blot
At vise ham min Overmagt i Listighed.

Robert.

Men, Frøken, vogt Dem dog for Amors Garn!

Lotte.

Hvor vil De hen? Jeg er jo intet Barn!

Robert.

Ja, det er netop det, jeg tænker paa;
Han bryder sig Skam ikke om de Smaae.
— God Morgen, mine Frøkener!

(gaaer ud af Hoveddøren).

Syvende Scene.

Jette. Lotte. Siden en Tjener.

Lotte.

Hør, Jette!
Troer Du, at jeg har noget Anlæg til
At blive —

Jette.

Hvad?

Lotte.

En taalelig Coquette.

Jette (spøgende).

Aa jo! kanskee, naar Du alvorligt vil.

Lotte.

Ja, paa min Villie kan jeg ikke klage.

Jette.

Men hvorfor spørger Du?

Lotte.

Mit Forsæt er
At pine, plage Verner, men især,
At...

Jette.

At...? Hvad er Dit Forsæt?

Lotte.

At behage.

Jette.

Du er en Nar.

Lotte.

Men Du maa staae mig bi.

Jette.

Jeg duer ikke til Coquetteri.

Lotte.

Ak, veed Du hvad! naar kun Du vil probere —

Jette.

Nei, Lotte, nei! Man har mig ofte sagt,
Det er en farlig Spøg at coquettere;
Ustraffet haaner Ingen Amors Magt.

(En Tiener melder Lieutenant Brienne).

Lotte (med et Udraab).

Brienne! — Jette, det er Verner!

Jette.

Kjære,
Husk Tjeneren! Du maa forsigtig være.

Lotte.

Ah, Du har Ret!

Jette.

Hvad gjør vi nu?

Lotte.

Vi kan
Umuligt andet...

Jette.

Det gaaer aldrig an!

Lotte.

Jovist, her er jo Intet at befrygte.

Jette.

Nei Intet uden —

Lotte.

Uden hvad?

Jette.

Vort Rygte.

Lotte.

Hvor kan Du troe det? Verner er honnet;
Hr. Robert kjender ham —

Jette (tvivlraadig).

Jeg veed ei ret...

Lotte.

Ind maa han; ikke, Jette?

(til Tjeneren) Beed ham være
Velkommen!
(høit til Søsteren) Strax, Du sa'e jo; ikke sandt?

Jette (forvirret).

Javist!

Lotte.

Hvad, om lidt mere Tid vi vandt?
(til Tjeneren)
Hør, beed ham vente her; vi har den Ære
Paa Øieblikket. (Tjeneren gaaer).

Kom nu ind med, Jette;
Lidt maa vi ordne paa vort Toilette.

Jette.

O, det er ei nødvendigt!

Lotte.

Ih Passiar!
Kom nu! husk paa hvad Du har lovet Fa'er.

Jette (leer).

Men jeg begriber ei, hvorfor Du har
Saa travlt, hvorfor vi endeligt skal pyntes.

Lotte.

Vi Qvindfolk er et skrøbeligt Metal,
Dér for at faae Værdi partout maa møntes.
Pynt hører paa en Maade til vort Kald.
Kanskee man fordum ene saae paa Kjernen;
Nu see de Fleste først paa Kjernens Skal;
Man seer paa Hatten før man seer paa Hjernen,
Man seer paa Brystet for at see paa Stjernen,
Man seer paa Daarligheder uden Tal,
Hvoraf Moralen er: vi bør og skal
Gaae ind og pyntes lidt!

(trækker Jette ind med sig i Værelserne tilvenstre).

Ottende Scene.

Lieutenant Brienne (civilklædt, kommer ind).

Her er jeg da!
Slukøret, sandt at sige, og lidt flau,
Omtrent som Bamsen hist, der laae og sov
Paa Isen, medens Stormen rev den fra,
Og feiede Patronen mod dens Villie
Til ubekjendte Lande. — Aa ja ja!
Hvad Bamsen! den! — Var jeg en Bjørn endda,
Jeg brød mig feil om Oberstens Familie.
— Nu straffes jeg, fordi jeg før har sovet.
Men Mod! Jeg er da, Herren være lovet,
Paa Reiserouten, som min Stedpapa
Har blæst mig ind paa, kommen blandt honnette
Og christne Folk, man tale kan tilrette,
Hvad eller, naar det kniber, løbe fra.

(sætter sig)

Det er dog selsomt! naar endnu jeg mindes,
For sex Aar siden, da jeg henrykt stod
Paa Stenten, hvor min Faders Gods forbindes
Med Oberstens, og saae med fyrigt Blod
Og ung Begjær hans Døttre sidde stille
Langtfra mig i et Lysthuus! Tidt jeg vilde
Gaae ned til dem, men mangled altid Mod.
Men Phantasien malte mig de søde
Halvvoxne Piger med en Colorit,
Der kunde paa det Virkelige bøde.
Jeg saae dem aldrig nærved, langtfra tidt —
Hvad gav jeg ikke dengang for et Møde
Som dette! — Selsomt! hvad der nu er mit
Det vil jeg egensindigt fra mig støde.
— Hm! ingen bra' Karl glædes ved et Held,
Der villigt, naar han griber blot derefter
Og uden Møie bliver hans; med Skjel
Vi agte høiest, hvad der fordrer Kræfter.
— Hvis dette Giftermaal jeg støder fra mig,
Er det et Under? Jeg har læst et Brev,
Som nyligt Obersten min Stedfa'er skrev,
Hvori han paastaaer, Frøkenen vil ha'e mig
Med Vold og Magt: hun er forliebt i mig
Og troer, ved mig at blive lykkelig.
Nei, nei, min Frøken! var De end saa smuk
Som Bathseba, da Israels Konge saae
I Badet hendes Skjønhed med et Suk,
Jeg lover, De skal urørt fra mig gaae!

— Fy, hun er mandkjær, giftesyg! Hvorpaa
Begrunder hun sin Mening om mit Værd?
Naar den, hun aldrig saae, blev hende kjær,
Kanskee hun siden, naar hun hel var min,
Blandt dem, hun seer, en smuk Adonis finder.
— Hvad, om hun hørte til de usle Qvinder
"Who love the lords of others, such have been"*)

(springer heftig op)

Og jeg skal taale, man...

Niende Scene.

Lieutenant Brienne. Jette og Lotte (med noget forandret Paaklædning).

Jette.

Min Herre!

Brienne (forvirret).

Ah!

Jeg beder om Forladelse! ———

Jette.

Desværre,
Vi har nok gjort Dem Tiden lang, min Herre!

Brienne (mens man tager Sæde).

Jeg be'er! —

(afsides) Ja, hun er smuk som Bathseba!
Men hvem er ældst af dem?

Lotte.

Jeg har den Ære

---

*) Byron Childe Harold c. IV. v. 101.

At forestille Dem min Søster Jette
Med samt mig selv —

Brienne (afsides).

Aha, jeg kunde gjætte!

(høit)

Tillader De, at jeg tør presentere
For Dem mig selv, en ubekjendt Person,
Kun anbefalet ved ——

Lotte (afbrydende ham).

— Sin Carriere.
De er jo Lieutenant; ikke?

Brienne.

Ved Husarerne.

Lotte.

Ja saa! ——

Brienne.

De tænkte —?

Lotte (ironisk).

At De var Dragon;
Her er i Byen mange Regimenter,
Artilleri og Jægere —

(med Eftertryk) Studenter ——

Brienne.

Ja, det er sandt.

Lotte (afsides).

Det er en huul Patron!
Han lader som han ikke mærker Snarerne.

(høit)

Man har os sagt, De har studeert engang.

Brienne.

For megen Ære! Hvis en Ynglings Trang,
Hans Tørst og Higen efter Kundskab burde
Belægges med et saadant Navn, jeg turde
Maaskee...

Lotte.

Jo, De skal være meget stærk
I Græsk, Latin...

Brienne.

Aa Gud! Et enkelt Værk
Af Classikernes efterladte Skatte
Ved anstrængt Flid tilsidst at kunne fatte,
Hvad er det Hele?

Lotte (afsides).

Hvilken Lux! — Men bi!

(høit)

Men er det sandt, De er bevandret i
Lovkyndighed, i Jura...?

Brienne (leende).

Nei, jeg be'er!
De har for gode Tanker, som jeg seer,
Om Deres Tjeners Duelighed —

Lotte (afsides til Jette).

Nei!
Med ham, jeg troer, man kommer ingen Vei.
Prøv nu, om Du kan.

Brienne (til Jette).

Frøkenen besøger
Saavidt jeg veed, kun sjeldent Kjøbenhavn.

Jette.

Jeg holder meest af Landet.

Brienne.

O, De spøger!

Ved tusind Midler vækker og forøger
En Hovedstad de unge Damers Savn.
Ved Baller, Assembleer, ved Concerter,
Ved det selskabelige Livs Behag
Den fængsler stærkt de qvindelige Hjerter.

Jette.

Den fængsler og — bedøver. Selvbedrag
Og Tomhed følger ovenpaa dens Glæder.
Nei, denne Tummel i de store Stæder
Er mig imod; mit Hjerte hænger ved
En uforstyrret landlig Eensomhed.
Der finder jeg igjen mig selv; der byder
En Morgentime mig en Ro, en Fred,
Man her med Letsind og med Haan forskyder.

Brienne.

Jeg maa beundre Frøkenen: saa smuk
Saa ung, og ingensinde længes efter
Hvad alle Damer attraae med et Suk.
Jeg tilstaaer, at jeg mangler Deres Kræfter.
Jeg føler mig i Eensomhed for — ung;
Mig synes min Erfarings-Skat for lille,
Til at den kunde, som jeg ønsker, stille
Tilfreds min Phantasie. I Fred at være
Med Verden om mig, ingen Byrder bære,
Det er en Byrde, der er mig for tung.

Lotte (der har yttret nogen Utaalmodighed).

Men, apropos, min Herre! Vi har hørt,
De var paa Landet.

Brienne.

Jeg er ogsaa kjørt
Idag til Byen og lod holde ved
Hotellet her. Men, da jeg just kom ned
Til Værtens Folk, erfoer jeg Deres Komme,
Samt, at et Bud fra Dem har været omme
I mit Logie. Jeg følte, det var Pligt
At lade strax mig melde.

Lotte (afsides).

Lutter Digt!

(høit)

Men, naar De kom idag, hvorledes kunde
Min Herre da igaar besvare Brevet,
Min Fader skrev —

Brienne.

Har Deres Fader skrevet?

Lotte.

Javist, det veed De sagtens.

Brienne.

Ingenlunde.

Lotte.

Men Herregud! vor Tjener traf Dem hjemme;
Han talte selv med Dem igaar.

Brienne.

Umuligt!

Lotte (spottende).

Betænk Dem bedre! Sligt kan gaae af Glemme.

Jette (afsides til Lotte).

Nei, det er Uret! Vi er altfor slemme!

Lotte (afsides til Jette).

O, han fortjener Alt! Det er jo grueligt!

Brienne.

Det hjælper lidt at speculere paa
Hvad ligefuldt jeg aldrig kan forstaae.

Lotte.

Ja, Een har svaret Budet; men om denne,
Der dristig paastod, at han heed Brienne,
Var ogsaa...

Brienne (til Jette).

Hvad troer De om denne Sag?

Jette (forlegen).

Jeg? — Naar De først er kommen her idag,
Det lader til, her skjules...

Lotte.

Et Bedrag;
Hvad andet?

Jette (afsides til Lotte).

Lotte, tys! hvor kan Du nænne!

Lotte.

O lad mig!...
(til Brienne) Deres Huusfolk maa De kjende;
Er det ei tænkeligt, at Een af Dem
Har sagt af Overgivenhed...

Brienne.

Ja, hvem?

For Een kun er mit Forhold her bekjendt:
Min Stuekammerat, en ung Student,
En Candidatus Verner —

Lotte.

Verner?
(langtrukket) Naa!
Og ham man sagtens ei tør gjætte paa.

Brienne.

Ih, Gud bevares, han!

Lotte (spottende).

Nei, Gud bevares!
Den Møie, mener De, kan gjerne spares!
(afsides)
Hans Frækhed er forfærdelig!

Brienne.

Hvad skulde
Bevæge Verner til...

Lotte.

Bevares! — Men,
De kaldte, troer jeg, Verner Deres Ven...

Brienne.

Det er han.

Lotte.

Saa De kjender ham?

Brienne.

Tilfulde.

Lotte (afsides).

Han skal ei døe i Synden. (høit) Vi har hørt,
At Deres Ven er overvættes flygtig,
Letsindig uden Grændser...

Brienne.

Man har ført
Dem skammeligt bag Lyset. Han er dygtig
Af Characteer og i sit Fag. Saa klog
Som flink og brav; en Ven af Sandheds Sprog;
For varm kanskee for vore Tiders Kulde;
En Opponent mod Tyrannie og Tvang;
En...

Lotte.

Men, for Guds Skyld, hør dog op engang
Ifald man længe hørte Dem, man skulde
Til Slutning troe, De meente hvad De sa'e.

Brienne (forundret).

Hvorledes, Frøken, jeg...?

Lotte (til Jette).

Men Du, — hvorfra
Du faaer den Rolighed, hvormed Du hører
Det smukke Sprog, den unge Herre fører,
Det er mig ubegribeligt — den Roes,
Han ødsler paa sig selv —

Brienne.

Hvordan? De mener —?

Lotte.

At den, der taler om sig selv, fortjener
I Reglen næsten aldrig, at han troes.

Brienne (med stigende Forundring).

Der taler om sig selv —?

Lotte.

Du milde Gud!

Betragt, hvor han kan see uskyldig ud!
— Begriber De da ikke, Hr. Student!
At De og Deres List er os bekjendt?

Brienne.

Student? og List? — Ja, dersom jeg forstaaer
Et Ord, ja blot en Stavelse af Sagen,
Saa vil jeg hedde Hans!

Lotte.

Nei, nu forgaaer
Taalmodigheden mig!

Jette.

De er bedragen,
Hr. Verner!

Brienne.

Verner?

Jette.

Deres Tillid skuffet —
Det gjør mig ikkun ondt, at De er truffet
Paa Lottes overgivne Drilleri.

Lotte.

Godt Ord igjen! Jeg var kun vred, fordi
Hr. Verner spilled' altfor godt sin Rolle.

Brienne (afsides).

Min Gud! naar De mig her for Verner holde,
Saa maa jo han...

Lotte.

Men nu er det forbi;
Jeg tænker, at vi kjende nu hinanden.
Vi vil ei spørge Dem om Grunden til
Besøget, vi beæres med; vi vil,
I Tillid til, at vi har truffet Manden,
Hvis Kløgt kan være os til Gavn maaskee, . . .

Brienne (bukker).

Jeg be'er!

Lotte.

. . . Lidt nærmere ved Lys besee,
Hvad De formaaer med Deres snilde Hoved.

Brienne (afsides).

Mon Verner! . . . Hvilken taabelig Idee!

Lotte.

De veed, min stakkels Søsters Haand er lovet
Til Hr. Brienne. At Papa har glemt
At spørge hende først om hendes Mening,
Er i sin Orden, men isandhed slemt.
Thi at min Søster hader en Forening,
Hvor Alt af Andre forud er bestemt,
Begriber De. Gud Amor altid vredes,
Naar Kjærlighed skal ha'e det saa beqvemt.

Brienne (afsides).

Du Frelsens Gud, hvad hører jeg? —
(høit til Jette) Hvorledes,
Min Frøken, er Partiet Dem imod?

Jette.

Hvor kan det undre Dem? Hvis jeg forstod

3*

At qvæle mine Følelser, at glemme
Hver Ungdoms-Drøm, hvert Haab, hvis Smi-
gerstemme
Mig ahne lod en Fremtid, smykket med
En vexelsidig, trofast Kjærlighed,
Kanskee jeg da med Lethed fandt mig i
Et ellers klogt, conventionelt Parti.
— Og ikke det alene — men hvorlunde
Jeg, uden at jeg kjender til, ja uden
At jeg har seet min Brudgom, skal begrunde
Blot Agtelsen, man fordre kan af Bruden,
Det er mig ubegribeligt!

Brienne.

Jeg tager
Oprigtig Deel...
(afsides) Det lader næsten til
I mig er Ingen her forliebt...
(høit) og jeg beklager
Af Hjertet Deres Stilling.

Lotte.

See, nu vil
Vi blot, Hr. Verner....

Brienne (confus).

Verner?

Lotte.

Nu, hvad gaaer
Der af Dem?

Brienne.

Intet, Frøken! Jeg forstaaer.

(affides)

Jeg maa nok takke Gud, om jeg med Ære
Som Pseudonym herfra kan retirere.

(høit)

De mener...?

Lotte.

For min Søster er det vigtigt
At slippe for at sige Fa'er imod,
Og gi'e Brienne Kurven. — De forstod
Min Mening?

Brienne (leende).

Jo.

Lotte.

Hvis nu jeg slutter rigtigt,
Er De den Eneste, fra hvem vi kan
Med Føie vente Hjælp.

Brienne.

Fra mig? Hvordan?

Lotte.

De kjender Hr. Brienne; jeg formoder
De er hans Ven...

Brienne.

Han er mig meer end Broder.

Lotte.

Nu vel! Min Søster havde først bestemt,
At lade Robert tale med ham.

Brienne.

Hvem?

Lotte.

Nu, Robert; han har sagt, han kjender Dem.

Brienne.

Naa ham! —

(afsides) Her er jeg artigt indeklemt!

Lotte.

Saa vilde Jette nægte Dem Audients;
Men heldigviis beslutted' jeg at sende
Paa Roberts Vegne Dem til Hr. Brienne.

Jette.

Man hører altid mere paa en Vens
End paa en Fremmeds Raad. Ifald De vil,
Ifald De kan og føler Kald dertil, —

Brienne.

Isandhed, bedste Frøken, Alt med Glæde!

Jette.

Bevæg da Hr. Brienne til at træde
Tilbage først; han kan det. Jeg desværre
Tør ei betragtes som min egen Herre.
Siig ham, at han og jeg er hver for gode
Til en Forbindelse, der er....

Lotte.

Paa Mode;
Men at min Søster hader det Moderne,
Og derfor beder om Excûse.

Brienne.

Gjerne;
Naar blot....

Lotte (hurtigt).

Har han bestemt sig for min Søster?

Brienne (langsomt).

Jeg troer han veed det ikke selv endnu.

(afsides)

Nei, lille Verner, det var Synd, om Du
Slap ganske fri!

(høit) Jeg er en daarlig Trøster;
Men Pligten kræver, ligefrem at sige,
At jeg, saavidt jeg kjender til ham, troer,
Hans Attraa at besidde Dem, vil stige
Langt før end tabe sig ved Deres Ord.
Saa underligt er Mennesket: det fristes
At ønske hvad det mærker, let kan mistes.
Han var ei heller værdig til at faae,
Min Frøken, et Klenodie som dette,
Ifald han ei engang probeerte paa
At vinde det. Thi tænker jeg som saa,
Det bliver bedst, vi Intet ham berette,
Men lade Sagen roligt fremad gaae.

Lotte (spottende).

Indtil den endelig vil gaae istaae.

Brienne.

Tillader De! — Ved ligefremme Vaaben,
Vi komme let tilkort, jeg frygter for.
En List, en høist uskyldig, staaer os aaben;
Ved den utvivlsom Seieren er vor.

Lotte.

En List?

Brienne.

Han kjender ikke Frøken Jette;
Han veed ei heller, hvem af Dem er ældst.
(til Lotte)
Ifald nu De udgav Dem for den Rette,
Blot for en Tid — er Deres Søster frelst!

Lotte.

O herligt! En guddommelig Idee!

Jette.

Hvortil den fører, kan jeg ikke see.

Lotte.

Ei, kjæreste! det kan et Barn begribe.
Han bringes derved i en dobbelt Knibe.
Thi sæt, han kommer, holder mig for Dig,
Og jeg er ei saa heldig at behage
Hans Smag, saa trækker han sig smukt tilbage.
Men er jeg mod Forventning virkelig
Saa heldig.... (standser)

Jette.

Nu da?

Brienne (ironisk).

Frøkenen maaskee
Til den Tid har en lykkelig Idee.
(til Jette)
I hvert Fald troer jeg, De min Frøken, slipper,
I hvad saa skeer, forbi de værste Klipper.

Jette.

Ja, det er muligt; men —
(leende) Du milde Gud!

For min Skyld Lotte skal agere Brud
Og Lynets Fare fra mit Hoved lede,
Selv urørt som et følesløst Metal; —
Men, Pige, sæt, at Amor i sin Vrede
Dit Hjerte smelter —

Lotte.

O, hold op! Jeg skal
Nok hytte mig for Kjærlighedens Fare.

Brienne (med fortsat Ironie).

Jeg haaber ogsaa, Himlen vil bevare
Saa megen Ædelmodighed, saa stor
Uegennyttighed... En anden Sag,
Der bliver mere vanskelig, er denne:
Naar nu Brienne kommer her idag —

Jette.

Han kommer ei.

Brienne.

Han er alt her.

Lotte.

Brienne?

Brienne.

Ja, som jeg siger.

Lotte.

Aa, hvor vil De hen!

Jette.

Han er paa Landet, kommer først igjen
Om nogle Dage —

Brienne.

Men naar jeg nu siger —

Lotte.

Vi veed det bedre —

Brienne (afsides).

Underlige Piger!

Man skulde troe, tilsidst var jeg nok den,
Der vidste bedst, hvornaar jeg kom igjen.

(høit)

Tillader mine Frøkener, min Ven
Imod Forventning kommen er tilbage.
De faaer Besøg af ham idag. Vi maae
I Flugten et Par Forholdsregler tage.
Det var jo muligt, at han stødte paa
Hr. Obersten —

Lotte.

Det maa forhindres.

Jette.

Men,
Hvorledes kan vi hindre det, at Fader...

Lotte.

Ei, lad kun mig! Naar blot vor lærde Ven
Lidt før Brienne kommer til os, lader
Os bringe Bud derom...

Brienne.

Jo, det skal skee.

Lotte.

Saa instruerer jeg vor gamle Tjener;
Og Resten gi'er sig sagtens, skal Du see.
Kun er det høist nødvendigt, at jeg kjender
En Smule til ham, har en Slags Idee

Om hans Personlighed...
(fører Brienne til Siden) Hør, veed De hvad,
Hr. Verner, ikke sandt? hvis Dem jeg bad,
Saa var De nok saa artig at beskrive
Mig hans Person, en Slags Idee mig give...
Som, for Exempel, har han stor Forstand?

Brienne.

Hvem?

Lotte.

Ih Brienne, Deres Ven.

Brienne.

Naa, han!

Aa jo!

Lotte.

De troer, han løber let i Snaren?

Brienne.

Fordi han ei engang kan ahne Faren.

Lotte (skjødesløs).

Man siger, han er smuk.

Brienne (affides).

Ja, saa! man siger!

(høit)

Et Mandfolk, Frøken, men især en Kriger,
Er altid smuk, naar han er brav og kjæk.

Lotte.

Saamæn! — Hvorledes seer han ud forresten?

Brienne.

Aa meget ordentligt! han ligner næsten

I Høide mig; men hvad hans Ansigtstræk
Betræffer, som hans Øine, Panden, Næsen...

Lotte.

Saa ligner han Dem ikke?

Brienne.

De har Ret;
Han er desuden meget meer brunet.

Lotte.

Og har vel mere Sathed i sit Væsen?

Brienne.

Ja, Gud bevares, han er mere sat.

Lotte.

Men er det sandt, hvad man har sagt os, at
Han dandser saa fortræffeligt?

Brienne.

Javist;
Den Cardinaldyd har han med.

Lotte.

Hvor spidst!
(gnider Panden)
Men hvad jeg vilde sagt...

Jette (nærmende sig til dem).

Nu, kjære Lotte!
Er Din Examen ikke snart til Ende?

Lotte.

Du seer jo selv, at absolut jeg maatte...

Jette.

Godt nok; jeg frygter ikkun, at Brienne
Er mere klog end Du troer.

Brienne.

Ved min Ære
Jeg turde for Brienne frit cavere.
Han vil ei tvinge Dem til et Parti,
Der savner den fornødne Harmoni.

Jette.

De siger, han vil ikke tvinge; Fader
Har ogsaa høit erklæret, at han hader
Og afskyer Tvang; men pas kun paa!

Brienne.

Desuden
Min Frøken har for ringe Tillid til
Den høieste Instants, der kan og vil,
Jeg haaber, hjælpe Dem.

Jette.

Til hvem?

Brienne.

Til Guden
For Kjærlighed.

Lotte (spottende).

Ja, det er ogsaa sandt!
Naar Amor vil, og han er tidt galant...

Jette.

Nei, nei! Det er en farlig Alliance!

Brienne.

Han er Beskytter af de unge Hjerter.

Jette.

De tager Feil; han glæder sig ved Smerter.

Brienne.

Jeg stoler meget paa hans Assistance.
Det er bekjendt, han tager helst Parti
Med Ungdom og med Skjønhed. For hans Lænker
Desuden ingen Magt kan os befrie.
Ifald som jeg min Frøken derfor tænker,
Da bede vi Cytheres faure Søn
Om Hjælp og Bistand med andægtig Bøn.
— Men jeg, ifald jeg under hans Ægide
Tør haabe, Frøkenen mig kaarer til
At være Deres Ridder og at stride
For Deres Sag ——

Lotte.

Nu, Jette! siig, Du vil;
Du staaer jo der, som om Du var af Træ.

Jette.

Vel! Kan De en barmhjertig Gjerning stifte ...

Lotte (til Brienne).

Fortræffeligt! Nu falder De paa Knæ,
Saa slaaer hun Dem til Ridder med sin Vifte.
(Brienne falder med halvcomisk Anstand paa Knæ for Jette)
Kom, Jette, kom! Vær ikke saa distrait!
(høitidelig)
Du kaarer altsaa Hr. Studenten til
Din Ridder og Beskytter, og tillader
Hans Kamp mod Hr. Brienne og mod Fader.
— Nu, kjære Jette, siig nu høit, Du vil.

Jette.

Jeg vil — Din Spøgefugl!

Brienne (til Jette, idet han reiser sig).

Jeg seer, der sidder
I deres blonde Fletninger en blaa
Fast ubemærket Sløife. Deres Ridder
Og Cavalleer, min Frøken, stoler paa,
At han til Deres og til Kjønnets Ære
Tør under Kampen Deres Farve bære.

Jette (forvirret).

O, hvad forlanger De!

Lotte.

Aa, kjære Søster!
Det kan Du godt. Hr. Werner, hvis De lyster,
Jeg har en Bunke gamle Sløifer —

Jette.

Nei,
En saa beskeden Bøn jeg nægter ei.
(tager Sløifen af og giver ham den)
Hvis den har Værd som fordringsløs Erindring
Om et Bekjendtskab, i sig selv kun kort,
Da giver jeg den vist med Glæde bort.

Brienne
(kysser Sløifen og gjemmer den paa Brystet).

Med den jeg trodser dristig hver en Hindring!
Med dette Pant paa Deres Gunst jeg gaaer
Og hviler ikke før jeg Maalet naaer —
Kun Eet endnu: besøger Dem min Ven,
Forinden jeg er kommen her igjen,
Da bliver det nok klogest, at vi dølge
At jeg har været her. Min Plan er lagt

Og jeg staaer inde for dens gode Følge.
Det var dog underligt, om Skjønheds Magt,
Med mandig Mod og Kjækhed allieret,
Af Amor, som jeg haaber, protegeret,
Ei skulde sprede disse Taagers Dunst.
— Jeg iler, mine Frøkener, herfra;
Snart er jeg her igjen; men indtil da
Jeg anbefaler mig i Deres Gunst.

(gaaer ud af Hoveddøren, Damerne ind i Værelserne tilvenstre).

Anden Act.

Første Scene.

Robert, Lotte.

Robert.

Tys, Frøken, vær forsigtig!

Lotte.

Ih, hvortil?
Herinde kan vi tale hvad vi vil.

Robert.

De siger — —

Lotte.

At vor lystige Student,
Hr. Verner, Deres Ven, har alt beæret
Familien med et Besøg.

Robert.

Har været
Hos Dem?

Lotte.

Javist.

Robert.

Nu har jeg Mage kjendt!
Hvorledes har han teet sig?

Lotte.

Excellent!
O, han er huul! forstod at lege fremmed
Saa ypperligt, saa dreven i sin List,
Saa conseqvent, at kun med Magt tilsidst
Han til et ærligt Skrifte sig beqvemmed!

Robert.

Det ligner ham. Iøvrigt var han vist
Urimeligt forelsket, ikke sandt?
— Han er en Sværmer, een af de forceerte.
Men De kan hilse Deres Søster: blandt
Det Svulstige hos Verner, det Forkeerte
Der findes ufordærvet, reen Natur.

Lotte.

Ja, De maa ikke troe, han gjorde Cour
Til Jette; tvertimod, jeg syntes næsten,
Han var tilbageholdende; maaskee
Jeg gik med en for overspændt Idee
Om hans Forliebthed.

Robert.

Mener De?

Lotte.

Forresten
Han viste sig som Mand af Verden.

Robert.

Naa!
— Og Jette?

Lotte.

Ja, saavidt jeg kan forstaae,
Har Verner gjort et varigt Indtryk paa
Min stakkels Søsters Hjerte. Hendes Rødme
En vis Forlegenhed, hvis Træk sig maler
Paa hendes Ansigt, naar om ham jeg taler,
Er Tegn til at hun kjender Elskovs Sødme,
Men at hun ogsaa føler til dens Qvaler.

Robert.

Paa Verner mærkede De Intet?

Lotte.

Nei.

Robert.

Men naar jeg nu forsikkrer Dem, at inden
Han kjendte Deres Søster, var han ei
At tæmme, ei at bringe nogen Vei.
Hvor kan jeg troe en pludselig Forsvinden
Af en saa stærk Passion, der hviilte paa
Et Ideal, han er saa nær at naae?
Hvad eller mener De, det kunde hændes,
At Deres Søster ikke svarer til
Hans Ideal? — Hun vinder ved at kjendes.

Hun er jo smuk, forstandig, englemild
At omgaaes —

Lotte.

Ja forsaavidt har De Ret.
Men — men...
(leende) min Søster er Blondine: sæt,
Hans Phantasie har drømt om en Brunette?

Robert (confunderet).

Hvad? — troer De? — Ja, det kan jo gjerne ligge
I noget saadant; man har hørt det før.
— Hm! var han altsaa kold imod Dem, tør
Jeg kjedelig —

Lotte.

Nei, nei! det var han ikke!
Fri, ugeneert, elskværdig, om De vil,
Opmærksom —

Robert.

Naa?

Lotte (med et Smiil).

Der hører mere til,
Langtmeer, ja, noget ganske andet kræves
Til Kjærlighed. Jeg veed, det er forgjæves
At give Grunde for en Mening, som
Kun bygges paa min Følelse, min Tact;
Men fra det første Øieblik, han kom,
Det slog mig, at han tog sig strængt iagt
For hvert et Ord, han sagde. Naar han smiilte,

Da var det ikke Kjærlighed, der hviilte
Paa Læberne og foran Talen iilte —
Ak nei, Hr. Robert! Ironien laae
I tætte Kruser omkring Munden.

Robert (betænkelig).

Saa?

Lotte.

En Spot, der ligned Spodskhed; en Maneer
At skjæmte paa, man vist kun sjeldent seer
Hos Folk, der er forliebt' og sysselsatte
Med deres Hjerters dyrebare Skatte —
Kort, af hans Tales Frihed blev jeg vaer,
At han maaskee holdt Amor lidt for Nar,
Men at han selv er langtfra ikke fangen.

Robert (ryster paa Hovedet).

Hm! hm!

Lotte.

Iøvrigt har han os fortalt,
Brienne kommer snart, ja er her alt
Maaskee.

Robert.

For Pokkeren, det var jo galt!

Lotte.

O, vil De troe, han holder ham nok Stangen
Han indgav os en ypperlig Idee:
At lade mig — jaja, De vil nok lee —
Agere for Brienne Søster Jette.

Robert.

Haha! Ja, det er godt — det er det Rette!

Lotte.

— Jeg hører Nogen — stille! — Skynd Dem, kom!
Derinde kan vi tale meer derom.

(De gaae ind tilvenstre).

Anden Scene.

Lieutenant Brienne (føres ind af en Tjener).

Brienne.

Godt; hils Din Frøken, at jeg venter her.

(Tjeneren gaaer ind til Oberstens, Brienne kaster sig træt paa en Stoel).

Det er det samme Værelse, de samme
Betydningsløse Smaating, som jeg seer;
Men Maleriet i den gamle Ramme
Er taget bort; et andet pranger der,
Et andet af uendelig Værdie.
Det lokker mig med hemmelig Magie
Og vil paany med Velbehag beskues.
O, jeg var høist forblindet før! Jeg blues
Ved de forfængelige Tanker: Hun,
Saa smuk og saa elskværdig, skulde skjænke
En Ubekjendt sit Hjerte, skulde tænke
Saa dagligdags — ja, hvem der vidste kun ...
—— Hun hader ikke mig, men kun mit Navn;
Det er ei mig, hun ængstes for at ægte:
Saa vil jeg da mit gode Navn fornægte
Og løbe under fremmed Flag i Havn,
Min Ret med List imod min Ven forfægte.

(tager den blaa Sløife frem)

Ved Himlen! jeg er ingen Sværmer; dog,
Hvergang jeg seer paa denne Sløife, dette
Beskedne Pant, jeg fik af Henriette,
Jeg kunde smittes af det ømme Sprog,
Gud Amors Hof har gjort til Etiquette.
O, tys! jeg troer, jeg er ei rigtig klog!
En Trøst, en ualmindelig, er inde
For mig i denne Talisman: saa kort,
Saa lidt er jeg bekjendt med min Veninde,
At hver Erindring kunde dufte bort,
Hvis ikke Sløifen her forstod at binde
I Flugten det bedrageriske Minde.
Men, hvis din Magt, min Talisman, er stor,
Kald fra min Ungdom Minderne tilbage,
Et Gjenskin af de lykkelige Dage,
Da disse Pigers første Blomsterflor
Aflokkede min Sjæl den første Klage.
— Hun kommer — tys!

(gaaer eftertænksom en Gang op og ned ad Gulvet)

Jeg hader høit den Skik
At tage Lægemidler ind i Draaber
Og ængstligt nippe til den bittre Drik.
Lad hende spotte med mig, at jeg haaber!
Langt heller Afslag i et enkelt Blik
End slig Lyksalighed, der langsomt kjøbes,
Mens Hjertet, under Omvei, tvungent røbes.

Tredie Scene.

Lieutenant Brienne. Jette.

Brienne.

Jeg beder om Forladelse! Jeg har
Ulejliget min Frøken.

Jette.

O, jeg beder!
Herinde Tiden ved sin Byrde kjeder.
De viser Dem som Ven, idet De ta'er
Endeel af Byrden fra os.

Brienne.

Hvis jeg kunde
For alle Byrder Frøkenen befrie!

Jette.

Det blev for tung en Byrde.

Brienne.

Ingenlunde.
Kun, mens den tynger Dem, ved Sympathie
Den er mig tung. Der ligger Fryd deri
At vide dem, vi elske, smertefrie.

Jette (forlegen afbrydende).

De glemmer, at fortælle mig, min Herre,
Om De har talt med Deres Ven.

Brienne.

Desværre,
Jeg har ei truffet ham. En Conferents,
En Underhandling med vor Allierede

Har gjort mig lidt confus. Ved den Audients,
Jeg frygter, Sagerne blev kun forcerede.

Jette.

Hvad mener De? Med hvem har De da talt?

Brienne.

Med Amor.

Jette (leer).

Ah!

Brienne.

– Igrunden er det galt —
Nu er det skeet — han loved vel at skikke
En hurtig, virksom Hjælp —

Jette.

Jeg fatter ikke..

Brienne.

Min bedste Frøken! Amors Alliance
Har gjort, jeg selv behøver Assistance.
Det er bekjendt, naar store Potentater
Skal hjælpe paa de svage, mindre Stater,
Da bliver det, man kalder Garantie,
Forinden ret man veed det — Slaveri.
Kanskee min Iver mig for vidt har ledet:
For Deres Vel, min Frøken, har jeg bedet
Saa inderligt til Amor og saa tidt,
At jeg ei meer kan skjelne det fra mit;
Paa Deres Valg beroer min egen Lykke.

Jette (forvirret).

Min Herre!

Brienne.

Tilgiv mig, hvis jeg kun lidt
Forstaaer mit Hjertes Mening at besmykke.
Jeg hader Omsvøb. Dog — af Politik
Jeg skulde søge, langsomt at forraade
Ved Suk min Lidenskab, ved stjaalne Blik,
Indtil De gjættede mit Hjertes Gaade;
Men — Tiden flygter; ak, med hvert Minut
Min Kjærlighed mig synes meer forskudt.
— Jeg dependerer blot af Deres — Naade.

Jette (med nedslagne Øine).

Har De betænkt, at den, De taler til,
Idag for første Gang har haft den Ære
At see Dem? at, hvis Kjærlighed skal være
Meer end et flygtigt, ubesindigt Spil
Med Ord, den kræver Tid for ret at prøves —?

Brienne.

Min bedste Frøken! kun et Blik behøves
Blandt gode Mennesker; et enkelt Ord
Er mere stærkt og virksomt end De troer.
Det er ei Slethed blot, Naturen tegner
Med Cains-Mærket: Dyd og Skjønhed blev
Udstyret med et kraftigt Adelsbrev,
Der om de fødte Rettigheder hegner.
— Hvis min Begjæring synes Dem for kjæk,
Jeg beder Dem betænke, jeg har bygget
Paa hine ubedragelige Træk,
Hvormed Naturens Mildhed Dem har smykket.

Jette.

De veed, at Hr. Brienne, Deres Ven,
Har Løfte paa min Haand.

Brienne.

Jeg veed det; men —

(smilende)

Jeg troer, jeg enes sagtens med min Ven.

Jette.

Men hvis min Fader nægter Dem sit Ja?

Brienne.

Men, hvis nu ikke, tør jeg haabe da?

Jette.

Tael ikke saa! De kjender ei min Fader.

Brienne (griber hendes Haand).

O, svar mig derpaa! Hvis nu han tillader —

Jette.

Forskaan mig! De har Synd deraf — o tys!
Jeg hører Nogen! — Gud, det er min Fa'er!
Jeg er ulykkelig, hvis han faaer Nys...

Brienne (afsides).

For Pokker, Obersten! — O gid han var...

(høit)

Han kommer ind til os?

Jette.

Det gjør han vist.

Brienne.

Men det er slemt; saa mærker han vor List;
Det er vel klogest, at jeg retirerer.

Jette.

Men siig, hvorhen?

Brienne.

Et Skjulested —

Jette.

Ja hvor?

Hr. Roberts Kabinet er tomt, jeg troer.

(seer ad).

Brienne.

Men, hvis Hr. Robert kommer, jeg risquerer —

Jette.

Ih nu, De kjender ham.

Brienne.

Ja, det er sandt! —

— — Men hvem er det, der taler med iblandt?

(lytter)

Det er min Ven!

Jette.

Min Brudgom, som vi vente?

Brienne.

Ja, det er ham! — Jeg syntes nok, jeg kjendte Hans Røst.

Jette.

Min Gud!

Brienne.

Han maa ei see Dem nu —

De siger, De er syg — De maa partout —

Jette (ængstlig).

Naar blot jeg turde det!

Brienne.

I Deres Søster

Han finder, haaber jeg, en virksom Trøster.

Jette.

O, disse mange Omsvøb høit jeg hader!

Brienne.

Men tro mig, der er intet Ondt deri.
— Og ikke sandt, naar Faren er forbi,
Og Krigen endes med, at Deres Fader
Betragter mig som Datterens Gemal —

Jette (tøvende).

Saa kan De bygge paa, jeg er — neutral.

(gaaer ind tilvenstre. Brienne gaaer ind i Roberts Kabinet tilhøire, og sees af og til ved Døren).

Fjerde Scene.

Obersten. Verner (i Husar-Uniform).

Obersten

(nøder Verner at gaae først ind).

Ei kjære Ven! blot ingen Komplimenter!
Vi Landmænd er et Folk af simpelt Slags.
— Vil De nu vente her, imens jeg henter
Min Datter —

Verner.

Med Fornøielse jeg venter.

Obersten.

Jeg tænker ellers, at Hun kommer strax.
Saa kan vi heller begge blive her
Og kjøles af og trække Luft.

Verner.

Jeg er
Til Deres Tjeneste.

(afsides) Ja han har Ret;
Den Kunst at trække Veiret, er ei let.

Obersten.

Naa, siig nu selv, Hr. Lieutenant, var det ikke
En sand Geniestreg, at jeg gik til Dem?
Hvad kan det hjælpe, tænkte jeg, at skikke
Paany en kaasset Tjener til hans Hjem.
Nei, Du skal hente ham. Vi Militaire,
Vi griber an i Flanken.

Verner.

Paa min Ære,
Hr. Oberst, Deres Angrebsplan var god.
Oprigtigt talt, jeg tøvede just ikke,
Men ——

Obersten.

Siig kun ligefrem, De mangled Mod;
Hvad, har jeg gjættet det?

Verner (afsides).

Til Punkt og Prikke.

(høit)

Jeg ængstes ikke for et yndigt Smiil;
Jeg tør ei heller paastaae, at jeg skjælver
Ved Blikket, varmt af den vestalske Ild,
Som Oiets Laag betrygger, mens det hvælver
Sin Kuppel halvt derover — men jeg veed

Ei ret endnu, om jeg bestemt tør bygge
Paa dette Held, paa en saa sjelden Lykke.

Obersten.

Ih, hvorfor ikke, Kjære?

Verner.

Bliv ei vred,
Jeg er kanskee for ligefrem; men sæt,
At jeg var ei den Brudgom, som De venter,
Jeg frygter for, det kunde hendes let,
At jeg fik Afsked uden Complimenter.

Obersten.

Ih hvad, bevar's!
(afsides) Hvad gaaer der af Krabaten?

Verner.

Her er en venlig Overeenskomst truffet;
Men sæt, Hr. Oberst, at De fandt Dem skuffet —

Obersten.

Ei Kjære, rør ei meer ved denne Byld!

Verner.

Den Tanke ængster mig; De veed, Soldaten
Vil agtes, elskes for sin egen Skyld.

Obersten.

Og det vil skee. Vel er det sandt, jeg ærer
Det Løfte, jeg har givet Deres Fa'er;
Men, at jeg andre, større Pligter har
Imod mit Barn, Samvittigheden lærer.

Verner.

Og hvis jeg altsaa ei var den, jeg er,
Og kunde Deres Datters Hjerte vinde,

Tør jeg da bygge paa mit eget Værd
Og haabe, at De gav mig Deres Minde —?

Obersten.

Javist — javist!

Verner.

Naar jeg tør troe derpaa,
Jeg skal med større Lyst til Maalet gaae.

Obersten.

Eens Datters Vel er ingen Børneleg.

Verner (affides).

Men den, der ikke troer ham, det er jeg!

Obersten (affides, betænkelig).

Gud veed, hvorfra han faaer de sære Griller!

Femte Scene.

De Forrige. Robert (fra Hovedøren).

Robert.

Hr. Obersten —
(bliver forbauset Verner vaer)
Nu har jeg seet saa galt!
Endog for Obersten Krabaten spiller
Comoedie!

Obersten.

De her?
(affides) Det var fatalt!
Ved hans Nærværelse fordærves Alt.

Verner (affides).

Nu gjælder det!
(høit) Med hvem har jeg den Ære —

Obersten
(forestillende dem for hinanden).
Hr. Robert, Informator hos de Smaae —
Den Herre der er Hr. Brienne.

Robert (betonende).
Naa!

Obersten.
Min Datters Brudgom, som De veed —

Robert.
Ja saa!

Obersten (afsides).
Han maa herfra!

Verner.
Det er mig kjært at lære
En Mand at kjende, af hvis Lærdom —

Robert.
Aa!

Verner.
— Og af hvis brave Characteer jeg haaber
Den Hjælp, jeg trænger til.
(afsides) Han staaer og maaber.

Obersten (afsides).
Jeg veed, han var istand til at formere
Den unge Herres Griller og raillere —

Verner (afsides).
Det lader til, Discoursen gaaer istaa.

Obersten.
Aa, lille Robert, siig mig —

Robert.

Hvad behager?

Obersten.

De staaer nok nu paa Nippet til at gaae?

Robert.

Jeg bliver.

Obersten.

Saa? —

(forlegen) Hr. Lieutenant, jeg beklager ...

(til Robert)

Er mine Pigebørn derinde?

Robert.

Ja,

Jeg troer det.

Obersten (til Verner).

Jeg maa netop nu herfra.

Verner.

Geneer Dem ikke!

Robert.

Jeg kan følge med

Hr. Officeren, sige ham Beskeed —

Jeg troer, han trænger til en Cicerone.

Obersten.

Nei Tak!

(afsides) Jeg mærker Spodskhed i hans Tone.

(høit)

Det er just Dem, Hr. Ven, jeg trænger til.

— Gaae De kun ind, Hr. Lieutenant; De vil finde

Ved deres Sytøi mine Børn derinde.
Jeg kommer paa Minuttet —

Verner.

Som De vil.
(gaaer ind tilvenstre).

Sjette Scene.

Obersten. Robert.

Robert.

Det undrer mig, Hr. Oberst, at De lader
Den unge Herre gaae alene.

Obersten (fortredelig).

Ei!
Da veed jeg, at han nok kan finde Vei.

Robert.

Det er ei heller derfor — men som Fader
Man pleier gjerne følge med og tale —

Obersten.

Ja, seer De, Kjære, Tingen har en Hale.
Jeg ængstes for den første entrevû.
Min Datter, veed De jo, er grumme bly;
Naar jeg er hos, er hun det meget mere.
— Nei, veed De hvad, lad Sagen gaae sin Gang!
Ved min Nærværelse jeg maa genere
De unge Folk; De veed, jeg hader Tvang.

Robert (afsides).

Aa ja — med Maade.

Obersten.

Og fra nu af, Herre,

Jeg endeligt maa bede Dem som Ven
At holde Dem fra Sagen heelt, om end
De troer at burde dadle. Vi forværre
Den bedste Sag ved misforstaaet Iver.

Robert.

Ja, De kan troe mig, helst derfra jeg bliver.
— Om denne hersens Lieutenant er forresten
Min Dom kanskee partisk.

Obersten.

Jeg troer det næsten.

Robert.

Hvorledes synes De da om ham.

Obersten.

Aa,
Det er et prægtigt Menneske! Jeg kjender
Blandt unge Militaire meget faa,
Der er saa sindige, solide —

Robert (spodsk).

Saa?

Obersten.

Og Officeer med Liv og Sjæl. Han brænder
Af Lyst, af ædel Iver for Militsen.

Robert.

Nei, seer man!

Obersten.

Og er stærk i Exercitsen!

Robert.

Men tør jeg spørge Dem, hvordan De fandt
Hans Sindelag mod Deres Datter?

Obersten.

Kjære!

Han er forliebt i hende.

Robert.

Er det sandt?

Obersten (med Eftertryk).

Forliebt —

Robert.

Ja, det kan meget gjerne være.

Obersten.

Forstaaer De mig? han er forliebt, jeg siger.

Robert.

Det er jo ei nødvendigt, at De skriger.
Jeg finder det saa rimeligt.

Obersten.

Han bliver

Som henrykt, naar jeg taler om min Datter.
De leer? Kanskee De troer, jeg overdriver.

Robert.

Nei, det veed Gud jeg ikke gjør. Jeg fatter,
At han er ung og hun er smuk. Man er
Med disse Qvalitæter let genegen
Til at forliebe sig, det veed Enhver.
Men pas dog paa hvad Enden bli'er paa Legen.

Obersten.

Hvad Enden bli'er? For den vil jeg cavere.

Robert.

Vil De? Ja saa!

(affides) Det er dog meget mere

End jeg i hans Sted vilde gjort.

(høit) Aa jo!

Paagrund af det, De nyeligt har berettet
Jeg vil og bør jo helst det bedste troe.

(vil gaae ind i sit Kabinet, hvor Brienne lidt forhen var ladet sig see, og nu trykker Døren til).

Obersten.

Hvor vil De nu hen?

Robert.

Ind i Kabinettet.

Obersten.

Hvad vil De der?

Robert.

Ih, slaae mig lidt til Ro.

Obersten (afsides).

Jeg troer ham ikke ret; jeg var tilfreds
Jeg kunde følge hen med ham etsteds.

(Robert vil igjen gaae ind i Kabinettet, men Obersten holder paa ham).

Hvad har De for en Hast?

Robert.

Ja, jeg formoder
De vil mig ingenting.

Obersten.

Jovist, Hr. Ven,
Der skal saa meget kjøbes ind igjen.
Som Landkort til de Smaae og Bøger, Noder
Til mine Døttre — Hvis De nu vil gaae,
Jeg har et langt Register ovenpaa,
Som jeg skal gi'e Dem med.

Robert.

Det kan jeg gjerne.

(afſides)

Jeg troer min Sjæl, at Oberſten vil fjerne
Mig fra Familien — Jo, han har Tid!

Oberſten.

De er ſaa tankefuld. Vor Smule Strid
Om denne Lieutenant bør dog aldrig ſætte
Blandt ellers gode Venner Tviſt og Splid.

Robert.

Hvor vil De hen!

Oberſten.

Jaja — jeg kan nok gjætte:
"Partiet, tænkte De, gaaer overſtyr."

Robert.

Ih nei!

Oberſten.

Men jeg — jeg holder paa min Fyr,
Min lille Lieutenant. Sikken Karl! forſtandig,
Beleven, fuld af Ild og ſmuk og mandig.

Robert.

Ja, det er godt nok; men...

Oberſten.

Med Deres Men!
Det hjælper Dem til Ingenting, Hr. Ven!
Min Jette ta'er ham — ſkal vi ſlaae tilveds —
Fem Flaſker Rhinſkviin —

Robert.

Top! Jeg er tilfreds!

Hvis Deres Datter vælger Hr. Brienne,
Saa har jeg tabt —

Obersten.

Naturligviis.

Robert.

Hvis ikke —

Obersten.

Det er umuligt! Jeg maa bedre kjende
Mit Barn —

Robert (vedblivende).

Hvis ikke — —

Obersten.

Skal min Rhinskviin ligge
Parat til Dem, forstaaer sig. Men, min Kjære,
De seer for lutter Træer ingen Skov;
Det er umuligt!

Robert.

Det kan gjerne være!
Det vil jo Tiden vise.

Obersten (afsides).

Paa min Wee,
Den stakkels Mand bli'er ordentligt lidt flau.
Han veed, han taber.

(høit) Kom nu med, Fa'er min!

(drillende)

Jeg tænker, vi kan godt iaften feire
Mit Barns Forlovelse med — Deres Viin.

Robert (lidt ærgerlig).

De er saa bandsat sikker paa at seire;
Om jeg nu vandt?

Obersten (trækkende af med ham).

Nei, det har ingen Nød!
(de gaae ud af Hoveddøren).

Syvende Scene.

Brienne
(træder forsigtigt ud af Kabinettet).

Saa, det var altsaa Robert! Naa, Guds Død!
Hvor hau er huul! — Og Verner, hvor han spilled'
Med Anstand Militair. Naar Lotte blot
Kan spille Jettes Rolle halvt saa godt,
Har Verner for sig selv en Snare stillet.
Dog haaber jeg, at denne Sag vil vendes
Til hans og min Tilfredshed, før den endes.
— — Man kommer! — Nei! — — Ifald jeg kunde, førend
Jeg træffes, slippe bort fra dette Sted,
Jeg vilde, troer jeg, være tjent dermed —
(lytter)
Der har vi det! Nu er der Een ved Døren!
(gaaer igjen ind i Roberts Værelse).

Ottende Scene.

Lotte. Verner (komme ud fra Værelserne tilvenstre).

Verner.

Min bedste Frøken! lad mig ikke gaae,

Forinden Deres Læber har besvaret
Det Spørgsmaal, som min Lykke hviler paa.

Lotte.

De spøger! Var jeg end saa slet bevaret
Mod Amors Smigrerier, kræver dog
En gammel Vedtægt, at man ikke lader,
Som om man strax begreb det slemme Sprog.

Verner.

Mit Sprog retfærdiggjøres —

Lotte.

Ved min Fader —
Hans Bud, jeg veed det.

Verner (afsides).

Gid det var saa vel!

Lotte.

Men ingen Faders Villie kan betrygge
Blot ved et Ord en elsket Datters Lykke.
Det er maaskee et meget ringe Held,
Min Haand kan byde Dem; men det er mit;
Det er det eneste, jeg raader over.
Tilgiv mig da, ifald jeg tøver lidt,
Betænker mig en Smule ved et Skridt,
Hvorved jeg Alt —

Verner.

Hvorved De Intet vover!

Lotte.

Hvorved jeg Intet vover? Nu, velan!
Jeg troer Dem: jeg for min Part vover lidet,
Idet jeg fatter Tillid til en Mand,

Der vækker Tiltro ved sit Navn, sin Stand.
— Men De, min Herre!

Verner.

Jeg?

Lotte.

Ja, hvem kan vidt'et?

Verner.

Jeg veed, De er saa god, som smuk.

Lotte.

Saa god?
Men, om nu det, som De ved "Godt" forstod,
Var bygget paa en lunefuld Idee?

Verner.

De frygter—?

Lotte.

See, jeg tænker mig det Gode
I Lighed med en Klædning, der maaskee
Kan være varm og stærk, men — ei paa Mode;
Og saa behager den mig ikke. Men —
Lad være, at den er modern': hvis den
Er hist for viid, et andetsteds for snæver,
Saa mangler den det Vigtigste, man kræver,
Saa passer den mig ikke. — Ja, De leer!
De veed ei hvad jeg sigter til, jeg seer.
Dog er det ligefrem: De kjender ikke
Den Brud, man har bestemt Dem. Rygtet blot,
Hvis tusind Tunger altfor let bestikke,
Fortæller, som De siger, meget godt
Saavel om mig som om min yngre Søster.

Ifald De efter Rygtet gaaer, da maa
Min Søster jo den samme Andeel faae
I Deres Gunst, som jeg.

Verner.

O nei! jeg trøster
Mig til — jeg veed...

Lotte (afbrydende ham).

At vi er' begge gode.
Men sæt, min Søster er lidt meer paa Mode,
Sæt, at hun passer bedre, mere svarer
Til Deres Ideal — min Gud! jeg seer
I denne Mulighed en Sværm af Farer!
En Kilde til Fortred, ifald det skeer.

Verner.

Nei! — Skjøndt jeg ikke kjender Frøken Lotte,
Jeg føler, at jeg ei kan blive meer
End Ven for hende, kjærlig Broder — men
Mit Hjerte hører Dem til.

Lotte.

Af en Ven
En Elsker bli'er.

Verner.

O, det er let at spotte,
Naar Læben, der raillerer, er saa smuk,
At Spottens Gjengjæld qvæles i et Suk.
Men tro mig, jeg har intet Valg: den blinde
Forfærdelige Gud med Piil og Bue
Har længe, før jeg saae Dem, tændt den Lue,
Der brænder i mit Bryst for Dem. At vinde

I Kamp med Gudens Almagt, overgik
Min svage Kraft. Det Billede, han malte
For min beruuste Sjæl, det skjælmske Blik,
Den Gratie, det friske Liv, der talte
Fra Billedet — det har jeg henrykt fundet
I Dem igjen — det har for evigt bundet
Min Sjæl til Dem, mit...

Lotte.

O, min Herre, tie.
Jeg frygter for, at Deres Phantasie
Har malet Dem et Billede, hvori
Kun Deres Artighed har kunnet finde
Et Par af mine Træk. En dygtig Maler
Er Amor ei: han maler jo iblinde.

Verner.

Nei, det er Uret, Frøken, at De taler
Et saadant Sprog —

Lotte.

Desuden, har da ei
Min Herres Phantasie fortalt Dem noget
Om Søster Lotte?

Verner.

Jeg maa tilstaae: nei!

Lotte.

Slet Intet?

Verner.

Nei!

Lotte.

De vil ei ud med Sproget.

Verner.

Men jeg forsikkrer Dem —

Lotte.

Det var da sært!

Maaskee De troer det ikke Møien værdt,
At spilde Deres Drømme-Phantasier
Paa meer end een — paa den bestemte Brud.

Verner.

Ak nei! jeg holder det ei længer ud!
Og De har Synd af Deres Drillerier,
Hvis Grund jeg fatter ei.

Lotte.

Oprigtigt talt,
Jeg frygter, at min Søster bli'er mig farlig.
Jeg nægter ei, jeg har med Flid forhalt
Mit Svar og troet at burde handle varlig.
Man har bestemt mig for Dem; jeg er ældst;
Men skal jeg være ærlig, saae jeg helst,
At andre Grunde leded' Deres Valg,
End disse, der er gode nok, men næsten
See ud som Conditioner ved et Salg.
— Tael med min Søster først og vælg! — Forresten,
Hvis Alting føier sig —
(med noget Eftertryk) hvis Fader giver
Sit Minde —

Verner.

O, det tænker jeg at faae!
(fattende sig)
Det har jeg alt!

Lotte (afsides).

Det kommer an derpaa.

(høit)

— Saa vil nok Tiden lære, hvem der bliver
Ved Deres Valg den lykkelige Brud.
Saa meget seer jeg, at kun Een kan vinde:
Men om den skjælmske Gud, der gaaer iblinde,
Hvad eller om min Faders strænge Bud
Idag en ydmyg Brudekrands skal binde,
See, derpaa venter Deres Tjenerinde!

(neier og gaaer ind).

Niende Scene.

Verner (ene).

Der gaaer hun bort! Fordømt! hvad veed jeg nu?
Man skulde næsten troe, hun var jaloux
Paa Søsteren! — Saameget destobedre!
— Hun appellerer til sin Fader? Vel!
Han skal ei staae i Veien for mit Held!
— O, et saa yndigt Barn! — Nei, det maa gaae
Hvordan det vil, jeg skal mit Ønske naae
Til Trods for ham og for al Verdens Fædre!
— Der kommer Obersten — nu maa der smeddes,
Før Jernet bliver koldt.

Tiende Scene.

Verner. Obersten (fra Hoveddøren).

Obersten.

See der, Hr. Ven,

Der har De mig. Naa, siig mig nu, hvorledes —
Hvordan —

Verner.

Hvordan?

Obersten.

Hvordan gik Tiden hen
Hos mine Børn?

Verner.

Jeg beder, høist behageligt.
Jeg traf kun Deres ældste Datter.

Obersten (beklagende).

Aa!

(afsides)

De var alene; det var godt.

(høit) Og saa?

Verner.

Ifald jeg virkeligt tør bygge paa
Det Haab, der smigrer mig — et ubedrageligt,
Hvad Deres Datters Tanker angaaer —

Obersten (spændt).

Naa?

Verner.

Saa er min Skjæbne afgjort.

Obersten.

Saa De mener —
Fortæl dog!

Verner.

Deres Datter overlader

Til Dem, Hr. Oberst, til den bedste Fader,
Det endelige Ja. Hvis De forener —

Obersten.

Ja, det veed Gud jeg gjør. Hvad? sa'e hun det?
Min egen Jette? Saa jeg hørte Ret,
Hun giver Sagen heelt i min Vold?

Verner.

Ja.

Obersten.

Ih, det var smukt af hende!
(gnider Hænderne fornøiet) Hahaha!
Saa gaaer jo Alting efter Ønske. — Hør,
Vi lader hende kalde.
(ringer; en Tiener kommer) Siig til Jette,
Vi vente hende her. (Tieneren gaaer ind tilvenstre).
See, det kan sætte
En Mand i et fortræffeligt Humeur!

Ellevte Scene.

De Forrige. Robert (fra Hoveddøren).

Robert.

Tillad mig...!

Obersten (oprømt).

Naa, min Fa'er, hvor er det fat?
Hvad søger De?

Robert.

Aa, jeg har glemt min Hat.

Obersten.

Naa, vær saa god! —
(affides) Jeg maa dog først fortælle —
Jeg kan ei bare mig —
(tager Robert tilside) Nu kan jeg melde
Min lærde Ven, at De har tabt.

Robert.

Har tabt?

Obersten.

Min Jette har sagt Ja.

Robert.

Sagt Ja? Til denne?
(peger paa Verner).

Obersten.

Javist.

Robert (maliciøs).

Hvad var det nu han hed?

Obersten (forundret).

Brienne.

Robert.

Naa saadan! —
(affides) Er nu Verner ikke skabt
Med Hestelykke næsten?

Obersten.

Apropos,
De maa gaae hen og gratulere Manden.

Robert (til Verner).

Jeg gratulerer!

Verner.

Tak!

Obersten (afsides).

Haha! De To,
De kommer op at nappes med hinanden;
Det seer jeg alt.

(Robert vil igjen gaae ind i sit Kabinet).

Har De nu travlt igjen?

Robert.

Min Hat —

Obersten.

Aa hvad! Nei bliv De kun, Hr. Ven
Og snak med Herren. Hatten skal jeg hente.

Robert.

Nei, Gud bevares —

Obersten.

Ih Passiar!

Verner.

— Tillad,
Maa jeg kanskee?

Obersten.

Ih nei!

Robert.

Det kan jo vente.

(De gaae alle Tre hen til Roberts Kabinet og lukke Døren op; Brienne træder ud. Almindelig Forundring).

Tolvte Scene.

De Forrige. Lieutenant Brienne.

Brienne.

Jeg haaber, at man har mig undskyldt.

Obersten.

Hvad?

Hvor kommer De fra her?

Verner (affides, forbauset).

Brienne! Naa!

Brienne.

Jeg kommer for at hilse paa min Ven,
Hr. Robert. Deres Tjener bad mig gaae
Herind saalænge til han kom igjen.

Obersten (til Robert).

Værs'god, Hr. Robert! Det er Een af Deres.

Robert.

Af mine? Hvem?

Brienne

(iler hen mod ham og trykker ham til sig).

Der er han jo, min brave,
Min lærde Ven, hvis Dygtighed, hvis Gave
I Underviisningsfaget —

Robert

(søger tempeligt at komme løs).

De skal have
Saa mange Tak — men turde jeg beæres
Med Deres Navn ...?

Brienne.

Mit Navn? Du store Gud;

Mit Navn? Jeg seer da saa forandret ud?
(lader som han nu først opdager Verner)
Men, ta'er jeg Feil? Min Stuekammerat!

Verner (forvirret).

Du her? Hvad skaffer os den Lykke, at...

Brienne.

Naa, Gudskeelov, jeg seer, at Du mig kjender.

Obersten (til Verner).

De kjender ham?

Verner.

Javist, vi ere Venner.
(afsides)
O, gid han blot var langt fra Kjøbenhavn!

Obersten.

Hvad hedder han?

Verner (confus).

Han der?

Obersten.

Javist.

Verner.

Hans Navn

Brienne.

Mit Navn er Henning Verner.

Obersten. Robert. Verner
(de to sidste afsides med Forbauselse).

Verner?

Brienne.

Ja.

Obersten.

En Søn af Martin Verner?

Brienne.

Jo.

Obersten.

Min Kjære,

Saa kjender jeg jo Deres Hr. Papa!

Verner (afsides).

Men er han gal? Hvad kan hans Hensigt være?

Robert (seer stivt paa Brienne).

Saa De er virkeligt...?

Brienne (afsides til Robert).

Siig Ja!

Robert (afsides).

Aha!

Nu fatter jeg!

(høit) Det var ei langt derfra,
At jeg aldeles ikke havde kjendt
Hr. Verner, saa forandret seer han ud.
(med Hentydning)
Man pleier heller ikke som Student
At gaae med Knebelsbart.

Brienne (afsides).

Fordømt!

Obersten.

Ih Gud!

De er Student?

Brienne.

Javist; men deels min Lyst,

Og deels min Vens Exempel har bevæget
Mig til at følge tidligt Ærens Røst.
Nu er jeg Officeer.

Obersten.

Ih, det var meget!
Ved hvilket Regiment?

Brienne.

Jeg er Husar.

Verner (afsides).

Det aner mig, han holder os for Nar.

Obersten.

Det kan jeg lide! Altsaa Militair,
Og ved Husarerne — det er det rigtige,
Det er det ægte —

Robert (afsides til Verner).

Hvem troer De han er?

Verner (afsides til Robert).

Tie bare! Vi maa være høist forsigtige.

Obersten.

Men — hvad jeg vilde sagt — De veed da...?

Brienne.

Nei.

Obersten.

At Hr. Brienne, Deres Ven, er blevet
Idag forlovet med min Datter —

Brienne.

Ei,
Saa har den Skalk saa stille gaaet og drevet
Og ikke sagt et Ord — jo, det er kjønt!

Obersten (munter).

De kan betale ham med samme Mynt!

Brienne.

Det er tildeels min Hensigt. — Denne Dags
Begivenhed, — de rige Straaler, Lykken
Udbreder her, forunder mig i Skyggen
Uventet Tillid til min egen Sags
Forvirrede Natur.

Obersten.

Hr. Ven, De mener?

Brienne.

Hr. Oberst! denne skjønne Dag forener
Min vakkre Ven med Deres Datter. Men —
Gud veed, jeg under hjerteligt min Ven
Det Held, han frem for Alle har fortjent,
Og dog . . . (standser)

Verner (afsides).

Han vil dog ei . . .! — Hvor han mig piner!

Brienne

(afsides, med Hentydning til Verner).

Den stakkels Djævel! han gjør sure Miner.

Obersten (utaalmodig).

Og dog? — Endnu er jeg kun lidt bekjendt
Med hvad De sigter til.

Brienne.

Og dog kreperer
Den Tanke mig, at han ved Maalet staaer,
Som jeg maaskee — hvem veed det — aldrig naaer,
Mens han med Seierspalmer triumpherer,

Som Gudernes fast mageløse Gunst
Har spillet ham i Haanden, jeg risquerer,
At det, jeg bygger paa, gaaer op i Dunst.

Obersten (afsides).

Gud veed, hvor han vil hen!

Verner (afsides).

Det er forbi!

Robert (afsides til Verner).

Hans Tale klinger halvt som Ironie.

Brienne.

— Mens Deres ene faure Datter spaaer
Min Ven den Lykke, Qvinden skjænker Manden,
Mit Ønske frygtsomt ved hans Side staaer —

Verner (afsides).

Nu kommer det! Af Skam jeg snart forgaaer!

Brienne.

— Og vender sig med Haab mod Deres anden
Ei mindre faure Datter.

Obersten. Verner. Robert.

Hvad? Hvorledes?

Brienne.

Og venter kun paa Oberstens Erklæring.

Obersten.

Men kjære, bedste Ven...

Brienne.

Ifald De vredes
Ved min maaskee for dristige Begjæring...

Obersten.

Ih, hvorfor det? De er en vakker Mand,

Kan avancere videre med Tiden,
Og jeg og Deres Fader kan jo siden
Betænke Deres Tarv. Men bør og kan —
Siig selv, hvor kan jeg give Dem mit Minde; —
De bør dog først min Datters Hjerte vinde.

Brienne.

Hr. Oberst, Deres egen Datter har
Voldgivet hele Sagen til sin Fader.

Obersten.

Har Pigebarnet? Kjære, De tillader,
Jeg tvivler paa, hun kjender Dem.

Brienne.

Jeg var
Saa kraftigt anbefalet af en Anden —

Obersten (forundret).

Af hvem?

Brienne.

Af Robert.

Robert.

Hvem? af mig?

Brienne.

Javist.

Obersten.

Hvad hører jeg? Hr. Robert, De var Manden....

Brienne.

Tilgiv ham hans venskabelige List!
Tilgiv ham, hvis, partiisk maaskee, hans Iver
Ham lidt for langt af pure Venskab driver.
Hvad veed, han mener det saa godt!

Obersten.

Den Strik!

Robert.

Men hør mig bare —

Obersten.

Om et Dieblik;

— Og altsaa De, Hr. Verner —

Verner (glemmende sig).

Jeg?

Obersten.

Jeg beer!

Jeg talte til Hr. Verner.

Verner.

Ah!

Obersten (til Brienne).

De troer,

Min Datter ynder Dem, saavidt jeg seer.

Brienne.

Har jeg fortolket rigtigt hendes Ord,
Da veed jeg det.

Obersten.

Jaja! naar hun har Lyst —
Partiet er jo passende og godt.
Hør veed De hvad: jeg hører hendes Røst;
Hun kommer ind til os — tillad mig blot,
At allerførst jeg bringer Deres Vens
Affairer paa det Rene. Siden, Kjære,
Erholder Deres Frieri Audients.

Trettende Scene.

De Forrige. Jette. Lotte (træde ind fra Værelserne tilvenstre).

Obersten.

Naa, kommer I engang!

(forestiller Brienne for dem) Jeg har den Ære

At forestille Jer en Cavalleer,

Hr. Verner, Søn af een af mine Venner.

Han er for nyligt bleven Officeer.

Jette (ængstlig, affides til Lotte).

Han er forraadt!

Lotte (affides).

Fat Mod!

Obersten.

Jeg troer, I kjender

Den unge Herre, hvad?

Lotte.

Jeg synes næsten.

Obersten.

Du synes? Naa! — Og Jette?

Lotte (tager Ordet).

Jette har

Saavidt jeg veed . . . —

Obersten.

Ja, Du kan spare Resten.

Du kan behøve siden Dine Svar,

Naar Din Tour kommer. — Altsaa, lille Jette,

Jeg hører, Du har valgt —

Jette.

Ak, kjære Fa'er!

Obersten.

Det er mig kjært, mit Barn! — Dit Valg var frit.
Jeg har ei tvunget Dig, Gud være lovet!
Dit eget Hjerte samt Dit sunde Hoved
Har viist Dig Veien, hvad der var til Dit
Og til vor Alles Bedste. — Nu, velan!
Da tvende vakkre Mænd af god Familie
Har vundet Eders Hjerter, bør og kan
Jeg ikke sætte mig mod Eders Villie.

(til Jette)

Hvis det er sandt, hvorpaa han sig beraaber,
Den unge Mand, der venter paa Dit Ja;
At Du har henviist ham til mig — saa haaber
Din Fa'er, Du tilstaaer det.

Jette (med nedslagne Øine).

Jeg har, Papa!

Obersten (glad, afsides til Robert).

Der kan De høre selv!

Robert.

Jaja, giv Tid!

Obersten (til Lotte).

Og Du, Din lille Strik! — nu, kom kun hid!
Jeg mener det jo godt med Dig — Du følger
Exemplet, Jette giver Dig?

Lotte.

Aa jo!

Og paa en Maade.

Obersten.

Paa en Maade? Oh,
Det hjælper Dig til Intet, at Du dølger.
Vi veed, Du overgiver Alting til
Din Fa'ers Beslutning som en lydig Datter —
Det vil Du jo?

Lotte (kysser hans Haand).

Ja, kjære Fa'er, jeg vil!

Obersten.

Og deri gjør Du Ret, mit Barn! Du skatter
Din Faders gode Villie, hans Lyst,
At sørge for Dit Vel. Desværre hendes
Det tidtnok, at Forældres Raad og Røst
I vore Dage sjeldent kun erkjendes.

Lotte (afsides til Jette).

Forstaaer Du Fa'er?

Jette (afsides).

Ak nei!

Obersten (afsides til Robert).

Det skader ikke,
Man giver Børn en Stump Moral.

Robert.

Javist.

Obersten.

Og præker mod de nye, moderne Skikke;
Det kan De altid have godt af; ikke?

Robert.

Ja, Gud!

Obersten.

Nu mener jeg, man kan tilsidst
Med nogle hjertelige Ord til begge
Lidt meer høitideligt i Acten lægge.
Hvad mener De?

Robert.

Gjør det, Hr. Oberst!

Obersten (høit rømmende sig).

Hm!
Idet jeg giver Eder hen til dem,
Hvis Pligt det er, med Eder, Børn, at dele
Fryd og Bekymringer, og i det Hele
Erstatte Jer det faderlige Hjem,
Det høit mig glæder, Børn, at I har nyttet
Mit Raad og Jer for Tidens Slethed hyttet.
Det Baand, jeg nu høitideligt vil binde,
Skal altid, haaber jeg, i Styrke vinde.
— Saa kom, min Jette, ræk Din Haand til den,
Der er fra nu Din Leder og Din Ven.
(tager Jettes Haand og vil forene den med Verners).

Jette (bestyrtset).

Hvorledes, kjære Fa'er ——

Obersten.

Hvad nu?

Verner.

Tillad,
Hr. Oberst, De ta'er Feil.

Obersten.

Ta'er Feil? Hvormed?

Verner (pegende paa Lotte).

Min Brud staaer der, Hr. Oberst!

Obersten.

Lotte? hvad?

Nei, det er Dem, der tager Feil.

Verner.

Jeg veed,

Det er ei svært, sin egen Brud at kjende.

Den anden Dame har jeg aldrig seet.

Obersten.

Ih hvad er det? De har jo talt med hende.

Alt er jo meget rigtigt forberedt.

Har hun ei givet Dem sit Ja.

Verner.

Ak nei!

Det var jo Deres ældste Datter.

Obersten.

Ei,

Hun er jo ogsaa ældst.

Verner.

Nu, lad saa være!

Men hende har jeg aldrig friet til.

Obersten.

Hva — hvad behager? Ikke friet? De vil

Vel aldrig gaae fra Deres Udsagn, Kjære?

Hvad? aldrig friet? — Jette, Barn! tael Du

Jette.

Nei, Fa'er, jeg har ei seet ham førend nu.

Obersten.

Ih Gud bevares! hvad er det for Sladder!
See rigtigt paa ham! Det er Hr. Brienne.

Robert (affides).

Nu gaaer nok vort Incognito i Smadder.

Jette.

Det veed jeg, Fa'er! Men det er ikke denne,
Der har... (standser)

Obersten (hæftig).

Der har? har hvad? Nu Barn, tael ud!

Jette.

Med hvem jeg har trolovet mig som Brud.

Obersten (forbauset).

Med hvem Du har... Med hvem for Pokker da?

(Jette tier)

Tael, kjære! — Nu?... Hør Lotte!

Lotte.

Ja, Papa!

Obersten.

Med hvem troer Du hun er forlovet, svar!

Lotte (forundret).

Med hvem, Papa? Det troede jeg, Du vidste.

Obersten (fortrædelig).

Javist; men svar nu ligefrem Din Fa'er!

Lotte.

Med Verner.

Obersten.

Nei, nu maa min Taalmod briste!
Hvem Pokker har da friet til Dig, Din Nar?

Verner.

Hr. Oberst, det har jeg.

Obersten.

Nei, saa min Sjæl,

Min Herre, om De har. De veed jo vel,
Min ældste Datter var for Dem bestemt.
Hun er den yngre.

Verner.

Det er rigtigt slemt.

Jeg troede, hun var ældst.

Obersten.

Men, Herregud!

Hvor kunde De... Aa, sikke Qvaklerier!

Verner (afsides).

Nu først forstaaer jeg Dig, min snilde Brud!

Obersten.

Og Lotte, Du — kom hid! — Du staaer og tier —
Hvorfor har Du ei sagt —

Lotte.

Forskaan mig, Fa'er!

Mig har ei Nogen adspurgt om min Alder.

Obersten.

Jeg vil for Gud ei være Jeres Nar!
Mit Løfte til Briennes Stedfa'er, kalder
Jeg aldrig i al Evighed tilbage.
Til Jette stod han Fadder; det er Jette,
Han meest har elsket alle sine Dage.
Hans Ord til mig, hans klare Breve sætte
Det udenfor al Tvivl, at hun er Bruden.

Brienne (affides).

Jeg gad dog rigtigt vidst, om ikke dette
Fornøielige Virvar snart vil endes!

Verner (affides).

Naar blot jeg turde tale!

Obersten (til Verner).

Desforuden,
Hr. Lieutenant, agter De maaskee at skjændes
Med Deres Ven om Lotte? Han er hendes
Forlovede med mit bestemte Ja,
Som jeg paa ingen Maade nu gaaer fra!

Brienne.

Jeg beder om Forladelse! Min Brud,
Ved Deres Fadergodhed mig beskjæret,
Er hendes Søster Jette. Det har været
Min Mening hele Tiden.

Obersten.

Du, min Gud!
Det gaaer for vidt — jeg holder det ei ud!
Han snapper Vennens, Vennen snapper hans
Forlovede, og saa — Men jeg, jeg binder
Mig til mit Ord! Den redelige Mands
Parole brydes ei saa let!

(gaaer heftig op og ned ad Gulvet, og bliver Robert vaer, der staaer og leer).

De leer!
Jo, det er smukt! De tænker nok, De vinder
Det lumpne Væddemaal!

Robert.

Saavidt jeg seer,
Er De nok den, der vinder det endda.

Obersten.

Jeg?

Robert.

For De har jo allerede vundet.

Obersten.

Har jeg? Hvorledes det?

Robert.

Min Mund er bundet;
Som De har ønsket, helst jeg bliver fra
Det hele Væsen.

Obersten.

Men at jeg har tabt,
Det er jo ligefrem.

Robert.

Det troer jeg knapt.

Obersten.

Guds Død! har nu Brienne ikke friet
Til Lotte?

Robert.

Nei!

Obersten.

Jovist; og Verner atter
Faaet Jettes Ja; saa gaaer jo Frieriet
Og mine Planer med min ældste Datter,
Som jeg har bygget paa, i Lyset.

Robert.

Nei,
Hr. Oberst, De er paa den gale Vei.
Det er ei Verner, det er jo Brienne,
Som Jette gav sit Ja.

Obersten.

Ih, hvilken Snak!
De hørte jo!

Robert.

Men det er ikke denne,
Det er den anden.

Obersten.

Saa? Nei, Mangetak!
De kjender Sagen, det maa jeg bekjende.

Robert (ivrig).

Men Verner er jo ikke Hr. Brienne.

Obersten.

Det veed jeg nok!
(afsides) Nu, har da Robert faaet
En Raptus.
(høit) Kjære Ven, hvor er det gaaet?
Jeg synes, Deres Tanker bli'er saa vilde.

Robert (ærgerlig).

Aa, det er ikke Møien værdt at spilde
Et Ord paa denne Sag.

Obersten.

Er Manden gal?

Robert.

De vil jo ikke høre!

Obersten.

Nu, saa tael!

Lotte (afsides til Jette).

Her kommer noget underligt for Dagen!

Robert

(søgende at gjøre Obersten Sagen klar).

Seer De, af disse Herrer frier denne —

(peger paa Lieutenant Brienne).

Obersten (afbrydende ham).

Til Henriette; det er hele Sagen;
Og hende har jeg lovet til Brienne.

Robert (skriger).

Det er jo ham, hun faaer!

Obersten.

Nei, hør til Manden!
Hun har jo gi'et sit Løfte til den anden.

Robert (som før).

Men denne anden, det er jo Brienne!

Obersten.

Uh, han er gal!

(skriger ligeledes og tramper i Gulvet)

Nei, det er Verner!

Robert.

Nei!
Nei, nei! Hr. Oberst, De forstaaer mig ei!

Obersten.

Aa, Pokker kan forstaae Dem!

Robert.

Hør mig blot!

Det Hele var et Paafund, et Complot.
Den Herre der,
(peger paa Verner) som kalder sig Brienne,
Hans Navn er Verner.

Obersten.

Hvad? hvorledes? han?

Lotte og Jette.

Gud, er det muligt!

Robert

(peger paa Lieutenant Brienne).

Derimod er denne,
Troer jeg, den virkelige Hr. Brienne.

Obersten (til Brienne).

Hvad hører jeg? Men er det troligt? kan
Jeg fæste Lid til hvad han paastaaer, siig!

Brienne.

Hr. Robert taler Sandhed.

Obersten.

Men Guds Død!
Hvad har bevæget Dem til denne —

Brienne.

— Svig;
Tael De kun ligefrem. Jeg svarer: Nød,
Den rene, skjære Nød. Da jeg besøgte
Hr. Obersten, bemærked jeg med Skræk,
En Anden allerede gik og spøgte
I Huset med de kjendeligste Træk
Af min Person, mit Navn, ja selv mit Rygte.
— Til Lykke lod min overgivne Ven,

Der havde snappet Alt fra mig, sin egen
Personlighed i Stikken; og med den
Beslutted' jeg at straffe ham for Legen;
Og tog den paa, at sige, kun figurligt.
Den passed' mig saa godt og saa naturligt
Og understøttede mit Frieri
Saa virksomt, skjøndt jeg næsten kom for silde,
At jeg med Grund og Føie finder i
Forvexlingen min Lykkes sande Kilde.

Obersten.

Nu fatter jeg! — Men De, Hr. Verner, hvad
Bevægede da Dem . . .

Verner.

Hr. Oberst, lad
Min Kjærlighed til Deres Datter være
Mit bedste Forsvar!

Obersten.

Det er godt nok, Kjære!
Men — men!

Brienne.

Jeg haaber, Obersten betænker,
At Amors Estafetter sjeldent gaaer
Den lige Landevei; at Guden slaaer
Snart altid hemmeligt de gyldne Lænker
Omkring de Lykkeliges Hals og Haar.
Jeg skulde tage meget Feil, om ei
Gud Amor paa en ubemærket Vei
Idag ved en Genie-Streg har beskyttet
Et Baand, der uden ham var aldrig knyttet.

Og gjennem smaae, uskyldige Chicaner
Begunstiget, Hr. Oberst, Deres Planer.
Jeg vil ei løfte Slørene, der hvile
Med tætte Folder over Gudens List;
Dog troer jeg, Obersten bemærker vist,
At han maa stikke her etsteds og smile,
Imens han sender Kjærlighedens Pile
Mod Ligegyldighedens Antichrist.
Jeg bøier mig for Guden, jeg bekjender,
At det er ham, der fører Seiren paa
Sin spændte Buestreng, hvis Pile naae
Hvorhen endog den Mægtige dem sender!

Obersten.

Jaja, jaja!

Brienne (henvender sig til Jette).

Og De, min Frøken, tør
Jeg haabe Glemsel for det Forbigangne,
Og for min varme Kjærlighed Gehør? —

Jette.

O, lad mig fatte mig! — Vi ere fangne;
Det seer jeg sagtens, i vor egen List.
Dog føler jeg mig let. Mig glæder meest,
At jeg min Faders Villie kan føie
Og følge ligefuldt mit Hjertes Drift.

Verner (nærmende sig til Lotte).

Hvorledes tolker jeg den dunkle Skrift,
Jeg skamfuld læser i min Frøkens Øie?

Lotte.

Jo jo! min Herre! De begynder godt.
Hvad kan jeg ikke vente mig med Tiden!

Verner.

Betænk, De selv tog Deel i en Complot —

Lotte (leende).

Ja, derom kan vi altid tale siden.

Obersten

(der nu og da har talt med Robert og synes at have overlagt).

Nu, mine Børn, hvad hjalp det, om jeg skjendte?
At I har spillet mig et Puds, er sandt;
Og egentligt tilsammen I fortjente
En Sparlag'nspræken. Men, da jeg dog vandt,
Og Alting, som jeg forudsaae det, endte,
Saa — tager min Velsignelse! Bereder
Hinanden alt det Held, jeg ønsker Eder!

(Forener de tvende Par, der omfavne hinanden; vender sig til Robert).

Naa, lille Robert, hvem fik Ret tilsidst?
Jeg eller De? Hvem blier nu gift med Jette?
Haha! Der kan De see!

Robert.

Med Deres Gunst,
Paa den Maneer er det vel ingen Kunst.

Obersten.

Ja, Prosit! Kunst mig her og Kunst mig hist!

Robert.

Jaja, Hr. Oberst, jeg vil ikke trætte.
Min Paastand taber Intet af sin Vægt.

Det hedder sig, at Amor har beskjærmet
Ved en Genie-Streg Oberstens Project;
Aa Gud! hvem la'er sig binde sligt paa Ærmet?
Genie-Streg? Amor? — Ja, Genie, det har han.
Men, om han pleier dermed protegere
En gammel Fa'er mod Datteren, er mere
End jeg har vidst. Hvad han kan faae, det ta'er han;
Han sætter Hjerter, hvor han kan, i Flamme.
Hvad Enden bli'er derpaa er ham det samme.
— Nei, veed De hvad: lad Sagens Udfald være
For Dem, for os en nyttig Fremtids-Lære.
Betænk, at De har yngre Døttre, hver
Saa villig til "uskyldige Chicaner"
— Som Hr. Brienne kalder det — at her
Er Grund til Frygt for Deres andre Planer.

Obersten.

Den Tid, den Sorg!

Robert.

Ja, Gud skal staae os bi,
Naar Amor melder sig med sit Genie!
Husk hvad De selv har sagt: "Mod denne Fare
Kan ingen Oberst sine Børn forsvare!"

Debatten

i

Politievennen.

Vaudeville i to Acter

af

Henrik Hertz.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitets-Boghandler C. A. Reitzel.

Trykt hos Bianco Luno & Schneider.

1836.

GARRIGUE & CHRISTERN
... NEW YORK

C

CAB

Debatten i Politievennen.

Vaudeville i to Acter.

Opført første Gang paa det kongelige Theater
den 3. December 1835.

Personerne.

Grosserer Tommerup, Hørkræmmer.
Madame Tommerup, hans Kone.
Petrea, hans Datter.
Maria, hans Broderdatter.
Andreas, hans Søstersøn.
Inspecteur Halling, Madame Tommerups Broder.
Emil, hans Søn.
Langhalm.
Ulrichsen.
Fire Matros-Drenge.
Balgjæster, Tjenere, en Pige o. s. v.

Scenen er i Frederiksberg-By. Handlingen foregaaer i første og Størstedelen af anden Act udenfor Tommerups Bolig; i de sidste Scener af anden Act i Inspecteur Hallings Have.

Förste Act.

Tilhøire for de Spillende Tommerups Bopæl, et uanseeligt Een-Etages-Huus. Tilvenstre et Lysthuus, der hører til et Tracteursted; bagved dette, paa samme Side, en Laage, der fører til Hallings Have.

Første Scene.

Petrea og **Marie** sidde ved et Bord udenfor Tommerups Bolig og sye paa Gardiner.

Begge.

Mel. **Våren kommer, foglen quittrar.** Tegnèr.

1.

Vinden vifter, Løvet skjælver,
Træet dryssér fine Duun;
Og den klare Himmel hvælver
Over os et blaat Paulun.
Gjennem Luftens milde Strømme
Synker Varmen sagte ned;
Og Naturen som i Drømme
Er fordybet i sin Fred.

2.

Lad os lytte! hør, de synge!
Sangen gjennem Løvet naaer.
Søndagsklædt en munter Klynge
Nede fjernt paa Veien gaaer.
Helligdagen aarle henter
Byens Folk til Skovens Hjem;
Og i Søndagsklæder venter
Eng og Mark og Skov paa dem.

Petrea. Det var en smuk Arie, Du der har lært mig; det skal Du ret have Tak for.

Marie. Og den passer saa godt idag det er Søndag og her er saa velsignet stille og roligt herude.

Petrea. Men hvad ville de Ord sige, der staae i første Vers: et blaat Paulun?

Marie. Det veed jeg ikke rigtigt. Men husk mig paa det, saa skal jeg spørge Emil derom.

Petrea. Hvor det falder net:

Gjennem Luftens milde Strømme
Synker Varmen sagte ned —

Men det er ellers intet godt Tegn at synge saa tidligt paa Morgenen; saa trækker det gjerne op til Regn længere ud paa Dagen.

Marie. Vi ere vel nødte til at synge nu. Naar Farbroder kommer ud, maae vi lade den Fugl flyve.

Petrea. Ja, det maa Du nok sige: Fa'er er ingen Ven af Sangfugle. (Reiser sig.) See saa! nu er jeg færdig med mit Gardin. Nu kan Den, der har Lyst, hænge det op. Jeg gjør det ikke.

Marie (der ligeledes har reist sig). Jeg skal nok hænge det op.

Petrea (kysser hende). Ja, gjør det, søde Marie! Du hænger saa smukt Gardiner op. Og det kjeder mig at staae saa høit paa en Stige og strække Armene for at stikke op. Desuden idag, det er Søndag, har jeg slet ikke Lyst til at foretage mig noget Rigtigt.

Marie. Søndagen bør jo ogsaa være hellig og Alles Hviledag.

Petrea. Hviledag? (leer) Du er dog en morsom Pige! Troer Du, man hviler i Kjøbenhavn om Søndagen? Kanskee i Fyen eller Svendborg, hvor Du er fra. Men her er det anderledes. Vi Fruentimmer i det mindste hvile hele Ugen igjennem, naar vi sidde og sye, strikke eller brodere. Om Søndagen er det just vi faae os en Motion. Det, jeg glæder mig allermeest til ved vor Sommerleilighed herude, det er, at vi boe saa nær ved Frederiksberghave.

Marie. Ja, Petrine! jeg har allerede glædet mig til de deilige Spadseretoure, vi skal faae os om Morgenen ganske tidligt, inden de Andre ere staaet op. Og betænk, naar Emil, som han har lovet os, skaffer os Nøglen til Søndermarken!

Petrea. Hvor gider Du gaaet i Søndermarken! Den er jo saa trist og melancholsk; ikke et Menneske møder man!

Marie. Jeg er vant til Eensomhed; og jeg troer næsten, den passer bedst for mig.

Petrea. Jeg veed nok; Du har det ligesom Fa'er

og Mo'er, som vi aldrig kan faae ud i Frederiksberghave, naar de Kongelige seile.

Marie. Deri har Du Ret; men ...

Petrea. Hør, Marie, Du er en god Pige, som jeg rigtigt holder meget af; men din Feil er, at Du er opdraget i Svendborg. Her i Kjøbenhavn lever man ganske anderledes.

Marie. Ak ja! her er meget anderledes!

Petrea. Men Du skal ikke gjøre dig urolige Tanker derover. Jeg skal staae dig bi som en tro Veninde, det kan Du stole paa. — Nu gaaer jeg et Dieblik ind til Mo'er. Imens syer Du dit Gardin færdigt; og saa stikker Du dem alle op; ikke sandt, søde Marie?

Marie. Det skal jeg nok.

(Petrea gaaer ind.)

Anden Scene.

Marie. Siden **Emil.**

Marie. Hvor kan Emil blive af? Han lovede mig saa vist at stjæle sig herhen i Morgenstunden. Naar Farbro'er kommer herud, tør han slet ikke komme, og saa faaer jeg ham ikke at see den hele Dag. Det er ret kjedeligt! — Her fra hans Fa'ers Have skulde han komme; men jeg seer ikke et Menneske.

(Gaaer urolig op og ned under Forspillet.)

Mel. Spring min snelle Reen.

1.

Skynd dig, elskte Ven!
Drag med Vindens Fart!

Kommer Du ei snart,
Græder jeg igjen.
Naar vi skilles ad,
Er jeg aldrig glad.

2.

Himlen er saa blaa,
Morgenen saa smuk!
Længselfulde Suk
Dog fra Hjertet gaae.
Naar vi skilles ad
Er jeg aldrig glad.

3.

Du, som hopper paa
Taget nær herved,
Lille Spurv! kom ned,
Som mit Bud at gaae.
Hvis Du seer min Ven,
Bring ham da herhen!

Emil (der imidlertid har nærmet sig fra Laagen). Min Marie!
Marie. Emil! kjære Emil! kommer Du endelig!

Emil.

4.

Jeg er øm og tro!
Din, kun din, min Ven!
Længes til dig hen;
Har ei Rist og Ro!
Naar vi skilles ad,
Er jeg aldrig glad.

Begge.

Naar vi skilles ad,
Er jeg aldrig glad.

Tredie Scene.

De Forrige. Petrea.

Petrea (spisende paa nogen Frugt). Goddag Emil! Velkommen til vore Sommerværelser!

Emil. Tak; men hvor er Huset, I boer i? (Seer sig omkring og lader som han ikke kan finde det.)

Marie. Der er det, søde Emil; det veed Du jo nok.

Emil. Der? — Maa jeg spørge, hvor mange Værelser har I der?

Petrea. Vi har de to ud til Gaarden, og saa et Hul eller et Tørveloft, hvad det er, til Pigen.

Emil. Men der er jo ikke engang en Have ved Stedet.

Petrea. Aa! Frederiksberghave er jo lige ved.

Emil. En deilig Trøst! I kunde ligesaa gjerne leie en Port uden Værelser paa Vesterbro, og trøste Jer med, at Trommesalen var i Nærheden.

Petrea. Desuden har vi Bord og Bænke her udenfor. Naar det er godt Veir, ville vi sidde her i det Frie ud til Veien og see paa Folk.

Emil. Saa kan I da ikke sige, at I ligge paa Landet, men paa Landeveien. — Og i de to Værelser ville I Alle stuve Jer sammen?

Petrea. Ja, Gud veed, hvor vi skal faae Plads fra. Andreas maa nok ligge i Skorstenen.

Emil. Hvem er Andreas?

Petrea. Hvem Andreas er! Det er ogsaa et Spørgsmaal!

Marie. Husk paa, Petrea, at Emil var hos os i

Fyen, da Andreas begyndte at komme til Jer; og i disse Dage har vi jo næsten ikke seet Emil.

Petrea. Det er ogsaa sandt! — Nu, Andreas er Fa'ers Søsterson, der hidtil har staaet som Svend i Onkels Boutique og nu er kommet til os og skal varetage Boden hjemme. Fa'er siger, han er saa ferm og skriver saadan en smuk Haand.

Emil. Og om kort eller lang Tid skal han sagtens klappes sammen med dig.

Petrea. Sa'e Du det? — Ja, han kunde ønske sig det. Der er slet ikke noget rigtigt net ved ham.

Emil. Hvad jeg vilde sagt — er din Fa'er kommet herud?

Petrea. Nei, kun Mo'er og Marie og jeg have ligget herude inat og gjort Værelserne lidt istand. Fa'er kommer iformiddag, og saa maa Du smukt see til Du holder dig herfra.

Marie. Ja Gud, Emil! Onkel er saa vred paa dig og din Fa'er. Han vil ikke engang høre Jer nævne.

Emil. Onkels Vrede lægger sig nok; det er ikke første Gang jeg har været landsforviist fra hans Riger og Lande.

Marie. Men dersom Du kommer her og jeg taler med dig, har han truet mig med at sende mig hjem til Svendborg.

Petrea. Fa'er kan slet ikke glemme, at I har skrevet det Stykke om ham i Politievennen. Der er jo Ingenting han er saa bange for som for at komme i Bladene. Politievennen er det eneste Blad han holder, og det

blot for at see om han er kommet i'et. Gud veed, det er ikke for sin Fornøielses Skyld, han læser det!

Emil. Men hvem Pokker har ogsaa sat det dumme Vaas i din Fa'er, at det skulde komme fra os?

Petrea. Ja, jeg vil nu beholde mine Tanker for mig selv; men saa meget kan jeg dog sige, at jeg troer det.

Marie. Jeg veed ikke, hvor Du kan tale saaledes. Jeg vil døe paa, at Emil Intet har havt at gjøre dermed.

Petrea (til Emil). Ja, saa kommer det fra din Fa'er; for I ere to Alen af eet Stykke.

Emil. En net Compliment!

Petrea. Baade hans og din største Fornøielse er at drille Folk. Mig tør I Gud skee Lov ikke komme nær. Men hvordan har I ikke nyligt behandlet den stakkels Langhalm!

Marie. Hvad var det, Petrea?

Petrea. Veed Du ikke det? (med Latter) De fik ham lokket til at gaae ned i en Faldskjærm fra Loftslugen; men da Langhalm var bange, saa skulde da Skjærmen hænge i et Toug; og saa, da han var paa Halvveien, bandt de Touget fast, lod ham hænge og løb deres Vei.

Emil. Nu ja! Fa'er og jeg har et godt Humeur og en sund Fordøielse. Et lille Spilop er heller Ingens Ruin. — Om Fader har skrevet Stykket i Politievennen, veed jeg min Sjæl ikke; men jeg synes ikke, det er rimeligt. Det vilde jo være stor Daarlighed netop i denne Tid at lægge sig ud med Jer. Thi for ikke at tale om at min Forlovelse med Marie iaften skal høitideligt declareres, hvortil han jo kunde nægte sit Samtykke; saa Ballet iaften og vor fête champêtre, som Fatter har gjort

Anstalter til i 14 Dage, og hvorved I To skulle være Festens Dronninger. Sæt, din Fa'er forbød Jer at komme!

Petrea (forskrækket). Aa, hvor vil Du hen! Det skulde jeg dog aldrig troe!

Emil. Hvem kan vide —

Petrea. Ja, det tænkte jeg nok vilde blive Enden paa Jeres evige Optøier! (Fortrydelig, næsten grædende.) Nu ligger al min Balstads færdig og til ingen Nytte, og det kan jeg kun takke Jer for!

Marie. Gud, Petrea, hvad er det værdt at græde for! Det er jo heller ikke sagt, at din Fa'er forbyder det.

Emil. Lad ham kun forbyde det! Paa Ballet skal I komme om jeg saa skal lade Jer hente med Vægterne!

Petrea. Jo, nu skal man see — med Vægterne!

Emil. Forresten . . . Men er det ikke Onkel, der kommer nede paa Veien.

Marie. Javist er det ham. Saa maa Du gaae. Naar Onkel seer dig, er jeg ulykkelig.

Emil. Velan da! skjøndt det er vel simpelt for en studeert Person at maatte retirere for en Hørkræmmer. Hør nu, jeg skal hele Dagen være her i Nærheden, enten ved Laagen derhenne til vor Have eller der (pegende paa Lysthuset) hos Tracteurens; og naar det blot er muligt, skal jeg svipse herover. Farvel!

(Gaaer ind ad Laagen; Pigerne ind i Huset.)

Fjerde Scene.

Tommerup med en opspændt Paraplui.

Puh! man er nærved at forkomme af Hede og Støv paa den lange Kongevei. Sikken en Varme! Gud bevares! — Men nu skal jeg ogsaa ret hvile mig ud idag og glæde mig i min Familiес Skiød. Her kan jeg dog leve i Ro og Fred langt fra Byens rumlende Vogne, Lirekasser, Sælgekoner, Bladsmørere og — — ja, det er en slem By, Kjøbenhavn! En ærlig Mand har ikke engang Lov til at skjøtte sig selv. Jeg giver Enhver Sit, betaler mine Skatter, skylder ikke et Menneske en Skilling og lægger ikke et Straahalm iveien for Nogen, og alligevel sættes jeg i Gabestokken som den arrigste Bønhas — fy! havde jeg Noget at sige, skulde alle disse Bladskrivere sættes til Veiarbeid, saa fik vi vel Ro engang. Men det er ikke værdt at tænke paa det Snavs, jeg bliver dog den jeg er, om de saa ti Gange kalde mig en Dromedar.

(Idet han vil gaae ind i Huset, kommer hans Kone ud.)

Femte Scene.

Tommerup. Mad. Tommerup.

Mad. **Tommerup.** Goddag, Mand! Velkommen herud!

Tommerup. Tak! Tak! — Naa, er Alting i Orden?

Mad. **Tommerup.** Saa temmelig. Men jeg veed, sandt at sige, ikke hvor jeg skal faae Plads fra til os Allesammen. Leiligheden er altfor knap.

Tommerup. Ja, vi kan min Sjæl ikke som din

fornemme Hr. Broder ligge paa Landet i et Palais. Vi maae sætte Tæringen efter Næringen. Paa Landet maa man indrette sig; der tager man det ikke saa nøie.

Mad. **Tommerup.** Men naar Du og jeg ligge i det ene Værelse og Pigebørnene i det andet, hvor skal vi saa lægge Andreas?

Tommerup. Han maa ligge i Forstuen; den er lang og luftig. Jeg laae Skam ikke saa godt, da jeg conditionerede i Randers.

Mad. **Tommerup.** Og Langhalm, som Du har bedet at blive hos os de første Par Dage?

Tommerup. Hm! . . . ja, det vil jo holde haardt — Kan ikke Langhalm og jeg ligge i det ene Værelse og Du med Pigebørnene i det andet?

Mad. **Tommerup.** Der er jo saa opfyldt derinde, at man ikke kan flytte en Fod. Vi har maattet sætte Klædeskabet og Commoderne derind.

Tommerup. Hm! . . . ja, nu i dette Dieblik gaae der adskillige Ting rundt i mit Hoved; men lad os vente med Alt dette til Langhalm kommer, saa hitte vi nok paa Raad.

Mad. **Tommerup.** Saa er der endnu en Ting, jeg har at tale med dig om. Andreas har bedet mig lægge et godt Ord ind for ham.

Tommerup. Hvad vil han?

Mad. **Tommerup.** Han har gode Tanker til vor Datter.

Tommerup. Andreas? Det maa han slaae sig ud af Hovedet.

Mad. **Tommerup.** Hvorfor det, kjære Mand? Er

han ikke nær med os i Familie? Har hans Moster ikke lovet at sætte ham i Vei?

Tommerup. Ja, det er godt nok; men jeg har halvveis givet mit Løfte ...

Mad. **Tommerup.** Til Langhalm?

Tommerup. Ja; det er en Mand, der kan være mig til megen Nytte.

Mad. **Tommerup.** Men Andreas kan jo være dig til meget meer Nytte. Og nu Langhalm — jeg har ikke Noget imod ham; men ham skal Du sætte i Vei — og jeg synes desuden, han er for gammel til vor Datter.

Tommerup. Han er i sine bedste Aar og — engang for alle — derimod lader sig Intet gjøre.

Mad. **Tommerup.** Anders! foreen ikke din Datter med En, der næsten er udlevet; det duer ikke!

Tommerup. Ei hvad! er Langhalm ikke rask og rørig trods noget ungt Menneske paa tyve Aar?

Mel. 'S war 'mal 'ne Katzenköniginn.

1.

Tommerup.

Sandtnok! han er tilaars maaskee —
Lad gaae!
Men giv kun Tid, saa skal Du see!
Pas paa!

Mad. **Tommerup.**

Jo mere Tid jeg giver,
Des ældre Langhalm bliver.

Tommerup.

Aa Vaas!
Nu snakker min Gaas!

Mad. Tommerup.

Anders, giv efter! det er ikke Vaas.

2.

Tommerup.

Nei, gifter sig en Pebersvend —
Ja ja!
Saa kalder man ham ung igjen.
Ja ja!

Mad. Tommerup.

Hvad hjælper det, han kaldes,
Naar Panden mere skaldes?

Tommerup.

Jo jo!
Det hjælper min Tro!

Mad. Tommerup.

Anders, giv efter! mig kan Du troe!

3.

Tommerup.

Han er af os en god Bekjendt —
Ja ja!

Mad. Tommerup.

Dermed er Konen ikke tjent —

Tommerup.

Ja ja!
En Mand som han jeg skatter!

Mad. Tommerup.

Men spørg engang vor Datter!

Tommerup.

Jo jo!
Børn har Forstand!

Mad. Tommerup.

Anders, giv efter! jeg har Forstand!

(Man hører Ulrichsens Stemme nede fra Veien: „Er det der, han boer?“)

Tommerup. Naa, der har vi Besøg! Saa er det bedst, Du sætter os lidt Frokost herud.

(Mad. Tommerup gaaer ind.)

Sjette Scene.

Tommerup. Ulrichsen. Siden Mad. Tommerup.

Ulrichsen. Godmorgen! godmorgen, Tommerup! Tillykke herud paa Landet! (Puster og tørrer Sveden af sig.) Har jeg ikke holdt Ord? Er jeg ikke den første, der besøger dig? Men jeg har ogsaa rendt værre end Hurtigløber Ernst. Og det i den Varme! Vil Du føle! der er ikke en tør Traad paa mig!

Tommerup. Tag dig iagt! Du kan forkjøle dig.

Ulrichsen. Aa nei! mig skader saadant Noget aldrig. (Mad. Tommerup kommer ud med en Pige, der dækker et Frokostbord.) Ah, Madame Tommerup! En god Morgen! Alt staaer sig godt?

Mad. Tommerup. Jo Tak, Hr. Ulrichsen! ret godt. — De undskylder vel; jeg er strax hos Dem.

(Gaaer ind igjen.)

Ulrichsen. Jeg har travlt idag. Jeg skal til Frokost hos Lynge, skal spise til Middag hos din Svoger og skal have en Handel afsluttet med Sivertsen, ham, Du

veed, Fabriquanten, angaaende en Hest til en Gig. Igaaraftes, da jeg talte med ham, var han vred som en Tydsker, saa man ingen Vei kunde komme med ham. Hahaha! Han var ubetalelig!

Tommerup (der har staaet i Tanker). Var Hesten ubetalelig?

Ulrichsen. Nei, Sivertsen. Du veed, den gode Mand har tracteret og flankeret saa længe, at han nu maa sælge baade sine Heste og sine Vogne. Nu har En kjøbt en Rideheft af ham, der har Kuller, og vil have sine Penge igjen. Men Sivertsen vil ikke. Saa har de for et Par Uger siden indrykket et Stykke om ham i et af vore Blade, hvori de kalde ham „Hesteprangeren mod sin Villie," og rive ham skrækkeligt ned. — Hahaha! — fordi den stakkels Mand er nødt til at sælge sine Heste, kalde de ham Hesteprangeren mod sin Villie.

Tommerup (der under det Foregaaende har gjort en Bevægelse som En, der føler sig truffet; affides). Jo, det er noget net at lee ad!

Ulrichsen. Hør, Tommerup! lad mig see paa dig! Du er ikke i dit Es idag. Hvad er der iveien?

Tommerup. Aa Intet!

Ulrichsen. Jo, jeg kjender dig! Noget er der galt.

Tommerup. Hm! Ja, det kan jo ikke nytte at lægge Skjul paa det, som sagtens hele Byen taler om. Siig mig, Ulrichsen — vi er' Venner og kan tale med hinanden — har Du læst Politievennen fra forrige Uge?

Ulrichsen. Jo, jeg har. Hvad staaer der i den?

Mad. **Tommerup** (der kommer ud og har hørt de sidste Re-

pliquer). Naa, Mand! taler Du nu igjen om Politievennen! Jeg troede, vi skulde slippe fri derfor herude.

Tommerup. Jeg er vel nødt til at tale om det, der ligger og piner mig Nat og Dag.

Mad. **Tommerup.** Men jeg veed ikke hvorledes Du har det. Du er bange for at Folk skal tale om Stykket i Politievennen, og saa er Du selv den Første der fortæller det til alle Mennesker.

Tommerup. Aa, Ulrichsen er en god Ven af vort Huus.

Mad. **Tommerup.** Ja Gud! det veed jeg, og det er ikke derfor jeg siger det. Men skal vi pine ham og os med den kjedelige Historie! — Nu skal I spise Frokost —

Ulrichsen. Nei, tusind Tak, Madam! Jeg er idag bedt ud —

Mad. **Tommerup.** Aa, derfor kan De nok. Kom nu — en lille Bid — et Glas Viin —

Ulrichsen. Jaja da! Deres Sundhed! (Under det Følgende gaaer han af og til hen til Bordet og spiser og drikker antageligt.) Nu, Tommerup! hvad var det saa med Politievennen?

Tommerup. Kan Du huske et Stykke, der stod forrige Løverdag om det der af Malice kaldtes en Stampemølle?

Ulrichsen. Om en Stampemølle? Nei jeg husker ikke.

Tommerup. Ja, jeg har Nummeret hos mig; saa jeg kan vise Dig det — (tager det op) see her!

Ulrichsen (bladrer deri). „Fæl Stank i Læderstræde." Er det her?

Tommerup. Nei, længere hen.

Ulrichsen. „Om Sørgespillet Essex." — „Varsko til det lille Vognmandslaug." Er det her?

Tommerup. Endnu længere.

Ulrichsen. „Bøn til Hr. Theater-Kasserer Gall."

Tommerup. Nei, men nu kommer det.

Ulrichsen. „En mærkværdig Dromedar i Laxegaden." Er det her?

Tommerup. Ja.

Ulrichsen (læser). „En Mand, der for sin Fornøielses Skyld og for at recreere sig efter byrdefulde Forretninger dyrker Musiken, er i den senere Tid paa en ubehagelig Maade bleven forstyrret i denne som overhovedet i enhver anden aands- og hjerteopløftende Nydelse." — Det er sgu godt skrevet! (Læser videre.) „Eieren af et Huus i Nærheden, en desværre kun altfor drivtig Mand, der har for Skik ved idel nye Projecter at sætte sine Medborgere Blaar i Øinene, har for nyligt fundet paa at bringe hele Gaden i Uro ved Anlæggelsen af en Stampemølle" — Aa, det Stykke husker jeg godt. Jeg har læst det i Clubben. Hahaha! han kalder ham en Dromedar, fordi han har saa mange Projecter for, og siger at en Ryg — hahaha! — en Ryg, der kan bære alle de Luft-Kasteller, maa i det mindste tilhøre en Dromedar. Aahaahaahaa!

Tommerup. Men det er jo noget Vaas!

Ulrichsen. Javist er det Vaas; men man kan grine sig fordærvet derover. Hahaha! — Der er et Sted deri, jeg skal vise dig, og som jeg saa godt kan lide. See her! (læser) „Saavidt Indsenderen veed, har det endnu aldrig været tilladt i Kjøbenhavn selv at fremvise farlige og den offentlige Sikkerhed truende Dyr, som: Elephanter,

Bavianer og Dromedarer, men slige Rariteter ere blevne henlagte udenfor en af Portene. Man raader derfor Dromedaren i Laxegaden til at nedsætte sig paa Vesterbro — hahaha — hvor Morskabs-Theatret netop nu er ledigt, og hvor Indsenderen med Fornøielse skal gaae hen, naar Dromedaren — haahaahaa! — naar Dromedaren gjør Kunster."

Tommerup (ærgerlig). Jeg veed saa min Sjæl ikke hvad her er at lee ad. Det er jo noget Vrøvl.

Ulrichsen. Ja, Gu' er det Vrøvl. Men hvem kan bare sig for at lee derad. Hahaha! Dromedaren... og Morskabstheatret — hahaha!

Tommerup. Ja, da er jeg min Tro ikke oplagt til at lee derad. Kort og godt, Ulrichsen! dette maliciøse Stykke gjælder ingen Anden end mig.

Ulrichsen (pludselig alvorlig). Dig? Gjælder det dig, Tommerup?

Mad. **Tommerup.** Ja, desværre! vi har mange Grunde til at antage det.

Ulrichsen. Nei, hør, veed Du hvad, det er skjændigt! det er min Salighed lumpent.

Tommerup. Ja, det veed Gud, det er lumpent. Men det er jo det, jeg altid har sagt om disse hersens Blade: der er ingen ærlig Mand, der mere er sikker paa at skamfiles paa sit gode Navn og Rygte.

Ulrichsen. Ja — nei, veed Du hvad! der er s'gu Forskjel! En Mand som Du! Aa nei, fy! det kan jeg aldrig tilgive. (Lægger Hænderne paa hans Skuldre.) Dig, Tommerup! min egen, brave Tommerup! — Men det skal Du min Sjæl ikke lade sidde paa Dig. Du skal svare ham

Mad. **Tommerup.** Aa, hvad kommer der ud af? Er det værdt!

Ulrichsen. Ah — saa kan dog Folk see, man har en reen Sag. — Men, siig mig dog, hvoraf slutter Du, at det sigter til dig?

Tommerup. Det er mig tydeligt af mange Omstændigheder. For det Første den ondskabsfulde Talemaade, at jeg sætter Folk Blaar i Öinene, den, mærker jeg altfor vel, spiller paa, at jeg er Hørkræmmer.

Ulrichsen. Hvad?! — Ja, Du har s'gu Ret; det har jeg ikke tænkt paa. Men, da veed jeg dog, at Du ingen Projectmager er.

Tommerup. Nei, det veed Gud og hver Mand, at jeg ikke er. Men fordi jeg ved Siden af mit Hørsvingerie har et Lysestøberie og den lille stakkels engelske Maskine, som ikke gjør mere Stöi end en Vugge, derfor sættes jeg i Gabestokken; derfor trækkes jeg frem til Spot og Spee for al Verden; derfor kaldes jeg en Dromedar; derfor .... Nei, Ulrichsen, jeg forvinder det aldrig.

Mad. **Tommerup** (bekymret). Mand! Mand! Slaa dig dog til Ro! Er det værdt at tage sig Sligt saa nær?

Ulrichsen. Din Kone har Ret; om otte Dage er det Hele glemt.

Tommerup. Det er ikke glemt, siger jeg dig. Jeg glemmer det aldrig, og Andre ville nok ogsaa kaage det op. Du veed ikke, hvor Sligt kan pine og nage en Mand. Jeg er nu engang saadant et Menneske: disse Blade ere mig en Pest. Dag og Nat har den Tanke forfulgt mig, at jeg kunde komme i Bladet. Naar der stod noget deri om Boldthuusgaden, saa tænkte jeg: Naa,

nu kommer nok Raden snart til Laxegaden og til dig! — for det skal gaae Byen rundt, det er s'gu godt at mærke. Jeg har passet som en Smed paa Ringetøiet og Rendesteensbredtet ved vort Huus! jeg har i de sidste Aaringer ingen Hunde holdt — jeg husker nok Stykket om den bidske Hund i Adelgaden; jeg har af egen Drivt sat Huusleien ned; jeg har givet en ellers ferm Pige Løbepas, blot fordi hun hed Malene og engang havde ligget paa Stiftelsen; — kort sagt, jeg har i et heelt Aar indrettet alle mine Handlinger efter Politievennen og Raketten — og alligevel! alligevel, Ulrichsen!

Ulrichsen. Hvem Pokker kan ogsaa have ladet dette Stykke indrykke?

Tommerup. Ja, hvem troer Du? hvem troer Du?

Ulrichsen. Kanskee En af de andre Høkræmmere.

Tommerup. Aa nei! jeg staaer mig godt med hele Lauget. Nei, det kommer fra en ganske anden Kant, hvor man mindst skulde vente det.

Mad. **Tommerup.** Reent ud sagt, min Mand troer det kommer fra min Broder.

Ulrichsen. Fra Halling? Ih Gud bevares!

Tommerup. Det er kun altfor vist. Han har altid gaaet og skoftiserrt over den stakkels Maskine; han boer jo i samme Gade som vi og gnider som en Nar fra Morgen til Aften paa sin Violin, — og desuden ligner det Hele baade ham og hans Hr. Søn, der ikke er et Haar bedre.

Ulrichsen. Men det kan jeg dog aldrig troe —

Mad. **Tommerup.** Ja, jeg heller ikke. Min Me-

ning er nu — men vil De ikke ordentligt sætte Dem, Hr. Ulrichsen, og tage en Bid endnu?

Ulrichsen. Nei Tak! jeg maa strax gaae.

Mad. **Tommerup.** Min Mening er, at det kommer fra En, der misunder min Mand sin Smule Næring — for slige Mennesker gives der jo nok af —

Tommerup. Aa, Passiar, Kone! Din Broder har jo saa godt som tilstaaet det. Hvad Svar fik jeg af ham paa det Brev, hvori jeg forlangte en Erklæring? — At jeg var en Nar, skrev han, og at hvis dette Stykke ikke sigtede til mig, saa burde det sigte til mig.

Mad. **Tommerup.** Ja, Mand! men hvad var det ogsaa for et Brev, Du sendte ham! saa spydigt og bittert!

Tommerup. Hør, Kone, det lader jeg mig ikke afdisputere. Jeg veed hvad han har sagt til Andre, og desuden — (halv sagte til Konen) Langhalm har fortalt mig for ganske bestemt, at det kommer fra din Broder, at han selv har seet ham skrive derpaa, og det er en Mand, der ikke farer med Tant.

Ulrichsen. Ja, da er det min Sjæl ikke smukt af din Svoger, og jeg skal tage ham dygtigt i Skole.

Tommerup (afsides). Han skal heller ikke døe i Synden!

Ulrichsen. Nu gaaer jeg over til ham, og saa skal Du see, hvordan jeg skal snakke med ham. Lev nu vel og tag dig ikke den Bagatel saa nær. Hører Du! — Farvel, Mad. Tommerup! — Naa, sæt nu et muntert Ansigt op, gamle Dreng! Hvem bryder sig om hvad de Smørere skrive? Du er sgu ingen Dromedar; det vil jeg give dig Sort paa Hvidt for. — Adios! —

(Gaaer.)

Syvende Scene.

Hr. og Mad. Tommerup. Kort efter **Petrea** og **Marie**. Siden **Langhalm**.

Tommerup. Naa, lille Kone! lad os nu faae Frokosten afveien og komme lidt til Orden derinde. (Marie og Petrea komme ud, dandsende og trallende paa en Arie.) Aa Gud! skal nu mine Øren tudes fulde af den evige Trallen. Lad mig dog i det mindste herude have Ro, Børn!

Petrea. Men, Faer, hvad kan det skade —

Mad. Tommerup (affides til hende). Tie stille, Barn! Din Fa'er er i slet Humeur idag!

Marie. Onkel! der kommer Hr. Langhalm!

Petrea. Naa, Gudskeelov!

Tommerup. Ja, det var Skam godt! Uden ham kan vi dog Intet foretage os.

(Langhalm kommer med en Hoben Pakker i Papir under Armen og stikkende ud af Lommerne og Brystet.)

Mel. Mariand'l ist so schön.

1.

Langhalm.

En god Morgen, Hr. Patron!
En god Morgen —

Tommerup.

Mangetak!

Langhalm.

Hvordan har De befundet Dem?

Tommerup.

Aa jo! jeg siger Tak!

Langhalm (til Mad. Tommerup).

Hvordan har De befundet Dem?

Mad. Tommerup.

Jeg siger Mangetak!

Langhalm.

I eet og et halvt Qvarteer jeg har
Spadseret ud til Dem,
Blot for at være her betids
I deres Sommerhjem.
— Gratulerer, Hr. Patron!
Gratulerer —

Tommerup.

Mangetak!

Langhalm.

— Til Deres Sommerleilighed!

Tommerup.

Jeg siger Mangetak!

Tommerup og **Mad. Tommerup.**

Vi sige Mangetak!

2.

Langhalm (til Petrea).

En god Morgen!

Petrea.

Mangetak!

Langhalm (til Marie).

En god Morgen!

Marie.

Mangetak!

Langhalm (til Petrea).

Har De sovet godt den første Nat?

Petrea.

Aa jo! jeg siger Tak!

Langhalm (til Marie).

Har De sovet godt den første Nat?

Marie.

Jeg siger Mangetak!

Langhalm.

Jeg bringer her, som De har befalt,
Fra Byen Nyt og Bud;
Jeg nøie har besørget Alt,
Hver Commissionført ud.
— Gratulerer Hver især!
Grntulerer —

Alle.

Mangetak!

Langhalm.

— Til Deres Sommerleilighed!

Tommerup.

Jeg siger Mangetak!

Alle.

Vi sige Mangetak!

(Fruentimmerne omringe ham).

Petrea. Har De mine Syenaale, Hr. Langhalm?

Marie. Og mine Brodeermønstre, Hr. Langhalm?

Mad. **Tommerup.** Og Gardin-Fryndserne, Hr. Langhalm?

Tommerup. Værer dog stille, Børn! og lader Manden komme til Ro!

Langhalm. Jeg har besørget alle deres Commissioner. (Tager efterhaanden Pakkerne frem.) Her er Gardin-Fryndser til Dem, Mad. Tommerup! Her er Syenaale til Dem, Jfru Petrea! Hrr er Brodeer-Mønstre til Dem, Jfru Marie! Her er Speilkroge og en Proppetrækker; her er en Flaske **Eau de Cologne**; her er 2 Par hvide Handsker; her er Jfru Petreas Sko; her er Deres Almanak, Hr. Grosserer! Her er et Bind af Omearas Memoirer om Napoleon; her er 2 Pund hollandsk Ost ...

Petrea (der har efterseet sin Pakke). Gud, Hr. Langhalm! det er ikke de Syenaale, jeg pleier at kjøbe!

Langhalm. Er det ikke? Det er ikke muligt!

Petrea (fortrædelig). Jo, sikke store Tingester! dem kan jeg slet ikke bruge.

Langhalm. Flye mig dem! Vi skal faae dem byttede. Jmorgen har De andre. De veed, at jeg for Deres Skyld løber i Ilden.

Petrea. Jmorgen! Hvad skal jeg saa sye med imorgen tidlig?

Langhalm. Eller, om De vil, springer jeg ind til Byen endnu i Eftermiddag.

Petrea. Joviist, idag! Om Søndagen, veed man nok, ere alle Boutiquer lukkede.

Tommerup. Lad nu de Kjævlerier fare, Børn! Jeg har Noget at tale om med Hr. Langhalm. Altsaa, naar J vil ham Noget, saa maae J skynde Jer.

Mad. **Tommerup.** Ja, Mand! vi skulde jo tænke paa, hvor Hr. Langhalm og Andreas skal ligge inat.

Langhalm. Vær aldrig i Bekymring for mig. Jeg tager meget lidt Plads-op. Jeg kan gjøre mig saa tynd som en Aal,

Tommerup. Javist; det tale vi om siden. Nu ind med Jer!

(Fruentimmerne gaae ind og tage Pakkerne med.)

Ottende Scene.

Tommerup. Langhalm.

Tommerup (gaaer speculerende og rystende paa Hovedet et Par Gange op og ned). Hm! Hm! Hm!

Langhalm (afsides). Han speculerer! det er et godt Tegn.

Tommerup. Hr. Langhalm!

Langhalm. Hvad staaer til Tjeneste? (Tommerup bliver ved at gaae fordybet op og ned.) Jeg maa nok give hans Tanker den fornødne Retning. (Høit.) Jeg var igaaraftes et Øieblik ovre hos Deres Svoger.

Tommerup. Naa, var De! (Med et Suk.) Ja, der var nok ikke andet end Jubel og Herlighed.

Langhalm. Javist — de have kun Hovedet fuldt af Anstalter til Ballet, Illuminationen i Haven og andet Fjas.

Tommerup (efter et Ophold). Altsaa nu er det skeet?

Langhalm. Ja; jeg har Bladet hos mig.

Tommerup. Har De? (gaaer op og ned.) Hm! Hm! — Ja, lad mig see det.

Langhalm (tager et Nummer af Politievennen ud af Lommen). Jeg har indrettet Svaret ganske som vi have aftalt, blot tilføiet Et og Andet, for at sætte lidt Couleur paa Stilen.

Tommerup. Naa! — hm! — Maaskee lader De mig høre . . .

Langhalm. Meget gjerne. I Stykkets Begyndelse gjendriver jeg den Paastand, at Deres engelske Maskine gjør Uro i Gaden, og opkaster derpaa det Spørgsmaal, fra hvem da den omtalte Uro i Gaden kan komme. Jeg siger nemlig: (læser) „Da det neppe er Nogen ubekjendt, hvo den ubeføiede Angriber er, har man undret sig saa meget mere over, at han søger Grunden til Uroen i Gaden saa langt borte, istedenfor at søge den i sit eget Huus. Forfatteren denuncerer sig selv som musikalsk Dilettant (!!) Vi føie til: som Dilettant paa Violinen, et Instrument, der iøvrigt allermindst taaler Dilettantismens Fuskerier. Men Hvo har i de senere Aar boet i Laxegaden og er ikke sildigt og tidligt bleven forstyrret af Dilettantens skjærende Buestrøg? og Hvem er det ubekjendt, at en saadan Aar for Aar fortsat Række falske Toner kan have, og i dette Tilfælde har havt den skadeligste Virkning paa Andres Helbred. Vi ville blot anføre et Par Exempler, for hvis Sandhed vi kunne indestaae. En gammel, svagelig Mand har Dilettantens Bue i et Par Aar saaledes angrebet, at han derover maa holde Sengen, og man tvivler om hans Liv. En Jomfru af god Familie er ved disse Toner bleven saa nervesvag, at hun maa gaae med Bomuld i Ørene. En Student, der læser til Attestats, har af den sidste Symphonie faaet en betænkelig Colik; og det var isandhed ikke Dilettantens Skyld, at en frugtsommelig Kone, der boer et Par Huse derfra, af Skræk over den rædsomme Musik ikke kom for tidligt ned. — Om nu Beboerne af Laxegaden ere passioneerte

for Musik, veed Indsenderen ikke; men, at en Musik som denne omsider maa bidrage til, at Leien i de nærliggende Huse maa falde, til stort Tab for Eierne, behøver neppe at godtgjøres; og det kan vist ikke ansees for et ubilligt Ønske, at den omtalte, Naboernes Ro og Fred forstyrrende musikalske Aands-Underkuer vil forlade Qvarteret, og, naar hans Talenter endeligt skulle skinne, da leie en Udflyttergaard paa Amager, istedenfor at agere Laxegadens Paganini."

Tommerup (der under denne Oplæsning har ved hvert anført Factum, hvert stærkt Udtryk tilkjendegivet sin Forundring og ængstelige Uro.) Men, lille Langhalm, hvad er det, De der læser op? Af alle disse Historier veed jeg jo ikke det Mindste.

Langhalm (afsides). Ja, jeg sgu heller ikke. (Høit.) Da skal der dog ligge noget Sandt til Grund derfor. Iøvrigt seer De jo vel, at det hører til det, jeg kaldte, at sætte Couleur paa Stilen.

Tommerup. Sætte Couleur paa Stilen?

Langhalm. Ja, Hr. Grosserer! naar Deres Svar havde indeholdt en kort og tør Gjendrivelse, saa havde min Tro Ingen læst det. Nu har jeg derimod søgt at vælte det Latterlige over paa Deres Angriber.

Tommerup. Men hvad er det for en frugtsommelig Kone, De taler om? Og Studenten, der har faaet Colik ...

Langhalm. Det er jo ganske ligegyldigt, enten jeg vælger det Exempel eller et andet.

Tommerup. Hm! hm! — Men sæt, vi drages til Ansvar for disse Historier? sæt, Sagen kommer for Retten? Om man stævner os til Eed? — Aa, Gud bevares!

Langhalm. Derfor kan Hr. Grosſereren være ganſke rolig. Skulde man drage vore Blade til Anſvar for hver Løgn, der ſtaaer i dem, da maatte man oprette en aparte Domſtoel for deslige Sager.

Tommerup. Men at opdigte ſaadanne Hiſtorier! — Nei, Langhalm! Langhalm!

Langhalm. Deres Svoger og hans Søn have behandlet Dem, for at jeg ſkal bruge Deres eget Udtryk, lumpent. De Menneſker kunne have godt af en Tøraf. En lille Viſker er her paa ſit rette Sted.

Tommerup (gaaende urolig omkring). Hm! hm! hm! — Hør, veed De hvad, Langhalm! Jeg er ſaa kjed af alt dette, at jeg vilde ønſke, at Stykket mod mig og mit Svar og jeg ſelv laae i den dybeſte Kjælder.

Langhalm. Jeg ſynes, en ærekjær Mand kan ikke lade Sligt gaae hen.

Tommerup. Aa! en ærekjær Mand! — Alle Menneſker have raadet mig til at ſvare, og derfor har jeg gjort det. Men jeg fortryder det bitterligt. Man har kun Ærgrelſe deraf. Man drikker Gift af ſin egen Ondſkab. — Hvad vil min Kone ſige hertil! Og hvad kan det Hele føre til! Det maa jo nu komme til aabenbart Brud mellem mig og min Svoger.

Langhalm. Jeg troer heller ikke, Hr. Grosſereren er tjent med at omgaaes disſe Menneſker, hvis ſtørſte Lyſt er at gjøre Nar af Folk. Jeg er nu for from til at bryde mig om Sligt; men jeg kunde fortælle mange Hiſtorier om den Behandling, jeg endog ganſke nyligt har døiet af den unge Herre, og ſom jeg ingenlunde havde

taalt, var det ikke i Betragtning af, at Halling er Deres Svoger.

Tommerup. Hm! hm! — en frugtsommelig Kone! ... Lad mig see Bladet! (Langholm giver ham det.) Hvad er det, der staaer til Overskrift?

Langhalm. Audiatur et altera pars.

Tommerup (urolig). Saa? — Er det kanskee ogsaa en Toraf?

Langhalm. Det er paa Dansk: Man maa høre begge Parter for at kunne dømme om en Sag.

Tommerup. Naa! — Ja, veed De hvad! Lad De os gaae ind. Dette Stykke maae vi Skam overlæse i Ro og Mag. Det er min eneste Trøst, at jeg er herude, i uforstyrret landlig Rolighed.

Langhalm. Men er Deres Pigebørn ikke derinde?

Tommerup. Mine Pigebørn? Hm! det er sandt! Saa har man ikke engang Ro og Leilighed til at tale under fire Dine; der er jo kun det ene Værelse. Det er ogsaa reent satanisk ... Ja hvad! saa maa jeg jage Pigebørnene ud saa længe. De have godt af den friske Luft. Saa kommer De efter. (Vil gaae ind.)

Langhalm. Jo ... men Hr. Grosserer! jeg ønskede endnu at tale et Par Ord med Dem.

Tommerup. Kan det ikke beroe?

Langhalm (afsides). Det er Ulykken, det kan det ikke. (Høit.) Sandt at sige, ønskede jeg, hvis det var Hr. Grossereren beleiligt ...

Tommerup. Lad da høre.

Langhalm. Hr. Grossereren kjender mine Følelser for Deres Datter —

Tommerup. Naa! — ja — hm! Veed De hvad, det maae vi lade beroe for det Første.

Langhalm. Men Grossereren ville gunstigst tillade mig at bemærke, at jeg ved længere Opsættelse risquerer for meget. Deres Svoger, veed De, har af en Grille sat sig mod dette Partie —

Tommerup. Men jeg giver min Svoger og hans Griller en god Dag.

Langhalm. Og desuden har jeg faaet Nys om, at Andreas —

Tommerup. Ja, det veed jeg; og min Kone protegerer ham. Men — ja idag, lille Langhalm, staaer mit Hoved Skam ikke til at tænke paa Sligt. Dette Stykke i Bladet giver mig altfor meget Bryderie. Men husk mig paa det, saa faae vi at see, hvad der er at gjøre derved. (Gaaer ind.)

Langhalm (ene). Han er en Nathue, der ikke veed hvad han vil. Men nu er han vel nødt til at finde sig i hvad der ikke kan være anderledes; og saa vil det vise sig, hvem der løber af med Seiren, enten Mossiø Emil eller jeg. Han har svoret paa, fortalte mig En af Folkene derovre, at jeg ikke skulde blive gammel her i Huset, at jeg skulde holde mine Fingre fra Jomfru Petrea. Nu kommer det an paa, hvem der bliver ældst. Kjender jeg Inspecteur Halling ret, saa vil han blive saa forbittret over Grosserens Svar, at han aldrig sætter sine Fødder i hans Huus. — Nei, jeg slaaer ingen Ting i Glemmebogen. Man kan spille mig mangt et Puds, som jeg leer til. Men jeg skriver det bag Øret. Det kommer nok engang, tidligt eller sildigt. — Madam Tommerup

protegerer Andreas? Ja, det veed jeg; den Nar har selv fortalt mig, at han igaar har anholdt om Petreas Haand hos Moderen; men jeg troer ikke, at Pigebarnet lider ham. Naar nu jeg kunde stole paa Faderen — hm! galt er det, at man aldrig kan fidere paa denne Mand. Hvad han siger ja til idag, har han Betænkeligheder ved imorgen; og derfor ... ja derfor maa jeg som en god General være paa min Post. At jeg bryder aldeles overtvert med Hallings, er betænkeligt, meget betænkeligt. Det er Mennesker, man altid kan have Nytte af. Det har bestandigt staaet mig for Hovedet i disse Dage, at, om Port-Controlleur-Tjenesten blev ledig — ja, saa er Inspecteut Halling Mand for at skaffe mig den. Det er en magelig Post og en vis Indtægt. Men at blive gift med et saa ellevildt Fruentimmer som Jomfru Petrea — om en saadan Post er magelig, veed jeg ikke; men Indtægterne ere undertiden meget uvisse.

Mel. En gammel Menuet.

1.

Controllere Consumtionen
Lærer man snart med lidt Forstand.
Men at controllere Konen,
Er umuligt for en Mand.
Har en Ven Accisen forglemt,
Arrangerer man Sligt beqvemt.
Taler han mig høfligt til,
Kan han faae det som han vil.
— Saa er den Ting glemt.

2.

Ægteskabets Contrabande
Gjør Knuder af en anden Art,

Det er Knuder i vor Pande,
Som man ei forvinder snart.
Vil en Ven drive der Smuglerie,
Gaaer han først Controlleuren forbi;
Banker hos hans Kone paa.
Mine Sportler fløiten gaae —
Det er reent Snyderie.

(Gaaer hen mod Huset.)

Niende Scene.

Petrea. Langhalm.

Petrea (med en lille Kurv, som hun sætter hen). Har De ikke seet Andreas, Hr. Langhalm?

Langhalm. Andreas? (afsides) Jeg skulde dog vel aldrig troe ... (høit) Længes De efter Andreas?

Petrea. Længes! Aa, han skal bringe Fidelle ud; derfor spørger jeg.

Langhalm (prøvende). Andreas er rigtigt bleven et net ungt Menneske paa den senere Tid. Synes De ikke?

Petrea. Net? (leer) Nei, det kan jeg Intet melde om. Han kan gaae med.

Langhalm (afsides). Naa! det har vel ingen Fare.

Petrea (gnaven). Fa'er vil tale med Dem. Han jog mig ud for at De kunde komme ind.

Langhalm. Det gjør mig ondt, at jeg var den uskyldige Aarsag; og jeg beder om Forladelse —

Petrea. Ingen Forseelse! Jeg render med største Fornøielse for Dem.

Langhalm. Skjelmsmester! De lader nu bestandigt, som om De ikke mærkede mine Følelser for Dem.

Petrea. De gjør mig Uret, Hr. Langhalm! Jeg mærker dem; jeg forsikkrer, jeg mærker dem.

Langhalm. Nu da, Jfr. Petrea! nu da?

Petrea. Pas paa!

Mel. Non giova il sospirar. (Donizetti.)

1.

Petrea.

Mærk, naar jeg synger — lalala —
Og naar jeg dandser, ...
Gaaer jeg af Glæde ...
Næsten fra Vid og fra Sandser.
Men er jeg værdig en Mand —

Langhalm.

Jovist! Passiar!

Petrea.

Med denne dybe Forstand,
Jeg veed, De har.

Langhalm.

Er Deres Grund ingen anden,
Vil jeg slaae af paa Forstanden.
(Kjælen.)
Ja ja! ja ja!
Ja, jeg vil synge — lalala —
See, hvor jeg dandser ....
Jeg vil af Glæde ....
Gaae fra Fornuft og fra Sandser.

Petrea.

Nei nei!
Det hjælper ei!

Langhalm.

Jo jo!
Det gjør min Tro!

2.

Petrea.

Men, naar vi synge — lalala —
Men, naar vi dandse — lalala —
Ungdom og Sundhed
Lokkerne bør bekrandse.
Ak, men Hr. Langhalm! husk paa
Den Gigt, De har!

Langhalm.

Skal for min Elskov forgaae!

Petrea.

Jovist! Passiar!
Man kan slaae af paa Forstanden;
Ak, men paa Gigten —

Langhalm (afsides).

Det kan Fanden!

(Kjælen.)

Jo jo! jo jo!
Jo, jeg vil synge — lalala —
See hvor jeg dandser —
Jeg vil af Glæde
Gaae fra Fornuft og fra Sandser.

Petrea

Men, naar De synger — lalala —
Men, naar De dandser ...
Gaaer jeg af Latter —
Næsten fra Sind og fra Sandser.
Nei, nei!
Det hjælper ei!

Langhalm.

Jo jo!
Det gjør min Tro.

Petrea. Fa'er kalder! Skynd Dem ind.
(Driver ham ind i Huset.)

Tiende Scene.

Petrea. Siden Andreas.

Petrea. Her er just ikke meget morsomt herude idag. Fa'er er fortredelig! Mo'er og Marie have travlt; og til Farbro'er tør jeg ikke gaae over. — Andreas bliver ogsaa borte.

Andreas (har under denne Replik nærmet sig; bærer paa nogle Tøibyldter og en lille Skjødehund, der stikker ud af et Slags Kræmmerhuus). Godmorgen, Petrea!

Petrea. Naa, er Du der! — og Fidelle! min søde lille Fidelle! — Kom med den! — Aa, det stakkels Dyr, hvor den ryster! — (Sætter sig og sysler med Hunden, reder den osv.) Det lille Puds! hvor den seer ud! Ja, naar jeg ikke er hjemme, saa er der Ingen, der tager sig af den. Den har bestemt havt Længsel efter mig.

Andreas. Vi har beggeto længtes meget efter dig.

Petrea. Har Du længtes efter mig, Fidelle? — Slaae Dig tiltaals! Nu har Du din egen Petrea igjen.

Andreas. Jeg vilde ønske, jeg var i Fidelles Sted.

Petrea. Nei Tak! Du er rigtignok en Smule for stor til at bæres paa Armen. Med dig, Fidelle, er det en anden Sag. Du er saa blød og saa fiin som et Grevebarn.

Andreas (efter et Ophold). Jeg har bragt den Bog med, Du bad mig om.

Petrea. Tak! Vil Du siden lægge den ind. Men det er sandt, Andreas! der stod et Ord i den sidste Bog, jeg ikke forstod. Umiddelbar, hvad er det?

Andreas. Ja, hvad stod der mere?

Petrea. Der stod: Han kom i umiddelbar Berøring med Hoffet.

Andreas. Ja, deri er der jo ingen Mening. Du maa vise mig Stedet i Sammenhæng, saa skal jeg nok forklare dig det. Det er i det Hele taget vanskeligt at forstaae et Sted, naar man ikke veed hvad der staaer.

Petrea. Ja, det er sandt. (Vender Hovedet om til ham.) Men, Andreas! det er aldrig rigtigt fat med dig. (Reiser sig og lægger Hunden i Kurven.) Du er jo saa elegant klædt, saa det er en Gru! Din Kjole sidder ordentlig godt. Hvem har syet den?

Andreas. Det har Jürgensen?

Petrea. La'er Du sye hos Jürgensen?

Andreas. Hvorfor ikke? naar jeg betaler ham. Jürgensen syer for Mange, der ikke engang betale ham.

Petrea. Og sikken en smuk Vest han har paa! — Men dit Halstørklæde sidder dumt. Du maa lade Emil lære dig at sætte det. Lad mig hjælpe lidt derpaa. (Binder det om). Og Du maa have en anden Hat; saa kan Du endnu spadsere med os i Haven.

Andreas (preties). Jeg vilde ønske, jeg kunde spadsere med dig til Verdens Ende.

Petrea. Til Verdens Ende? (leer) Ja Gud veed, det er min største Fornøielse at spadsere; og naar Du

har den Kjole paa, seer jeg gjerne, Du gaaer med. Men til Verdens Ende — nei, lad os først gjøre en Prøve med Frederiksberghave.

Mel. af C. Nicola.

Andreas.

Nei, at gaae til Verdens Ende,
Og med dig, det faldt mig let.

Petrea.

Men, Andreas, det kan hænde,
At jeg selv kan blive træt.

Petrea.

Men Andreas, det kan hænde o. s. v.

Andreas.

Frygt kun ei, at det vil hænde
At du selv vil blive træt.

Andreas.

Gaaer man trofast med hverandre —

Petrea.

Længes man dog hjem igjen.

Andreas.

Nei, Petrea, du kan vandre
Ubekymret med din Ven.
Ja, Petrea, du kan vandre —

Petrea.

Ih bevares! men hvorhen?

Andreas

Som Columbus vil jeg seile
Modig til en fremmed Strand.

Petrea.

Men, Andreas, Du kan feile
Længe før du naaer til Land.

Andreas.

Til dit Hjerte vil jeg seile
Med det Haab, jeg naaer derhen.

Petrea.

Men, Andreas, du kan feile
Paa den lange Vei derhen.

Andreas.

Til dit Hjerte o. s. v

Petrea.

Men Andreas, du kan feile o. s. v.

Petrea. Saa det er virkeligt dit Alvor at gjøre en Opdagelses-Reise til mit Hjerte?

Andreas. Ja, naar Du Intet har derimod.

Petrea. Bevares! det maa jo smigre mig, at Du vil underkaste dig alle de Farer, der ere forbundne med saadanne Reiser. (Leer høit). Aa, jeg er nærved at døe af Latter! Kan Du huske, Du læste en Reisebeskrivelse for os i Vinter.

Andreas. Ja, det var Capt. Parrys til Nordpolen.

Petrea. Ja. Sæt nu, mit Hjerte ogsaa laae i Iishavet —

Andreas (bebreidende). Petrea!

Petrea. Og Du ligesom Captainen — hahaha — frøs fast?

Andreas. Saa vilde jeg gjøre det Samme som Captainen gjorde.

Petrea. Hvad gjorde han?

Andreas. Han ventede til det blev Tøveir.

Petrea (leer). Nei — idag er Du moersom! — Naa, kom nu og hjælp mig min lille Fidelle ind.

Andreas. Med Fornøielse! (løfter den op i Kurven). Og hvad Haab giver Du mig saa?

Petrea. Det skal jeg tænke over. Reise kan Du alletider. Det har unge Mennesker godt af. For det Første er det ikke sagt, at mit Hjerte ligger i Jishavet; og, om det gjør, — jeg troer, vi faae en varm Sommer iaar. (Gaaer ind.)

Andreas (idet han følger hende. Ja, hvem kan nu blive klog paa Fruentimmer!

Ellevte Scene.

Halling og **Emil** komme ud fra Laagen.

Halling (Opbragt). Hold din Mund, siger jeg!

Emil. Men Fatter! naar pleier Du at tage dig saadanne noget Snavs nær?

Halling. Jeg siger Du skal holde din Mund.

Emil. Jaja da! Men jeg vilde blot sagt, at paa den Maneer ere vi jo ikke et Haar bedre end Onkel Tommerups.

Halling. Sa'e Du det, Næsviis? Bifalder Du maaskee, at han paa en løs Mistanke skriver mig et saa nederdrægtigt Svar?

Emil. Men, lille Papa — entre nous — har Du da virkeligt ikke skrevet Stykket mod ham?

Halling. Hør, Emil, nu skal Du fortrække. Jeg vil ikke høre et Ord mere herom. Om jeg har skrevet det eller ikke, rager hverken ham eller dig.

Emil. Ja, ham rager det dog en Smule.

Halling. Og om jeg nu paastaaer, at Stykket kommer fra dig?

Emil. Saa stoler jeg paa min gode Samvittighed.

Halling. Fortræffeligt! Men din Fa'er tør ikke stole paa sin gode Samvittighed. Ikke sandt? — Hør, Emil! fortræk nu med det Gode! Eller jeg sætter dig ud paa Hovedet.

Emil. Kun eet Ord endnu! Om ikke for min, saa for din egen Skyld — husk paa, at naar du gjør Onkel altfor vred, saa komme hans Fruentimmer ikke til Ballet iaften, og at min og Marias Forlovelse skulde declareres.

Halling. Bryd han sig om ingen Ting! Jeg veed nok hvad jeg gjør.

Emil. Og husk paa alle de Anstalter, vi have gjort —

Halling (jager ham ud). Nu er jeg saagu kjed af dine Anstalter. Ud med sig! — (Emil gaaer.) Nej, saa let skal min eenfoldige Hr. Svoger ikke slippe. Ringe lidt for hans Oren, det vil jeg dog. Men galt var det, om han vilde forbyde Pigebørnene — — ja! lad ham kun prøve det! Saa skal jeg vise ham hvem jeg er!

Tolvte Scene.

Halling. Mad. Tommerup.

Mad. Tommerup. Du her, Jørgen! Det havde jeg mindst ventet, at vi skulde faae Besøg af dig.

Halling. Jeg kommer heller ikke for at besøge Jer. I boe rigtignok saadanne, at I kan tage mod Visiter!

Mad. **Tommerup** (undvigende). Nu, paa Landet kan man ikke have det saa accurat; man maa tage tiltakke —

Halling (efterhaanden sættende sig i Hede). Tage tiltakke! Hm! Sikken et Huus! og det til Gaarden! Er det Landliv? Ligger man paa Landet, for at lade sig stege af Solen og svælte i Støvet? Hvad kan to Værelser forslaae til Jer Alle? og uden Have! uden saa meget som et Lysthuus! — I Byen har I rummelige, luftige Værelser, og her — hahaha! I skulde heller leie Jer et Skilderhuus!

Mad. **Tommerup.** Hvad skal man med en stor Leilighed! Om Dagen sidder man dog altid ude i det Frie.

Halling. Hør, Ane! vil I sidde herude, naar det regner? — Nei; for her er ikke engang et Træ, hvorunder I kan sidde. — Vil I da sidde herude, naar det er Tørveir? — Nei; for saa qvæles I af Hede og af Støv fra Landeveien. — N a a r vil I da sidde herude?

Mad. **Tommerup.** Ja, Jørgen! med dig kan man aldrig tale. Du vil altid have det sidste Ord. — Er der Noget, Du vil mig, saa siig til.

Halling. Saa siig til! — Jo, det er smukt! Du skulde hellere jage mig bort.

Mad. **Tommerup.** Adios, Jørgen!

Halling. Gaae Du kun! Det er ikke dig, jeg vil tale med. Men din Mand skal komme ud. Jeg vil snakke lidt med ham.

Mad. **Tommerup.** Lad Du min Mand i Ro! Du har allerede gjort ham nok af det.

Halling. Naa! — saa Du troer kanskee ogsaa, at Stykket i Politievennen kommer fra mig.

Mad. **Tommerup.** Jeg veed ikke hvad jeg skal troe, Jørgen! Nogen Deel har Du og Emil bestemt deri. Det er ligesom man hører Jer tale.

Halling. Det kan jeg lide! Snak du kun din Mand efter Munden!

Mad. **Tommerup.** Ja ja ja! jeg veed hvad jeg veed! Du forsvarer altid Bladene; Du holder alt det Snavs; og det er din største Lyst at læse dem. Jo mere Skjænderie der er deri, des mere fornøjet er Du.

Halling. Det er ogsaa Noget at være bedrøvet over! — Hvad Fanden! vore Blade ere jo saa tørre og flaue, at man kan falde i Søvn over dem. Naar de ikke skjændtes engang imellem, hvem gad saa læst dem?

Mad. **Tommerup.** Men hvor kan det fornøie dig at see en stille og rolig Borger trækkes frem til Haan for Alverden; at see hans smaae Svagheder, hvoraf vi jo Alle have vore, opramsede, gjort latterlige, og han selv udpeget som om han havde gjort den største Forbrydelse? Du veed ikke, Jørgen, at hvad der morer dig at læse, har alt forbittret mangen Mands Liv, har bragt Ufred og Splid i hans Familiekreds.

Halling. Hør, Ane! jeg kunde svare dig meget paa hvad Du der siger. Jeg kunde vise dig, at mangen Ulovlighed er standset, mange Klager afhjulpne ved disse Opsatzer; og at, naar Sandheden skal frem, saa tør man ikke bryde sig om at saare denne eller hiin. Jeg kunde

tilføie, at det er bedre, Sligt skeer paa en morende, end paa en kjedsommelig Maade. Men det er det samme: Du skal have Ret! Tjen mig bare i een Ting: hold dine Prækener ikke for mig, men for din Mand! Ham er det, der ved Pennekrige forbittrer Andres Liv; ham er det, der bringer Ufred og Splid i hans egen Familie.

Mad. **Tommerup.** Min Mand? Hvad siger Du?

Halling. Just din Mand. — Der er han; nu kan Du selv spørge ham.

Trettende Scene.

De Forrige. Tommerup.

Tommerup (i Huusdragt, med en Pen bag Øret). Ane! hvor er Chatol-Nøglen? — — Hvad! — hvad! (bemærker Halling og vender sig pludselig fra ham, aldeles fortabt og confunderet).

Halling. God Dag, Svoger! Tak for sidst!

Tommerup (som En, der har ondt med at faae Ordene frem). Hvad behager?

Halling. Jeg siger: Tak for sidst!

Tommerup. Aa, ingen Aarsag!

Halling. Det var et sandt Ord. — See, Ane, betragt din Mand! Seer han ikke ud som det fortabte Faar i Evangeliet? — Men det er intet Under; Sam-pittigheden slaaer ham.

Tommerup. Hr. Inspecteur! jeg frabeder mig alle Uartigheder.

Mad. **Tommerup.** Men, du min Gud! hvad er der skeet?

Halling. Hvad der er skeet? det skal jeg fortælle

dig. Mig har din Mand mistænkt for at have smurt et Stykke sammen mod ham; og for denne blotte Mistankes Skyld skriver han i Bladet et saa lumpent, nederdrægtigt Stykke om mig, at der ikke levnes mig Ære for fire Skilling.

Mad. **Tommerup.** Har det ikke anet mig! Jeg ulykkelige Kone! (Vrider sine Hænder.) Men hvem siger det er af min Mand?

Halling. Jo Gu' er det af ham. Hans Bomærke staaer derunder: et T med 7 Prikker.

Mad. **Tommerup** (til Tommerup). Mand! Mand!

Halling. Men jeg bryder mig feil derom. Han troer kanskee det ærgrer mig; tvertimod! det har saagu moret mig! (Med tvungen Latter.) Hahaha! Naar det ikke var saa dumt skrevet, vilde jeg sige, det var godt skrevet. Men det er dumt, flaut, erkeflaut! — Men, Tommerup! omsonst skal Du ikke have gjort det! Jeg skal vise dig hvad det vil sige at indlade sig i Pennekrig med mig! Du skal faae Svar som fortjent. Vær Du kun ganske rolig. Jeg skal saaledes hegle dig igjennem, at Du ikke skal kjende dig selv igjen.

Mad. **Tommerup.** Jørgen, lad dig dog sige! Skal da denne Strid aldrig endes!

Halling. Og hermed Punctum! Nu har jeg sagt hvad jeg vilde. Adios, Tommerup! Inden Du veed af det, hører Du fra mig. (Vil gaae.)

Mel. En Time før Middag Madamen opstaaer.

1.

O, hør hvad jeg siger dig, Broder! Du maa
I Hidsighed ei os forlade!

Halling.

Nei, slip mig nu, Ane! Jo Gu'! vil jeg gaae!
Jeg tænker, din Mand kan min Mening forstaae.

Mad. Tommerup.

O, glem disse taassede Blade!
Betænk, denne Strid er en Spot og en Skam —

Halling (vil gaae, tagende Hatten af med et komisk Buk.)

God Morgen, Madam!

2.

Mad. Tommerup.

O, bliv dog! Jeg tænker med Angst paa dit Svar.
I Mænd ere altid saa plumpe!

Halling.

Ja, Fanden skal være Hr. Svogerens Nar!
Pas paa, jeg skal sæbe ham ind i mit Svar!
Troer Du, jeg vil lade mig lumpe?

Mad. Tommerup.

Din Svoger! betænk! Vil Du trættes med ham?

Halling (som før).

God Morgen, Madam!

(vil rive sig løs.)

Fjortende Scene.

De Forrige, Marie og Petrea.

Petrea. Hvad er her paafærde?

Mad. Tommerup. Kommer, Børn, og hjælper mig at bringe min Broder og min Mand til Besindighed. (Pigebørnene nærme sig Tommerup og Halling.)

Petrea (til Halling).
Marie (til Tommerup). } Kjære Onkel!

Tommerup (der hidtil har staaet forknyt og forbløffet, farer pludseligt op). Intet Ord vil jeg høre! Jeg har tiet længe nok og været en Skive for Hr. Inspecteurens Sarcasmer. Nu er det forbi! Jeg vil hverken see Hr. Inspecteuren eller hans Søn mere i mit Huus!

Halling. Aahaa! sa'e Du det, Svoger! Nei, nu bliver jeg. Dit Huus kan Du ikke forbyde mig. Jeg har vel Lov til at besøge min egen Søster. Dig tiltrods bliver jeg.

Mel. Jeg gjerne saae, jeg gjerne saae. (Fra Diavolo.)

1.

Mad. **Tommerup**, **Petrea** og **Marie**, (der under dette Nummer søge at formilde snart Tommerup, snart Halling).

Naa naa! Naa naa!
Naa naa! Naa naa!
Hvo tager strax saa heftigt paa? } **Bis.**

Tommerup.

Jeg vil det saa!

Halling.

Jeg vil det saa!

Mad. **Tommerup.**

At to saa brave Mænd som I
Skal rage her i Klammerie,
For Gud og Verden er en Skam.

Tommerup og **Halling.**

Gaae Du din Vei!

Mad. **Tommerup**, **Petrea** og **Marie.**

Naa naa! Naa naa! :|:

Tommerup (til Konen).

Madam!
Gaae hun sin Vei!

Mad. Tommerup, Petrea og **Marie.**

Naa naa! Naa naa! :|:

Tommerup og **Halling.**

Nei, nei!
Gaae Du din Vei!

2.

Tommerup og **Halling.**

Ja, han skal see,
Ja, han skal see,
At jeg vil hævne denne Spee!

Mad. Tommerup, Marie og **Petrea.**

Naa, naa! Naa naa!
Naa naa! Naa naa!
Hvo tager strax saa heftigt paa?

Tommerup og **Halling.**

Jeg vil det saa!

Mad. Tommerup.

Lad nu det Hele være glemt!
Han mener det jo ei saa slemt;
Du maa forlige dig med ham.

Tommerup og **Halling.**

Gaae Du din Vei!

Mad. Tommerup, Petrea og **Marie.**

Naa, naa! Naa naa! o. s. v.

Tommerup. Slipper mig! Jeg la'er mig ikke rokke. Mellem min Svoger og mig er det ude! Hans Søns og Maries Forbindelse er hævet! og ikke Een af Jer skal understaae sig at gaae til hans Bal sjampeter iaften.

Petrea og **Marie** (grædende). Men Fa'er (Farbro'r!) hvor kan Du ...

Halling. Nei, hør veed Du hvad, Tommerup! Min Søns og Maries Forlovelse har Du ikke Magt til at hæve; det maa Du ikke bilde dig ind. Og hvad Ballet angaaer — Pigebørnene skal paa Ballet; og ikke alene Pigebørnene, men Du, din Kone og hele dit Huus; og Du selv skal dandse Molinasco med den tykke Madame fra Valby. — Seer Du det!

Mad. **Tommerup.** Nei, en Dag som denne har jeg aldrig oplevet!

Marie (grædende). Søde Tante! see til at Du kan tale Onkel tilrette. Uden Emil kan jeg ikke leve.

Petrea (ligeledes grædende). Søde Mo— Mo'er. Naar Fa'er ikke lader mig komme paa Ballet iaften, saa tager jeg min Død derover.

Mad. **Tommerup.** Ja, Børn! hvad skal jeg gjøre? I maae selv tale med Fa'er.

Petrea. Søde, velsignede Fa'er!

Marie. Kjære, gode, lille Onkel!

Tommerup (vred). Lader mig i Ro siger jeg. Jeg har andet at tænke paa.

Petrea (frygtsom). Men Fa'er, maae vi da komme paa Ballet?

Tommerup. Hør Petrea! synes Du ikke, jeg er ydmyget og haanet nok? Nei, paa Ballet skal I ikke sætte en Fod!

Halling. Og paa Ballet skal I; derpaa giver jeg Eder mit Ord!

Mel. Movitz, vik Mossan högt öfver öra. (Fredm. Epistl.)

1.

Petrea og **Marie** (til Tommerup).

Fader! }
Fa'erbro'er! } vil Du os Alle bedrøve!

Tommerup.

Som jeg siger, skal det staae!

Petrea og **Marie.**

Kan Du os den Glæde berøve?

Tommerup.

Den er ei at tænke paa!

Petrea og **Marie** (kjælende for ham).

Kjære Fader! (Faerbro'er!) Medynk! Hør, vi klage!
Uger og Dage
Glæderne tage;
Lidt er tilbage!

Tommerup og **Halling.**

Stille!
Fra mit Huus skal Ingen gaae!

Halling.

Fra hans Huus skal Alle gaae!

Mad. **Tommerup, Marie** og **Petrea.**

Ak han lader os (Jer) ei gaae!

2.

Petrea og **Marie.** (til Halling).

Onkel, vil Du dig ikke forbarme?

Halling.

I skal komme, har jeg sagt.

Petrea og **Marie.**

Men, naar han siger Nei til os Arme?

Halling.

Skal jeg hente Jer med Magt!

Mad. Tommerup, Petrea og Marie.

Himmel, ak! hvorledes skal det ende!
Let kan det hænde,
Medens de skjænde,
Ballet faaer Ende —

Tommerup og **Halling.**

Stille!

Mad. Tommerup, Petrea og **Marie.**

Saa god Nat til al den Pragt!

Tommerup og **Halling.**

Det skal gaae som jeg har sagt!

3.

Alle.

Ja, det skal hjælpe stort hvad man siger:
„Morgenstund har Guld i Mund."
Ak, thi naar Solen høiere stiger,
Man trakteres som en Hund.

Mad. Tommerup, Petrea og **Marie** (til Tommerup).

Kjære Fa'er! (Mand!) hvis jeg (de) gaaer glip af Dandsen,
Kjære Farbro'er! gaaer jeg glip af Dandsen,
Glæden og Glandsen,
Navnet i Krandsen,
Gaaer jeg (gaae de) fra Sandsen —

Tommerup og **Halling.**

Stille!

Tommerup.

Ind med Jer! Jeg har min Grund!

Halling (til Marie).

I skal med! vær rolig kun!

Mad. **Tommerup, Petrea** og **Marie.**

Vi tracteres som en Hund.

Anden Act.

(Samme Decoration som i første Act.)

Første Scene.

Halling. Emil. Ulrichsen fra Laagen.

Halling (idet han kommer ind). I kan ligesaa gjerne spare Jer Uleilighed; for jeg staaer ikke fra mit Forsæt.

Emil. Men Fatter! Du, som er den fornuftigste, den sindigste Mand —

Halling. Det er Løgn! Jeg er ikke sindig; og Fanden skulde være sindig, naar man har med de Mennesker at gjøre. Jeg vil svare ham, og svare ham saaledes, at Syn og Hørelse skal forgaae ham. Først dette maliciøse Stykke, og saa hans Grovheder i Formiddag; nei! Alting stikker jeg min Sjæl ikke i Lommen.

Emil. Hjælp De mig, at tale Fa'er tilrette.

Ulrichsen. Hør, veed Du hvad, Halling! lad Du den Fugl flyve. Der kommer Intet ud af.

Halling. Han kalder mig en musikalsk Dilettant; men jeg skal spille for hans Øren —

Ulrichsen. Hør nu, Halling —

Halling. Og det uden Grund, uden Anledning — og saa vil I tage ham i Forsvar!

Ulrichsen. Jeg tager ham ikke i Forsvar. Du skulde hørt, hvordan jeg svarede ham imorges, da han fortalte mig Du havde skrevet det dumme Stykke imod ham. En Mand som Halling! sa'e jeg. Sikken en Urimelighed! Det vilde jeg give mit Hoved paa at det har han aldrig drømt om.

Halling. Og alligevel kan Du fortænke mig i —

Ulrichsen. Nei, vist ikke. Men Alt maa have en Ende. Svarer nu Du ham, saa svarer han Dig igjen, og saa bliver det et evigt Vrøvlerie.

Halling. Nei, hør veed Du hvad, Ulrichsen! Mit Svar skal nok blive indrettet saaledes, at Lysten skal forgaae ham til et Gjensvar. Jeg har blot nødig at kaage den gamle Historie op om hans Afsked fra Borgerskabet, saa bliver han til en Fabel for hele Byen.

Emil. Ja, derpaa tvivler jeg ikke. Men hvor kan vi være bekjendt at opkaage deslige Historier? — Og naar jeg nu forsikkrer dig, at Onkel ikke har skrevet en Tøddel i Svaret til dig, men at det Hele er sat sammen af den Ræv Langhalm —

Halling. Snikснak! det troer jeg ikke.

Emil. Men jeg veed det. Lad mig dog nu komme til Orde. For lidt siden havde jeg i Flugten en Samtale med Marie. Efter Alt hvad hun havde hørt af Tante selv, kommer det Hele fra Langhalm, der nok af Hævn over vore smaa Drillerier har ophidset Onkel. Ham ligner det; og han kan have sin Fordeel af at slikke sig

ind hos Onkel. Han gjør jo sine Hoser grønne hos Petrea.

Halling. Langhalm? Skulde han? — Ja, naar jeg vidste det, jeg skulde dække ham til.

Emil. Svarer Du nu, saa faaer han sin Krig frem, og Du har kun Ærgrelse deraf.

Halling. Hm! Langhalm? — Giv mig Bladet; Du har det jo. Jeg vil endnu engang læse det igjennem. (Emil giver ham det.) Men enten han har skrevet det eller ikke, saa skal mit Ord staae ved Magt. Pigebørnene skal paa Ballet, og nu i dette Øieblik skal de følge med mig. (Gaaer hen mod Tommerups Huus.)

Emil (holder ham tilbage). Men Fatter! skal nu din Hidsighed fordærve Alt igjen. Jeg har jo lovet, at jeg vil —

Halling. Slip, siger jeg.

Ulrichsen (ved hans anden Side). Hør, Halling! lad Du din Søn bringe den Sag i Rigtighed. Han er min Sjæl nok Mand for at sætte det igjennem. Jeg skal ogsaa tale med Tommerup.

Emil (der har lyttet). Jeg hører En tale derinde. Gaae endelig kjære Fa'er, inden Onkel kommer.

Ulrichsen (der seer ind i Huset). Det er Langhalm. Han staaer og taler med Pigen i Gaarden og kommer nok ud.

Halling. Er det Langhalm! Godt! Med ham vil jeg snakke. Hans egen Lumpenhed skal være hans Grav. Og nu skal I lade mig raade.

Emil. Men, naar Du nu blot....

Halling. Ikke et Ord mere! Det bliver som jeg har sagt. Du skaffer mig hele Cleresiet over til mig iaften; og dermed basta! — Afsted med Jer!

Emil. Strax Fa'er. (Til Ulrichsen.) Gaae saa De ind til Onkel og gjør Deres Bedste.

Ulrichsen. Lad mig kun! Det skal jeg snart faae bragt paa det Rene. (Gaaer ind til Tommerup; Emil ind ad Laagen.)

Halling (ene). Den Kjøter! Ifald han virkelig har skrevet... saa skal han see, at jeg er ligesaa huul som han. Der er han. Jeg vil lade som jeg først kommer nu, at den Lux ikke mærker Uraad. (Gaaer ind ad Laagen.

Anden Scene.

Langhalm. Siden Halling.

Langhalm (kommer ud fra Tommerups Bolig og taler ind til En). Siig kun, at jeg bliver her i Nærheden. Jeg vil blot trække lidt frisk Luft. (Kommer frem.) Gud skee Lov, Ulrichsen kom; saa slap jeg fri; og han bliver længe. Derinde er værre end i en Bagerovn. Aparte har jeg stor Lyst til at vide, hvorledes det staaer til ovre hos Hallings. De har vel travlt. Ja, Søndag Middag lever de godt. — Hm! jeg skulde dog ikke troe, at Inspecteuren har fattet Mistanke — aa nei! han er ikke saa fiin, og Grossereren har lovet mig Taushed. Men at gaae derover gaaer alligevel ikke an; de kunde troe, jeg vilde spionere — og nu har de desuden spiist for længe siden. — Det var altsaa den første Dag paa Landet, som jeg har ventet mig saa meget af. Men det seer kun maadeligt ud. Af den gamle Tommerup kan jeg ikke faae et reelt Svar, og Petrea — enten smidsker hun for Andreas blot for at drille mig, eller ogsaa er det hans nye Klæder, der stikke hende i Dinene.

Mel. Ach, wenn ich nur ein Liebchen hätte. (C. M. Weber.)

Hvem bliver klog paa unge Piger!
I ældre Tider var det nemt:
Forstod man sig et Gran paa Smiger,
Man naaede sit Maal beqvemt.
— Nu har de meer end nok af Smiger.

Da jeg var ung, man kunde vinde
Med et Illystringsbaand et Blik.
Vil nu til Hjertet Vei man finde,
Man bruge kan en heel Boutik.
— Ja, denne Vei er svær at finde!

Gjætter jeg ret, man regarderer
Forstand og Skjønhed ei — jo pyt!
Nei, vi skal være Cavallerer
Og altid klædt modernt og nyt.
Klæderne kun man regarderer!

Ja, man maa tale med sin Skrædder,
Naar man vil gaae paa Frierie;
Og følge vi hans Raad, jeg vedder,
Vil Amor hurtig staae os bi.
— Ja, jeg maa tale med min Skrædder!

Det Værste er, at hvergang jeg taler med min Skrædder, presenterer han mig min Regning.

(Vil gaae ned ad Veien.)

Halling (kommer frem). Ah, er De der, Langhalm!

Langhalm. Hr. Inspecteur Halling! — Ærbødigste Tjenere!

Halling. Hvorfor har man ikke seet Dem den hele Dag? Vi troede ret, De vilde være os behiælpelig. Alle Deres Indretninger, Transparentet, Lamperne, Krandsene

vente paa Dem for at De kan give dem den sidste Fuldendelse.

Langhalm. Hr. Inspecteuren ville undskylde mig. Jeg kan bevidne, at jeg den hele Middag har tænkt paa Dem. Men, som De veed, har jeg maattet gaae Deres Svoger tilhaande ved Flytningen, og det var ingen let Sag.

Halling. Ja, vi kan nok hjælpe os selv. Men jeg troede, De havde erfaret den Nyhed, min Søn Emil har bragt herud idag og vilde talt med mig derom.

Langhalm. En Nyhed? Nei, jeg har sandfærdigt Intet hørt. — Turde jeg spørge, hvad det er for en Nyhed.

Halling. Han fortæller, at den gamle Port-Controlleur er død. De har jo ofte nok talt om hans Post.

Langhalm. Er han død? virkelig død? aldeles død?

Halling. Ja, efter hvad min Søn fortæller.

Langhalm. Det var jo et høist lykkeligt Tilfælde! — Og jeg tør gjøre mig Haab om, at Hr. Inspecteuren vil interessere sig for mig?

Halling. Nu, det kan vi altid tale om. Siig mig — De har været inde hos min Svoger i dette Øieblik?

Langhalm (bøiende af). Jo, jeg har — Saa det er imorges, at Controlleuren døde?

Halling. Javist. — Hvordan staaer det sig til hos min Svoger?

Langhalm. Aa jo, saamænd! (afsides) Gid Fanden havde hans Svoger!

Halling. De har vel hørt tale om det Puds, han har spillet mig? det Stykke, han har skrevet mod mig i Bladet —?

Langhalm (generet). Vist har jeg — det er jo grumme ubehageligt.

Halling. Ikke sandt? det er et lumpent Stykke.

Langhalm. Ja . . . jeg kan heller ikke billige Deres Hr. Svogers Fremgangsmaade; og dersom han havde lydt mit Raad . . .

Halling (ironisk). Det veed jeg, saa var dette Svar aldrig skrevet. — Der har vel Ingen vidst noget derom?

Langhalm. Ikke en Sjæl! Vi bleve Alle som himmelfaldne, da vi erfarede det.

Halling. Ja, jeg har ikke isinde at lade det saadanne gaae hen. Jeg vil svare ham.

Langhalm. Deri kan jeg ikke fortænke Hr. Inspecteuren.

Halling. Men, seer De, selv er jeg ikke øvet i det Slags Skriverie — for det skal skrives med Fynd — og Emil kan jeg ikke faae dertil. Nu har jeg tænkt, at saadanne Noget maatte De forstaae.

Langhalm. Jeg? — hm! — Mener Hr. Inspecteuren? Jeg frygter dog for, at jeg vil ikke være capabel —

Halling. Ja, jeg vil ikke overtale Dem. Men jeg synes, den ene Tjeneste er den anden værd. Ønsker De, at jeg skal interessere mig for Dem angaaende Controleurens Post, saa —

Langhalm. Ja, det veed Gud, jeg ønsker; og det er endogsaa min ydmygste Begjæring. Men Hr. Inspecteur — hvad vilde Deres Svoger sige, naar han erfarede, at jeg . . .

Halling. Nu, hvorfra skulde han erfare det? De vil sagtens ikke fortælle ham det —

Langhalm (affides). Ja, saa var jeg vel forrykt.

Halling. Og hvad kunde det interessere mig at tale derom? — Altsaa, naar De ikke har anden Betænkelighed —

Langhalm (affides). Her sidder jeg i en fordømt Klemme!

Halling. Men, som sagt, naar De ikke har Lyst til at vise mig denne Villighed —

Langhalm. Jo — Hr. Inspecteuren misforstaaer mig — det er netop min største Lyst — (affides) Naar man blot kunde stole paa Grossererens Løfter angaaende Datteren — (høit) — Og det er jo min Skyldighed at vise mig erkjendtlig. Men ... jeg synes blot —

Halling. Skal jeg skaffe Dem Controlleur-Tjenesten, saa vil det koste mig endeel Bryderie. Det er en god Post, som Mange lure paa. Saa synes jeg, at De til Gjengjæld —

Langhalm. Ja, gunstigste Hr. Patron! hvor kan der være Tvivl derom? Jeg indseer selv, det er min Skyldighed —

Halling. Saa mener jeg, det var bedst, De gik over med mig nu og gjorde et Udkast. Jeg skal nok hjælpe til; for nu har jeg en Times Tid Ro.

Langhalm. Som Hr. Inspecteuren befaler — (tvivlraadig) uagtet ... (affides) Vidste jeg, han vilde holde reen Mund —

Halling. Godt. Saa lad os nu gaae.

Langhalm (affides). Jeg maa — her hjælper ingen Skrupler — (høit) Jeg er til Deres Tjeneste.

Halling (afsides, idet de gaae). Nu har jeg dig, og nu skal Du ikke saasnart undslippe mig.

(De gaae ind ad Laagen.)

Tredie Scene.

Andreas. Siden **Emil.**

Andreas. Endelig er det skeet. Det første Skridt er gjort, eller snarere det sidste. Petrea har faaet mit Brev, hvori jeg frier til hende; jeg har selv seet, hun tog det ud af sin Syeæske. Og nu — (trækker Veiret) — det er ligesom jeg havde et Centner Bly paa Brystet. — Hvad vil hun nu svare? Om hun nu siger Nei —? (Gaaer med store Skridt.) Saa er det ude med mig, aldeles ude. Men hvorfor skulde hun sige Nei? Hvorfor? ja, hun kan jo have en anden Inclination; saa Mange der altid have støvet efter hende. Paa Fruentimmer kan man jo aldrig regne — og spørge dem, tør man ikke.

Mel. Diogenes, vranten og stolt.

1.

I Handel og Vandel jeg kan
Forhøre mig, er det nødvendigt.
Med Pigebørn gaaer det ei an;
Hos dem er nu Alt saa anstændigt.
Men tidt, har man gjort den Accord,
At Hjertet leveres os **netto**,
Beregner man os til vort Tort
En Fyr, som man gjemmer **in petto**.

2.

Man siger, at gratis man faaer
Et Hjerte, der lader sig lænke.

Aa ja! som et Huus eller Gaard,
Man paa Prioriteter vil skjænke.
I Ægteskab er jeg Recrut;
Jeg kjender ei dets Qvaliteter.
Kun troer jeg, en Mand er caput,
Naar en Anden har Prioriteter.

Emil (kommer forsigtigt ind fra Laagen). Her er Ingen, hverken de Gamle eller Pigebørnene.

Andreas (bliver ham vaer). Hvad vil den Herre?

Emil (affides). Hvad er det for en ung Person? Mon det skulde være En, der er i Besøg? (Høit, tagende Hatten af.) Med Tilladelse! Er De kjendt hos Grosserer Tommerup?

Andreas. Jo, min Herre! jeg er hans Svend.

Emil. Hans Ven? Fortræffeligt! jeg kunde aldrig træffe Nogen bedre end en Ven af Hr. Tommerup.

Andreas. Nei, det tør jeg ikke rose mig af at være en Ven af Grossereren. Jeg er kun hans Svend.

Emil Nu ja, hans Ven, hans Fortrolige.

Andreas. Nei, jeg siger ikke hans Ven, men hans Svend.

Emil. Hvad behager?

Andreas. Jeg er Svend hos Hr. Tommerup. Jeg staaer i hans Boutik.

Emil (sætter Hatten paa). Naa! jeg beder om Forladelse! (affides) Der har vi jo Cousin Andreas. (Høit.) Men i hvert Tilfælde kan De vel sige mig, om Grossereren er hjemme?

Andreas. Jo, Grossereren er hjemme. Hvis De ønsker at tale med ham, saa værsgod! Gaae De kun ind!

Emil. Ja, Mangetak! (afsides) Det er ikke saa let gjort som sagt. (Høit.) Jeg frygter for at komme til Uleilighed.

Andreas. Paa ingen Maade. Kom De kun. Det er en ganske ligefrem Mand, som Enhver kan tale med.

Emil (afsides). Gid Pokker havde hans Høflighed. (Høit.) Nei, Tak! ind til Familien vil jeg nødig gaae—

Andreas. Saa vil jeg kalde Grossereren ud. Han skal strax være her. (Vil gaae ind.)

Emil (holder ham tilbage). Nei, De maa endelig ikke uleilige Dem for min Skyld. Desuden, det er egentligt ikke Hr. Tommerup, jeg ønsker at tale med, men en af Husets Damer!

Andreas. En af Husets Damer!

Emil. Ja, og — reent ud sagt — saaledes, at Grossereren ikke mærkede Noget.

Andreas. Ikke mærkede Noget! (Afsides.) Hvad hører jeg! Skulde det være En, der støver efter Petrea?

Emil. Naar De altsaa vilde bevise mig den Godhed at kalde En af dem hemmeligt ud —

Andreas Nei, min Herre maa have mig undskyldt. Husets Damer kan ikke have hemmelige Samtaler med fremmede Herrer, og det midt paa Landeveien.

Emil. Jeg synes, netop midt paa Landeveien er der ingen Fare.

Andreas. Ja, det er godt nok; men deri kan jeg ikke tjene Dem. (Vil gaae ind.)

Emil. Vent blot et Dieblik og lad mig forklare Dem . . . Er Deres Samvittighed virkelig saa øm, at

De ikke tør fortælle Marie, at hendes Kjæreste venter herude —

Andreas. Maries Kjæreste! Ja, det er en anden Sag. Saa De er altsaa den unge Hr. Halling?

Emil. Jeg har den Ære. En lille Spænding mellem Fa'er og min Onkel, som De maaskee alt veed, generer mig i at aflægge et Besøg. Men, hvis nu De vilde kalde Marie ud —

Andreas. Ja, naar det er Marie — og naar De er hendes Kjæreste! — Hun skal paa Øieblikket være her. (Gaaer ind.)

Emil (ene). Jo, det er et net Indfald af min Fader! Hvor Pokkeren skal jeg faae den Gamle og Tante hen paa Ballet, naar jeg ikke kan hexe? Faaer jeg blot Pigebørnene med, kan Papa give sig tilfreds.

Fjerde Scene.

Emil. Marie.

Marie (ilende ud). Emil! søde Emil!

Emil. Kjære Marie! Er Du endelig her!

Mel. Den Mand, som Elskovs Ild besjæler. (Tryllefløiten.)

1.

Marie.

Som gjennem Skyer Dagens Øie
Saa klart, saa mildt os sender Trøst —

Emil.

Dit Smiil igjennem Dagens Møie
Husvaler mig og er min Lyst.

Begge.

Dit Favntag er et Tilflugtsted,
Naar Verden volder mig Fortred.

2.

Emil.

Og som en Mylr af klare Stjerner
Os trøster i den dybe Nat —

Marie.

Dit Øie min Bekymring fjerner,
Saa tidt jeg føler mig forladt.

Begge.

Dit Øies Trøst jeg vel forstod,
Gik Verden mig for haardt imod.
— Dag og Nat! Nat og Dag!
Billed paa vort Hjertes Slag!

Emil. Nu, hvorledes staaer det til derinde? Er der Haab om, at I kan komme med paa Ballet iaften?

Marie. Gud! nei, Emil, det troer jeg ikke. Alt hvad Ulrichsen siger derinde til Onkel, hjælper ikke.

Emil. Hvad siger da Petrea dertil?

Marie. Ja, hvad skal hun sige! — Hun har desuden nu faaet andet at tænke paa. Andreas har idag friet til hende.

Emil. Har Andreas?

Marie. Ja, Du kan troe, det er ret et skikkeligt Menneske, der mener det oprigtigt. Han har sendt hende et Brev.

Emil. Det Brev gad jeg læst.

Marie. Jeg skal spørge hende; der kommer hun.

Femte Scene.

De Forrige. Petrea.

Maria. Hør, Petrea! maa Emil ikke nok læse det Brev, Du har faaet?

Petrea. Hvor vil Du hen!

Marie. Aa, for Emil har Du ikke nødig at genere dig. Han veed, at det er fra Andreas, og at han frier til dig.

Petrea. Ja, min Pige, det er ingen Kunst, naar Du har fortalt ham det.

Marie. Lad ham høre det; saa kan Du med det samme raadføre dig med ham.

Petrea (til Emil). Mener Du, jeg skulde give Andreas Ja?

Emil. Aa jo! hvorfor ikke?

Petrea. Nei, Du mener ikke!

Emil. Jo, min Salighed gjør jeg. Sagtens kjender jeg ham ikke; men Marie roser ham; og han er vel altid bedre end Langhalm. Forresten vil jeg ikke raade i deslige Affairer. Du maa selv vide bedst, om Du synes om ham. — Men lad mig nu høre Brevet.

Petrea Ja men saa skal Du ikke gjøre Nar. (Læser). „Kjære Cousine! Du har ved alle Leiligheder viist dig saa god mod mig, at jeg vover en Bøn. Som Du veed, har jeg nu naaet det Dandsetrin, at jeg maaskee ikke er dig ganske uværdig.“

Emil. Dandsetrin? Det kan der vel ikke staae.

Petrea. Jo, det veed Gud der staaer. Og jeg veed desuden, han har gaaet paa Trinøvelser i Vinter.

Emil. Lad mig see... Aa, der staaer Dannelsestrin!

Petrea (noget flau). Gud, der staaer ogsaa! Jeg læser reent i Taaget. Men han skriver saa utydeligt.

Emil. Det er jo en meget god Haandskrift.

Petrea. Naa, lad mig saa læse videre. (Læser.) „Jeg anholder herved om din Haand og dit Hjerte. Jeg troer, at jeg har gjort den Opdragelse, at jeg..."

Emil (der kikker i Brevet). Opdagelse, staaer der.

Petra (vedblivende utaalmodig). ... „den Opdagelse, at jeg ikke er dig aldeles ligegyldig. Hvis jeg ikke er saa smuk som jeg burde være, saa veed jeg dog, at Du sætter mere Priis paa et Menneskes Sjal, end paa..."

Emil. Et Menneskes Shawl! Hahaha! Nei, der staaer et Menneskes Sjæl.

Petra (stødt, putter Brevet til sig). Naar jeg ikke læser godt nok for dig, kan Du skaffe dig det bedre. (Gaaer vred tilside.)

Emil. Er Du nu vred?

Marie (til Emil). Du er ogsaa en lille Griis! Hvad har Du nødig at gjøre dine Bemærkninger?

Emil. Du har Ret, og jeg beder om Forladelse. Kom, Petrea, og vær nu god igjen.

Petrea. Skjøt dig selv og bryd dig ikke om mig.

Emil. Men Petrea! vær dog fornuftig! Jeg har vigtige Ting at tale med Jer; og her er ikke megen Tid at spilde. Fa'er vil absolut, at baade I og alle de Andre skal komme paa Ballet iaften.

Petrea. Det kan din Fa'er bilde sig ind. Mo'er og Fa'er komme ikke; det kan Du nok begribe. Og

Marie og jeg — (Stikker i at græde.) jo, man under os rigtignok den Fornøielse!

Emil. I værste Tilfælde kan I jo komme, naar Mo'er og Fa'er sove.

Petrea. Troer Du det? Saa skulde vi nok stige over Langhalms og Andreas's Hoveder.

Emil. Hvad vil det sige?

Marie. De skal begge sove i Forstuen inat, da der ingen Plads er inde. For Andreas skal der redes paa Gulvet og Langhalm skal ligge i den store Klædekurv.

Emil. Det var en fordømt Omstændighed! Saa er jo Indgangen spærret; og jeg har hele Tiden stolet paa, at i al Fald den Udvei stod os aaben. Hvad gjør vi nu? — Kan vi ikke faae Andreas paa vort Partie?

Petrea. Nei, han er ikke saadanne. Han er altfor reel dertil.

Emil (afsides). Jeg vil dog prøve, hvor reel han er.

Petrea. Men Du kan jo spørge ham. Der kommer han.

Sjette Scene.

De Forrige. Andreas.

Emil (gaaer Andreas imøde). Det var vel, De kom. Jeg har i Commission fra Fa'er at spørge Dem, om han tør smigre sig med at see Dem hos sig iaften.

Andreas. Aa, jeg be'er! Deres Fa'er er altfor god... Men — jeg veed dog ikke —

Emil. Ellers har Petrea ingen Cavalleer at følge med.

Andreas. Ja, naar Petrea tager derhen, gaaer jeg med. Jeg gjør Alt for Petreas Skyld.

Emil. Godt; saa kan De selv spørge hende. — Petrea! Fætter Andreas vil tale med dig.

Petrea (der nærmer sig). Med mig?

Andreas. Det er ikke andet end at dersom Du ønsker mig til din Cavalleer paa Ballet iaften, saa er der fra min Side Intet iveien.

Petrea. Tak, Andreas! — Men saa maa Du ikke lade dig mærke med Noget for Fa'er.

Andreas. Det kan Du være rolig for. — Men ... hør, Petrea ... maatte jeg saa gjøre dig et Spørgsmaal?

Petrea. Ja, spørg kun!

Andreas. Du har faaet et Brev fra mig idag .. Du veed nok. Nu vilde jeg gjerne vide, om ... om — a sandt at sige, vilde jeg gjerne vide, hvad Svar Du giver mig.

Petrea (rækker ham Haanden). Jo, Andreas! jeg har tænkt derover, og jeg —

Andreas. Og du siger ja? Du holder af mig?

Petra. Jeg holder af dig; jeg holder ret meget af dig. Bliv ved at være saa skikkelig som hidtil, saa kan Du troe, jeg skal bestandigt holde mere af dig.

Andreas (sjæleglad). Nei, Petrea! Du er velsignet —

Emil (der imidlertid i Frastand har talt med Marie, kommer til). Hør nu, Petrea! I maae fatte en Beslutning. Har Du Mod?

Petrea. Mod? Ja, Herregud, lidt —

Emil. Velan! saa gaaer Du og Marie lige nu hjem til os. Lad saa Onkel komme her for at hente Jer! Vi skal forsvare Jer med Liv og Blod. — Vil Du?

Marie. Bare det gaaer an, Emil!

Emil. Aa jovist. Nu, Petrea! vil Du?

Petrea. Ja, naar Mo'er giver sit Samtykke dertil — ellers ikke.

Emil. Lad mig sørge derfor. Vil Du gaae ind og kalde hende ud, saa skal jeg tale med hende.

Petrea. Det skal jeg. (Gaaer hen mod Døren.) Naa! der hører jeg Fa'ers Stemme. Saa maae vi ind og Du maa gaae, Emil.

Emil. Fordømt, at man ikke kan tale to Ord i Fred! — Ja, I maa blive her og skaffe Tante ud til mig. Jeg vil vente i Nærheden til Onkel er gaaet. (Afsides, idet han gaaer.) Hvordan Pokkeren faaer jeg Onkel herfra igjen? Aa, jeg vil haabe at mine musikalske Matros-Drenge endnu ere inde hos Tracteurens.

Syvende Scene.

Tommerup. Mad. Tommerup. Ulrichsen. Petrea, Marie og Andreas.

Tommerup (idet han træder ud af Døren). Hvad var det for en Mandsperson, der smuttede ind derhenne ved Lysthuset?

Petrea. Det var nok en Herre, der hørte til Tracteurens.

Tommerup. Hvilken Tracteur?

Petrea. Dette Lysthuus hører jo til Tracteurstedet paa den anden Side.

Tommerup. Hvad? boe vi ligeoverfor et Tracteursted? Her vil jo være en evig Uro.

Mad. **Tommerup.** Ja, i Lysthuset er der nok In=
en uden om Søndagen.

Tommerup. Om Søndagen! Men det er jo net=
) den Dag, paa hvilken jeg skulde tye til Landlivets Ro
; recreere mig efter Ugens Besværligheder. Aa, sikket
andliv! Inde er der en Qvalm og en Hede, der er
:aalelig, og en Mængde Myg og Fluer, som om vi
inde være midt inde i September. Og saa staaer den
ne iveien for den Anden. Til Middag maatte Langhalm
)de saa godt som paa mit Skjød, og Andreas maatte
ise staaende. — Nei, det er sgu et kjedeligt Værtskab!

Ulrichsen. Naa, gamle Tommerup! hvad Besked skal
; saa give din Svoger?

Tommerup. Ja, Ulrichsen, jeg har sagt dig min
lening —

Ulrichsen. Vær nu fornuftig og giv efter. Jeg er
n Salighed ikke af de Mennesker, man kan byde Alt.
u kjender mig i det Capitel. Men — han er dog din
voger; og har han forløbet sig imod dig, saa har Du
givet ham Svar som fortjent. Man skal ikke altid
re Nag til Folk. — Naa, kom nu og tag med, og lad
faae en munter Aften sammen.

Tommerup. Nei, Ulrichsen, jeg har svoret, og jeg
lder miu Eed.

Ulrichsen. Hm! det er min Sjæl ikke for den Smule
stigheds Skyld jeg overtaler dig. Men det ærgrer mig,
Halling gaaer omkring og siger til Folk, at Du er
nge for at komme hen til ham iaften.

Tommerup. Hm! Saa? Siger han —?

Ulrichsen. Det vilde jeg ikke taale i dit Sted. Jeg vilde vise ham, at jeg turde gaae ham under Øine.

Tommerup. Har han sagt saa meget om mig, kan han sige det med.

Ulrichsen. Ja, saadanne Noget er dog ubehageligt for Folks Skyld.

Mad. **Tommerup** (der imidlertid har talt med Pigebørnene) Det hjælper ikke hvad De taler til min Mand, Hr. Ulrichsen. Han er altfor stivsindet.

Ulrichsen. Min Sjæl skal det hjælpe. Mig slipper man ikke saa let. — Nu gaaer jeg, Tommerup! for jeg har lovet din Svoger, at være ham lidt behjælpelig. Men — kommer Du ikke af dig selv, saa henter jeg dig. — Naa farvel saa længe! Farvel, Md. Tommerup! Og Du, tænk paa hvad jeg har sagt. Du veed, jeg har talt i en god Mening.

Tommerup. Ja, Gud bevares — (Efterat have fulgt Ulrichsen til Laagen, ad hvilken denne gaaer.) Hm! det er en af min Svogers sædvanlige Drillerier. Nei, bange for ham er jeg ikke. Men jeg har ikke Lyst til at være Skive for hele Selskabets Spottegloser.

Mad. **Tommerup.** Det har Du ikke nødig at frygte for —

Tommerup. Nei, Ane, naar man har staaet i Gabestokken som jeg, saa maa man takke Gud til at man kan sidde inden sine fire Vægge. Det tjener mig bedst at leve stille og indgetogent. Jeg gruer, hver Gang jeg træffer en af mine Bekjendte. Jeg synes, jeg læser Raillerie eller Skadefryd i hans Ansigt. (Sagtmodigt.) Nei for Fremtiden vil vi leve for os selv —

Mad. **Tommerup.** Aa, Du sætter dig saa mange
nødvendige Griller i Hovedet.

Tommerup. Nei, nei, Mo'er! jeg veed hvad jeg
eed. Du kommer ikke ud blandt Folk og kan ikke dømme
rom. Men spørg Langhalm! spørg Andreas! — Kom
ngang hid, Andreas!

Andreas (der imidlertid i Baggrunden har talt med Maria og
etrea.) Hvad befaler Grosssereren?

Tommerup. Min Kone vil ikke troe mig. Fortæl
ı Du hende hvad man siger i Byen om det Stykke, der
skrevet mod mig i Bladet.

Andreas (geneert) Tante har jo hørt —

Tommerup. Men Du har jo været ude og om-
ing igaaraftes —

Andreas. Ja, igaaraftes blev der rigtigt nok talt
om henne hos Isenkræmmerens. Men der havde de
det Hele fra Grosssereren selv.

Tommerup. Naa, hos Isenkræmmeren! — Nu,
ad blev der talt?

Andreas. Der sa'e Svenden, at det var Synd at
de Grosssereren en Dromedar.

Tommerup. Saa? — Ja, det kan man ikke regne.
nne Svend har altid været en skikkelig Fyr og mig
igiven.

Andreas. Ja, han meente, man burde kalde Herr
osssereren en Kameel, da Dromedaren har to Pukler.

Tommerup (ærgerlig). Aa, sikke dumt Passiar!

Andreas. Ja, han har Uret. Jeg har seet efter i
Naturhistorie. Det er ganske rigtigt som der staaer.

Tommerup (til Konen). Der kan Du see! — Det

vil ikke vare længe, før Drengene paa Gaden pege Fingr ad mig og raabe: „Der gaaer Dromedaren i Laxegaden!" Men lad dem! lad dem! — Enhver, der kjender mig, vi ikke sige det; og de, der ikke kjende mig —

Andreas. De ville heller ikke sige det; for de kjend dem ikke, Hr. Grosserer.

Tommerup (sukkende). Ja, ja, ja! Der vil komm en Tid, da en agtbar Borger holdes mere i Ære, og de simple Mand ogsaa vil faae et Ord med i Lauget.

Andreas. Naar blot Laugene til den Tid ikke o hæves, som man skriver om; for saa kan Ingen faae Ord med i Lauget —

Tommerup. Vaas og Vrøvl! Hvem spørger o hans Mening? Ind med sig! Han kan gjøre min Pibe istar og bringe den ud. (Andreas gaaer ind; Tommerup til Pigern Og I, hvorfor er I saa pyntede? Hvad skal de Blomst til i Haaret?

Petrea. Man skal jo klæde sig lidt ordentligt o Søndagen.

Tommerup. Men jeg kan overhovedet ikke lide, I gaae her paa Landeveien, og saa udmajede. Inden m seer sig om, har de gjort en heel Historie derom i Bl dene; for det kjender jeg nok.

Petrea. Men Fatter, vi maae dog være etste Derinde kan Du jo ikke selv holde det ud.

Tommerup. Aa, man kan nok holde det ud, n man ikke har Galskab i Hovedet.

(Andreas kommer ind med en tændt Pibe.)

Andeeas. Værsgod, Hr. Grosserer!

Tommerup. Tak! (Sætter sig paa en af Havestolene.)

Petrea (sagte til Maria). Naa, nu see vi net ud! Fa'er slaaer sig til Ro herude; og Emil, der vil tale med os! (Høit.) Kan Fa'er taale at sidde herude i Aftenluften?

Tommerup. Det er Skam meget sundere end at dandse hele Natten bort som paa din Onkels bal sjampeter.

Petrea. Fa'er har jo ikke nødig at dandse. Naar blot vi maae.

Tommerup. Seer man! — Nei, I kan tage Exempel af mig. Her i landlig Eensomhed er jeg tilfreds, fangt fra Byens Uro og Støi. Vi vil tage vor Aftensmad herude. Bedre Fornøielse forlanger jeg ikke.

Ottende Scene.

De Forrige. Emil. Fire Matros-Drenge.

Emil (der tilligemed Drengene lader sig see i Lysthuset). Jeg giver hver af Jer en Mark. Men saa skal I blive ved at synge, hvem der saa kommer og vil jage Jer bort.

(Trækker sig tilbage.)

Tommerup. Jeg skal saavist ret gjøre mig tilgode herude. Det er længe siden jeg fik mig en fornuftig Pibe Tobak.

De fire Matros-Drenge (med skrigende Stemme).

Mel. Fra Dør til Dør som Tigger gaaer.

Fra Port til Port, fra Dør til Dør
Vi gik som Gadens Troubadourer.
Vi tør ei mere gaae som før;
Thi Politiet paa os lurer.
:,: Her er man ei saa streng som hist:
Her synge vi som Fugl paa Qvist. :,:

Tommerup (der tilligemed de Andre har udtrykt Hver sine Bevægelser ved Sangen.) Hvad i al Verden er det?

Andreas (fornøiet). Det er de smaa Matros-Drenge, Hr. Grosserer, der synge ved Dørene i Byen. Nu skal De bare høre.

Tommerup. Matros-Drenge? og af dem skal vi plages herude? (Reiser sig og gaaer hen mod dem.) Vil I afsted! Hvor tør I understaae Jer at tude os Ørene fulde?

En af Drengene (trodsig). Vi har Lov at staae her.

Tommerup. Men jeg siger, I skal fløtte Jer herfra.

Drengen (som før). Vi har Lov at staae her.

Mad. **Tommerup.** Hvor kan Du forbyde dem at synge i en fremmed Mands Have.

Matros-Drengene.

Mel. Du, Du liegst mir am Herzen.

„Du, Du boer i mit Hjerte!
„Du, Du boer i mit Bryst!
„Du, Du volder mig Smerte,
„Veed ikke selv, at Du er min Lyst.
„Ja ja ... veed ikke selv, at Du er min Lyst."

Tommerup. Hør, jeg vil give Jer 8 Skilling, naar I vil høre op.

Drengen. Vi har Lov at staae her.

Tommerup. Jeg vil give Jer 12 Skilling.

Matros-Drengene.

Du, Du skaffer mig Kummer;
Du, Du bringer min Død!
Du, Du midt i min Slummer
River mig ud af Drømmenes Skjød.
Ja ja... river mig ud af Drømmenes Skjød.

Tommerup (der har gaaet omkring i comisk Fortvivlelse). Hør, Kone! jeg er saa kjed af Jert Landliv, at jeg vilde ønske, jeg sad vel og lykkelig i mit Comptoir i Laxegaden. Herud flytter jeg og tænker at finde Trøst i Eensomhed, og saa forfølges jeg af alle mine Plageaander. Derinde er der Hede og Fluer og Myg; herude, Gud naade os, min største Aversion, disse Gyldenlakker, disse syngende Græshopper. Jeg vil gaae ind i det inderste Værelse og ikke see et Menneske!

Matros-Drengene.

Du, Du, lad dig bevæge!
Du, Du, hører os ei —

Tommerup. Aa, saa holder Munden med Jert Du, Du! Jeg er ikke Du's med Jer. (Til Fruentimmerne.) Kommer ind, I med! (Gaaer ind.)

Emil (der stjæler sig ind). Er Onkel borte?

Petrea. Jo, kom Du kun Det var et lykkeligt Træf med de Matros-Drenge. Ellers var Fa'er bleven herude hele Aftenen.

Emil. Ha, ha, ha! Han er ingen Ven af de skjønne Kunster; og disse Drenge ere ubetalelige. Men nu maae vi skynde os og træffe en Aftale. Altsaa —

Matros-Drengene.

Mel. Smilende Haab, o. s. v.

Smilende Haab, der lader os formode,
At De betænker os med en Douceur —

Emil. Hvad? Er I her endnu? — Ud med Jer! Der har I Penge. (Drengene takke og gaae.) Altsaa, ere I færdige og vil I tage med?

Petrea. Ja, naar Mo'er tillader det.

Emil. Det gjør din Mo'er nok. Ikke sandt, Tante? Fa'er lovede mig nu, da jeg traf ham, at naar jeg skaffede Jer Alle hen til os iaften, vilde han bringe en Forsoning tilveie endnu iaften. Han har bestemt Noget i Baghaanden.

Mad. **Tommerup.** Ja, Emil, det er jo en Spot og en Skam for Folk, at vi, den nærmeste Familie, ikke skal være ovre hos Jer iaften; og hvorfor skal man ikke tage en saadan Fornøielse med, naar man kan faae den? Men hvad skal j e g gjøre? Langhalm, som jeg har troet saa godt, har jo saaledes forblindet min Mand med sine Rænker, at han kun gjør hvad han siger.

Emil. Men Langhalm er jo ovre hos os.

Mad. **Tommerup** og **Pigerne.** Er Langhalm!?

Emil. Det troede jeg, I vidste. Saavidt mig bekjendt, bliver han hos os iaften.

Mad. **Tommerup.** Ja, naar Langhalm er derovre, saa kan I saamæn ogsaa gaae. Lad saa min Mand kun komme til m i g; jeg paatager mig alt Ansvar.

Petrea. Tusind Tak, velsignede Mo'er!

Marie. Tusind Tak, Tante!

Emil. Men Tante gaaer da med?

Mad. **Tommerup.** Nei — jeg maa blive hos min Mand.

Emil. Men naar Onkel og Tante blive borte, saa gjøre vi Fa'er vred paany. Og denne Aften var netop skikket til at faae et Forlig istand.

Mad. **Tommerup.** Vist var den — Men hvor kan jeg vente at bevæge min Mand.

Emil. Hør, veed Tante hvad — lad mig om en Timestid komme hen med en halv Snees reputeerlige Folk af Selskabet og i al Høflighed bede og overhænge Jer saa længe til Onkel giver efter.

Mad. **Tommerup** (leende). Troer Du, det vil hjælpe? afsides. Ja, kanskee min Mand saa gjør det for Skams Skyld. (høit.) Nu ja, det kan Du jo gjerne; men Altsammen under den Betingelse, at din Fa'er skaffer et Forlig tilveie.

Emil. Det forstaaer sig.

Mad. **Tommerup** (til Pigerne.) Og vil I saa lyde mit Raad, saa gaaer, mens det er Tid.

Petrea. Ja, Emil, lad os gaae. — Og hør, Mutter! maa Andreas gaae med? Han er inviteret.

Tommerup. Javist; og skynder Jer saa afsted. Andreas kan gaae sagte ind i Jert Kammer og hente hvad I behøve.

Petrea. Gjør det, Andreas. Det ligger Altsammen i den øverste Commodeskuffe: vore Schawler og to Par hvide Allunshandsker. (Andreas gaaer ind.)

(Under det Foregaaende har det begyndt at morknes.)

Mel. Nott' e giorno faticar. Don Juan.

Emil.

Nu velan! saa gaae vi da!

Mad. **Tommerup.**

Skynd' Jer bare! bort herfra!

Petrea og **Maria.**

Gud skee Lov, at vi kom med!

Emil.

Tører ikke! snart afsted!

Alle Fire.

Ak af Fryd {jeg / de} knap kan sandse!
Hen at dandse!
{Lad os / I maa} gaae!

Mad. Tommerup.

Tys, tys! forsigtigt! passer paa!

Andreas (der kommer ud).

Her er Alt som De befaler:
To Par Handsker, tvende Schwaler.

Mad. Tommerup.

I maa gaae! jeg aner Fare —
Skynd' Jer bare!

Alle.

Medens Emil tager Marie under Armen, Andreas Petrea.

Ak, af Fryd {jeg / de} knap kan sandse &c.

Mad. Tommerup.

Tys, tys! forsigtigt! passer paa!

Alle (nærmende sig til Laagen.)

Iler da!
Thi det er vigtigt.
Bort herfra!
Tys, forsigtigt!
Kommer ikke Nogen — nei!
Afsked da! :,: {Vi / I} skal denne Vei.

(Under Slutningen af denne Sang har Tommerup listet sig ud af Huset og træder imellem dem ligesom de ville gaae ind ad Laagen.)

Tommerup. Hvad er her paafærde? Saa sagte! Hvor vil I hen?

Emil. Onkel! Fordømt!
Petrea. Fader her!
Marie. Onkel her!
Mad. **Tommerup.** Min Mand her!
(Afsides og næsten paa eengang.)

Tommerup. Nei, nu har jeg seet Mage! I vil liste Jer bort og det uden min Tilladelse.

Mad. **Tommerup.** Kjære Mand —

Tommerup. Og min egen Kone fører dem an!

Emil. Naar Onkel vilde tillade —

Tommerup. Intet vil jeg tillade. Mossiø Emil har aldeles ikke Noget at gjøre her. Værsgod og spadseer hjem.

Emil. Men, naar Onkel blot vilde høre —

Tommerup. Nej, jeg vil ikke. Jeg vil Intet have at skaffe med Jer spydige Herrer.

Emil. Blot et Ord!

Tommerup (heftig). Pak dig herfra!

Marie (ængstlig, søgende at faae Emil ud). For Guds Skyld, Emil! gaae hellere end at...

Emil. (sagte til hende). Vel — men jeg bliver her i Nærheden. (gaaer ind ad Laagen.)

Tommerup. Jo, det er skjønne Optøier! Og Andreas er med og spadserer med min Datter under Armen, som om det skulde saa være. (Til Konen) Og Alt dette seer Du paa og tillader istedenfor at bruge din moderlige Myndighed.

Mad. **Tommerup.** Jeg har sagt dig min Mening, Anders, at jeg ikke giver mit Bifald til din unaturlige

Paastaaelighed i denne Sag. Naar Alt kommer til Alt, har min Brøder Ret, naar han siger, at Du er bange for ham og derfor ikke vil komme til ham iaften. Og hvad Andreas angaaer, da har han idag anholdt om vor Datters Haand og med mit Minde.

Tommerup (opbragt.) Men ikke med mit; og han faaer det ikke heller. — Gjør mig ikke Hovedet kruset. Jeg har lovet hende til Langhalm, der er en brav, stræbsom Mand, som Ingen kan sige Noget imod; og derved bliver det.

Mad. **Tommerup.** Langhalm! og til ham vil Du give vor Datter! Den Lurendreier, der ophidser dig mod din egen Svoger.

Tommerup. Sniksnak! det er Kjærlinge-Sladder.

Mad. **Tommerup.** Nei, det er den rene skjære Sandhed. Det er ham, der har pustet til Ilden; det er ham, der har indgivet dig al den Ondskab, Du har skrevet mod min Broder. Jeg har hørt Jeres smukke Aftaler idag og lader mig ikke længer forblinde af den Filou.

Tommerup (heftig). Mariane! Kone! Engang for Alle: Bland dig ikke i mine Affairer.

Mad. **Tommerup.** Petrea er ligesaa godt min Datter som din; og saa længe jeg lever, skal hun ikke giftes med En, der sætter Splid imellem os og vor egen Familie.

Tommerup. Dig og din hele Familie til Trods skal det skee! Seer Du det. Jeg veed nok, det er din kjære Hr. Broder og hans Søn imod — men netop derfor — hun *skal* tage ham — og nu, I har gjort mig det saa broget, skal de endnu iaften holde deres Jaord.

Mad. **Tommerup.** Ja, iaften kan Du vente længe

paa Langhalm. Han er jo ovre hos min Broder og bliver der.

Tommerup (bestyrtset). Hvad siger Du? Langhalm? Det er aldrig muligt.

Mad. **Tommerup.** Hvorfor er det ikke muligt? Du troer ham saa godt. Men pas paa, Mand, at han ikke tilsidst har dig tilbedste.

Tommerup. Hos min Svoger og paa Ballet! Har han ikke udtrykkeligt lovet mig .... Det er ikke sandt! Det er Opspind af Jer!

Petrea. Men Herregud, Fa'er! Emil har jo selv sagt det i dette Dieblik.

Tommerup. Saa er det et Kneb af min Svoger; saa er hanført bort eller lokket derhen. Med sin gode Villie er han min Sandten ikke gaaet derhen. Men det skal ikke hjælpe Jer. Jeg vil selv overbevise mig derom. Jeg skal dog vise min Svoger, at jeg er ikke bange for ham. (Til Andreas.) Hent mig min Hat og min Stok.

(Andreas gaaer ind.)

Mad. **Tommerup.** Laan mig dit Shawl, Petrea! Naar min Mand gaaer over hos min Broder, er det nok bedst, jeg følger med.

Tommerup. Værsgod!

Petrea. Maae vi gaae med, Faer?

Tommerup. Nei, Tak! bliv I hjemme! det er langt bedre for Jer! (Andreas kommer ud med Hat og Stok.) Og nu ind med Jer!

Petrea. Hvad skal vi inde i de stygge Værelser?

Tommerup. Raisonneer ikke! (Marie og Petrea gaae ind). Og følg han ind med! (Efterat Andreas ogsaa er gaaet ind.) See

saa! Nu vil jeg for en Feils Skyld lukke Døren af, saa skal de nok lade være at rende mig bort.

(Han og Konen gaae ind ad Laagen.)

Niende Scene.

Emil. Siden **Petrea, Marie** og **Andreas.**

Emil (springer ud fra Lysthuset eller over Havegitteret og iler hen til Tommerups Huusdør). Marie! Petrea! Hører I? Det er mig. — For Fanden, de kan ikke høre mig derinde; og dundre paa tør jeg ikke for Huusfolkenes Skyld. Kalde høit tør jeg heller ikke. — Jeg vil synge; kanskee de saa blive opmærksomme.

Mel. Schöne Mädchen, muntre Knaben.

Unge Piger! Glæden venter!
Sang og Klang af Instrumenter
Lokker Eder ømt. :,:
Glæden er en Fugl paa Qviste;
Griber I den ei med Liste,
Er den atter rømt. :,:
Lalala —

De komme ikke; og hvert Dieblik er kostbart.

Dagen synker; Natten stiger.
Skynder Eder, unge Piger!
Nyder Nattens Lyst! :,:
Der er Slaa for Eders Kammer.
Aabner Øret for min Jammer!
Lytter til min Røst! :,:
Lalala —

Der er' de! — Luk mig op! det er mig. Vi har Spillet vundet; Onkel og Tante er gaaet hen til os. —

Hvad siger I? Har I ikke Nøglen? Kan I ikke laane Værtens? Vækker det Opmærksomhed? — Vi! jeg har Gadedørs=Nøglen hjemmefra hos mig. Til den Laas passer vel alle Nøgler. (Prøver den.) Vær ubekymret; Laasen holder nok — Victoria! den passer!

(Petrea, Marie og Andreas træde ud; de to Førstnævnte med Slør eller Shawler over Hovedet.)

Alle Fire.

Mel. **Fader Bergström fingra dit Oboe.** (Fredm. Ep.)

1.

Muntert fra vort Fangebuur Tonernes Bud
Lalala . . . . Lokker os ud.
Dandsende vi svæve skal, Bryst imod Bryst!
Lalala . . . . Salige Lyst!
Ja, til Bal
Hen vi skal!
Lalala . . I den drømmerige, maaneklare Nat
Har Glædens Gud os Stævne sat.

2.

Hør, hvor Violinerne klinge herhen!
Lalala . . . . Hør kun igjen!
Fløitens Tone hvidsker som Nattergalslag,
Lalala . . . . Aandende svag.
Dands og Sang!
Hornets Klang!
Lalala . . Ak, jeg frygter for, at denne søde Lyd
Mig reent gjør tummelumsk af Fryd!

(De ile ind ad Laagen.)

Tiende Scene.

Inspecteur Hallings Have. Den er festligt oplyst af Lamper. Paa et passende Sted er anbragt et Transparent med Bogstaverne **E & M.** I Baggrunden et Telt eller et Seil udspendt, hvor der serveres med Forfriskninger; et Orchester o. s. v. Naar Bagtæppet gaaer op, ere Cavallerer og Damer i Begreb med at dandse en holsteensk Vals.

Langhalm sees beskjæftiget med at ordne Festons, tænde Lamper eller deslige; **Ulrichsen** staaer ved Teltet.

Langhalm (der kommer frem, da Dandsen er endt). Var jeg blot vel herfra igjen! Grossereren maa endelig have savnet mig. Ja, Gud maa vide, hvad jeg skal binde ham paa Ærmet. Men det er da ikke saa vanskeligt at dreie ham en Knap.

Ulrichsen (træder hen til ham). Et Glas Punsch!

Langhalm. Nei, Tak! Jeg maa desuden nu gaae. Jeg har Noget at besørge hos Grossereren.

Ulrichsen. Vil De gaae? nu, da Lystigheden lige er begyndt. De er da vel ikke gal.

Langhalm. Ja, jeg kommer igjen.

Ulrichsen. Aa, Passiar! De maa min Sjæl ikke gaae. (Til de Dandsende.) Kommer, mine Herrer og Damer! Kan det nu vel tillades ham at forlade os?

Alle. Ih nei, bevares!

Ulrichsen. Og Krandsene, der enduu ikke ere ophængte!

Langhalm. Jeg maa tilforladeligt bort.

Mel. Povera Signora. (Le Concert á la Cour.)

Chor.

Vil De gaae?

Langhalm.

Ja, jeg maa!

Ulrichsen.

Nei, De skal dandse!
(Tager Langhalm om Livet og svinger ham rundt.)

Chor.

Hahaha! Jeg maa lee —
See kun! o see!
Hahahaha!

Langhalm.

Slip mig dog løs!

Ulrichsen og **Chor.**

Men betænk vore Krandse!

Langhalm.

Men jeg maa bort —

Ulrichsen og **Chor.**

Sikke Snak! De skal dandse —

Chor (idet Nogle dandse med Langhalm).

Hahahaha!

Ellevte Scene.

De Forrige. Halling.

Halling. Det kan jeg lide. Muntert, mine Venner! lad dem ikke forstyrre! (Til Tjenerne.) Bringer Limo=

nade omkring, Viin, Biskop, hvad man befaler. (Til Langhalm og Ulrichsen.) Naa, er' I der! Hvor gaaer det? brav lystigt?

Ulrichsen. Jo, det feiler Intet. — Men hvad synes Du? Vor Ven Langhalm vil gaae sin Vei.

Halling. Hvi saa?

Langhalm. Hr. Inspecteuren ville undskylde — blot et Dieblik —

Halling. Ja, jeg vil ikke holde paa Dem. Men først maa De dog see lidt til Anstalterne i Alleen. Den ægyptiske Pyramide vil ikke brænde.

Langhalm. Vil den ikke brænde? Det skal jeg snart afhjælpe.

Halling. Ja, gjør det. (Sagte til Ulrichsen.) Følg Du med og sørg for, han ikke kommer bort.

Ulrichsen. Vær Du kun rolig.

(Langhalm, Ulrichsen og endeel af Choret gaae.)

Halling (ene). Ham har jeg! den Ræv er ganske rigtigt løbet i Snaren. Og her — (tager et Nummer af Positivennen op) — jeg kan endnu ikke komme mig af min Forundring. Hvor have vi Alle havt vore Dine henne idag! (Gnider fornøiet sine Hænder.) Ah, den Opdagelse er Guld værd. Lad nu min Svoger komme! Nu kan jeg snakke med ham.

Tolvte Scene.

Halling. Emil. Siden Petrea, Marie og Andreas.

Halling (til Emil). Kommer Du endelig! Skynd dig, fortæl! Hvor er Petrea og Marie?

Emil. De sætte blot deres Tøi lidt i Orden.

Halling. Og din Onkel? og din Tante?

Emil. De maa være her paa Øieblikket. Vi løb den kortere Vei over Stien.

Halling. Hahaha! godt! — Lad saa Fruentimmerne komme herhen!

Emil. Strax; men jeg maa først tale med Dig. — Jeg har kun faaet Andreas og Petrea med paa det Vilkaar, at Du skulde interessere dig for dem. De have et godt Øie til hinanden, og frygte for Afslag af Onkel. Nu skal Du tale ham tilrette. Gjør det, Fa'er! Andreas har sagtens ikke opfundet Krudtet, men jeg troer, det er en skikkelig Fyr. Marie taler meget godt om ham.

Halling. Saa? Ja, han er flink i sin Dont, det veed jeg. — Nu det gi'er sig nok. Lad dem kun komme!

Emil. Der er' de!

(Petrea, Marie og Andreas træde ind.)

Halling. Eia! der har vi hele Selskabet! Velkommen, Smaapiger!

Petrea. Ja, her er' vi. Men, naar Fa'er bliver vred, saa skyde vi al Skylden paa dig, Onkel.

Halling. Det maa I gjerne. Jeg har en bred Ryg. Men nu hurtigt til Dandsen, inden han kommer.

(Selskabet stilles op og begynder at dandse paany, Petrea med Andreas, Marie med Emil. Dandsen afbrydes, da man hører Tommerups Stemme udenfor.)

Petrea. Der er Fa'er! jeg hører hans Stemme. Nu maa Du staae os bi, Onkel!

Halling. Vær' I uden Frygt.

Trettende Scene.

De Forrige. Tommerup. Mad. Tommerup.

Halling (lader overrasket). Svoger! og min Søster! Det kan jeg lide, at I seer over til os. Velkommen!

Tommerup. Hr. Inspecteuren misforstaaer. Min Hensigt er blot —

Halling. Derom kan vi altid tale. Nu tænke vi kun paa Lystighed og Glæde. — Et Glas til min Svoger!

Tommerup. Nei Tak! Jeg har havt nok af Lystighed og Glæde i denne Tid. Naar Hr. Inspecteuren blot —

Halling. Lad dig nu sige, Svoger. Du er jo her blandt lutter Venner. Er det der værdt at gjøre Omstændigheder? See, her skal jeg vise dig gamle Bekjendte. (Trækker Marie, Petrea og Andreas frem, der hidtil have været skjulte af Balgjæsterne.)

Tommerup. Hvad seer jeg! Marie og Petrea og Andreas!

Halling. Naturligviis! Jeg lovede dig jo imorges, at baade Du og dit hele Huus skulde komme paa mit Bal, og Du seer jeg holder Ord.

Tommerup. I vanartige Børn! skammer I jer ikke? — Strax klæder jer paa og gaaer hjem med!

Mad. Tommerup. Kjære Mand! lad dem blive, nu de er' her.

Tommerup. For ingen Priis skal de blive. Over min Datter i det mindste har jeg Magt. Paa Øieblikket følg med. (Vil trække Petrea med sig.)

Halling (gaaer imellem dem). Sagte, Svoger! Nu maa nok jeg tale et Ord med.

Tommerup (ironisk). Ih bevares! Hr. Inspecteuren har Ret til at tale her. Men jeg har sgu Ret til at lade være at høre derpaa.

Halling. Nu nu! ikke saa hidsig! Har Nogen Grund til at være vred, saa er det vel mig. Men det er ikke min Maneer længe at bære Nag til Folk. — Ikke sandt, Tommerup? al din Vrede i disse Dage reiser sig af det eenfoldige Stykke i Bladet. Du har troet, det sigtede til dig og at jeg eller min Søn havde skrevet det; og — derfor har Du taget til Gjenmæle mod os. Men læs nu her! (giver ham et Nummer af Politivennen) — I det samme Nummer fra igaar, hvori Du rakker mig ned som en Hund, staaer et Svar fra den sande Paagjældende, Urtekræmmeren i den anden Ende af Gaden. Ham passer det paa, hans Maskine, der drives med Heste, er det, der sigtes til. Paa dig har ingen Moders Sjæl tænkt. Det kunde din Forstand have sagt dig strax; og det kunde vi begge have læst os til i Formiddag, naar vi ikke havde været forblindede af Hidsighed og af dit eget urimelige Skriverie.

Tommerup (der bestandig har læst). Hvad er det jeg seer! — Fra Urtekræmmeren —!

Halling (afsides). Haha! det virker allerede! —

Tommerup (læsende). Hvor har jeg havt mine Sandser! — Hm! hm! — Men hvad vil det saa sige, at han kaster Folk Blaar i Øinene?

Halling. Aa, det er kun en Talemaade.

Tommerup. Hm! hm! Jeg frygter for, jeg har

gjort Svoger skammelig Uret. Men har ikke Langhalm sagt —

Halling. Ja, deri stikker det. Du har hørt mere paa Langhalms Dretuderier end paa din sunde Forstand. Han paastaaer, han har seet mig skrive dette Stykke; men han er en Lux; og jeg veed ret vel, det er ham, der har sat Svaret i dig. Men nu skal jeg dog vise dig, hvad det er for en Person, Du har skjænket din Fortrolighed. See her — jeg vil tilstaae, at det var min Beslutning at svare dig. Jeg har ladet et drøit Stykke mod dig skrive af en habil Person. Deslige tjenstfærdige Aander har vi nok af her i Byen. Her er Stykket. (Giver ham et Papir.) Nu kan Du rive det itu. Men see dog først til, om Du ikke kjender Haanden.

Tommerup. Det er jo Langhalms Haand!

Halling. Meget rigtigt. For et Maaltid Mad kan Du faae ham til at skrive det meget værre, skjøndt det er galt nok.

Tommerup. Langhalm! Kan jeg troe — — hm, hm! det er sandelig ikke smukt handlet af ham. — Ja, jeg seer nok, at onde Mennesker have benyttet sig af min Lettroenhed og Hidsighed, og at jeg har meget at gjøre godt igjen. (Rækker Halling Haanden.) Min kjære Svoger! det er min Pligt, at...

Halling. Behøves ikke!

Tommerup. Ja, jeg haaber, Du slaaer hele denne ubehagelige Affaire i Glemmebogen.

Halling. Det er ogsaa min Hensigt; dog paa et Vilkaar. Iaften declarere vi min Søns og Marias Forbindelse. Nu har jeg lovet din Søstersøn Andreas, at

vi ved samme Leilighed skulde declarere hans og Petreas Forlovelse. Giver Du dit Minde dertil?

Tommerup. Andreas og min Datter? Nei, Svoger! hav mig undskyldt. Hans Ulydighed og Opsætsighed bør ikke aparte belønnes.

Mad. **Tammerup.** Lad nu det være glemt, Mand, og siig ja.

Petrea. Kjære Fa'er!

Andreas. Hr. Grosserer!

Tommerup. Men jeg har givet mit Løfte til... a, det er sandt. — Men, hvor er Langhalm?

Halling. Han er her, og kommer nok strax. (Man hører en utydelig Støi udenfor.) Hahaha! der har vi ham.

Fjortende Scene.

De Forrige. Langhalm. Ulrichsen og endeel Balgjæster.

(Ved Indtrædelsen har Ulrichsen Langhalm under Armen og holder fast paa ham.)

Langhalm (river sig løs og vender sig mod Halling). Hr. Inspecteuren kan være overbeviist om, at jeg — (staaer, da Halling træder tilbage, pludselig ligeover for Tommerup; afsides) Hvad seer jeg! Grossereren her! (høit.) Aa, Hr. Grosserer! ... Skal jeg træffe Dem her... Det er mig tilforladelig n sand Fornøielse...

Tommerup. Da er det Skam ingen Fornøielse for mig at træffe Dem her. (Til Halling.) Ja, kjære Svoger! om Sagerne staae, kan jeg Intet bedre gjøre end opfylde lles Ønske og forene Andreas med min Petrea.

Halling. Det kan jeg lide!

Petrea. Tak, kjære Fa'er!

Andreas. Tusind Tak, Hr. Grosserer?

Langhalm. Hvorledes, Hr. Grosserer?

Tommerup. Kun frygter jeg for, da Andreas er saa ung, at I maae finde Jer i at være længe forlovede.

Petrea. Jeg kan ganske godt lide lange Forlovelser.

Tommerup. Ja, det er godt for Liebhabere.

Andreas. Naturligviis for Liebhaberne, Hr. Grosserer! For tredie Mand er det ikke.

Langhalm (der har været aldeles consterneret). Men herer jeg ret, Hr. Grosserer! Har jeg ikke havt Haab —

Tommerup. Ja, det var dengang. Siden den Tid har saa meget forandret sig; saa har jeg ogsaa forandret min Beslutning.

Langhalm. Men Hr. Grosserer! (Da Tommerup vender sig bort.) Hr. Inspecteur! tør jeg haabe, at De oplyser Deres Svoger —

Halling. Jeg har alt oplyst ham; og jeg vil som en Ven raade Dem for Fremtiden at søge et andet Erhverv end hidtil.

Langhalm. Et andet Erhverv? — Hm — ja — da Hr. Inspecteuren gunstigst har givet mig Haab om den afdøde Port-Controlleurs Post —

Ulrichsen. Er den gamle Port-Controlleur død? og jeg har talt med ham imorges.

Halling. Har Du talt med ham imorges? Ja, saa kan han vel ikke være død.

Langhalm. Ikke død? Gud bevares! — Har ikke Hr. Emil fortalt...

Emil. Har jeg? — Naa! Hahaha! ja, den Port-

Controlleur er sandtnok død. Det er vor gamle Lænkehund, jeg meente. Ønsker De den Post? (Almindelig Latter.)

Halling. Det lader næsten til, man har havt Dem tilbedste. Men naar man vil holde med alle Potentater, maa man tage Skade for Hjemgjæld. — Ja, veed De hvad, Langhalm! At blive her iaften, kan sagtens ikke være dem behageligt. Lyd De mit Raad og gaae over til Tracteuren — jeg betaler. — Og nu, Børn, til Dands og Lystighed! Men først et Glas paa de to unge Pars Sundhed og Fremtids Lykke.

(Under det Følgende bringe Tjenere Drikkevare omkring.)

Chor

af **Halling, Tommerup. Mad. Tommerup, Ulrichsen** og **Balgjæsterne.**

Mel. Komm lieber May.. Mozart.

1.

I muntre Venners Klynge
Skal Natten ile hen.
Og Dandsen os skal forynge
Og samle Ven med Ven.
(Til de Forlovede.)
:|: Ja, Glæden skal betrygge
Som Grundsteen Eders Held.
Vi klinke paa Eders Lykke
Og Eders Fremtids Vel. :|:

2.

Marie.

Forsvundet er nu Hadet,
Den gamle Trætte glemt.

Emil.

Og ikke længer af Bladet
Vor Munterhed forstemt.

Petrea.

Kun Fuglens fjerne Triller
Tør blande sig med den.

Andreas.

Og Maanen alene spiller
Blandt Lamperne til os hen.

Chor.

Forsvundet er nu Hadet o. s. v.

3.

Petrea (til Publikum).

For Deres Domstoel atter
Et Arbeid stilles frem;
Og frygtsomt dets Forfatter
Henvender sig til Dem.
Ak, skjemte har han ladet
Med Bladenes Kjævlerie —
Men kommer han selv i Bladet,
Saa maa De staae ham bi!

Chor.

Ak, skjemte har han ladet o. s. v.

Corsarerne.

Opera i tre Acter

af

Henrik Hertz.

(Sat i Musik af J. P. E. Hartmann.)

Kjøbenhavn.
Forlagt af Universitets-Boghandler C. A. Reitzel.
Trykt hos Bianco Luno & Schneider.

1835.

GARRIGUE & CHRISTERN
2 BARCLAY ST. NEW YORK

Personerne:

Hector, Greve af Castellione.
Beatrice.
Helene.
Lotario, Maler.
Tommaso, Grevens Huushovmester.
Marietta, Gartnerens Datter.
Ibrahim, Anfører for Corsarerne.
Diagoras, en ung Græker.
Pirro, Corsar (Italiener).
En ung Bonde.
Chor af Slottets Herrer og Damer, Fiskere og Landsbyfolk a begge Kjøn, Corsarer 2c.
Republiquen Genuas Soldater.

Scenen er i Nærheden af Genua. Handlingen foregaaer i Slutningen af det sextende Aarhundrede.

C A B.

Første Act.

Første Scene.

n af Bjerge indesluttet vild Egn ved Havet. Tidlig Morgen-
und. Corsarerne lande. Ibrahim, Pirro, med Følge
træde ind, speidende Terrainet.

Chor af Corsarerne.

Som en Rovfugl farer
Dristig over Havets Speil,
Flyver med de spændte Seil
Skibet, fuldt af kjække Skarer
Jublende Corsarer.
Hurra! her er Land og Bytte!
Her er en forvoven Færd,
Der er værd,
At den prøves, da et Sværd
Dristigheden skal beskytte.
Mænd og Koner, Piger, Alle
Snart skal falde!
Sværdet fælde Landets Kriger!
Kys og Favntag Egnens Piger!

(Et Signal høres langt borte.)

Ibrahim.

Stille! dæmper Eders Sang!
Lyder ikke Hornets Klang?

Choret (dæmpet).

Stille! dæmper Eders Sang!
Lyder ikke Hornets Klang?

Ibrahim.

Der er han! Det er Signalet!
Lad en Flok af mine Mænd
Ile flux til Stedet hen,
Hvor den sidste Tone klinger end,
Nedad Fjeldet langsomt dalet.

(Nogle Corsarer gaae ud tilhøire.)

Chor af de Tilbageblevne.

Som en Rovfugl farer
Dristig over Havets Speil,
Flyver med de spændte Seil
Skibet, fuldt af kjække Skarer
Jublende Corsarer.

(Ved Chorets Slutning komme de Udsendte tilbage med Diagoras.)

Anden Scene.

De Forrige. Diagoras.

Ibrahim (gaaende ham hastig imøde). Min Diagoras! v[elkommen]! Hvad bringer Du? Hvad spaaer mig dit mø[rke] Diekast?

Diagoras. Lad Dine Folk gaae lidt tilside.

Ibrahim. Vel! (Til Corsarerne). Begiver Jer til Ed[ers] Poster! og bringer mig Bud, ifald I mærke Uraad.

(Corsarerne forlade Scenen til forskjellige Sider.)

Ibrahim. Nu ere vi alene. Siig, har Du seet Beatrice? Er Leiligheden gunstig? Tael! jeg beder Dig!

Diagoras. Ibrahim! jeg er ikke vel tilmode ved denne Spas. Jeg lod det Hele fare, var jeg i Dit Sted.

Ibrahim (forundret). Du troer . . .

Diagoras. Jeg troer, at det er ikke Moien værdt, at sætte Dig, Din Hæder og Dit Mandskab i Vove for en knibsk Signoras Skyld.

Ibrahim. Saa hør mig da, og døm selv, om jeg kan handle anderledes. Du veed, at jeg er Nobile og født i Genua. Min Slægt, agtet og gammel, havde ved Uheld mistet sin Glands, sin Storhed. Uden Magt og uden Midler tilbragte jeg Livet ørkesløst og vildt. Men var det vel for dristigt, at jeg opløftede mine Øine til en Roveras Datter? Fortjente jeg et haanligt Afslag?

Diagoras. Et haanligt?

Ibrahim. Et haanligt! — „Siig til Eders Ven" — svarede hun den, hvis Mægling jeg havde overgivet min Sag — „siig ham, at en Roveras Datter er for god til at giftes med en Bastard af Huset Colmarte."

Diagoras. En Bastard?

Ibrahim. Det er skjændigt Opspind! Lovligt har min Fader lyst mig i Kuld og Kjøn.

Diagoras. Hm! Nu, hvad blev saa Enden af alt dette?

Ibrahim. Jeg fnyste Hævn! Jeg svoer, at hun skulde blive min. Men berøvet Magt og Anseelse beslut-tede jeg først i et fremmed Land at sanke Kræfter, og enten aldrig at vende hjem eller hædret og mægtig, eller i det mindste frygtet. — Jeg gik tilsøes, blev, som Du

veed, fanget af den tappre Ulazal. Han agtede mi Mod og skjænkede mig sit Venskab. Jeg gik over ti Muhameds Religion, og fulgte med Ulazal og hans Cor farer paa hans Streiftog. Snart stod jeg selv i Spid sen for en Flaade. — Og nu, da jeg i det mindste e frygtet; da endog den lille hovmodige Hertug har maat tet bukke under for mig til Straf for at han brændt mit Skib — nu er jeg vendt tilbage, for at holde der Eed, jeg engang har svoret. Jeg har ikke glemt der stolte Beatrice. Min maa hun blive, gaae det son det vil.

Diagoras. Vil Du da tvinge hende?

Ibrahim. Om jeg vil? — (standser; afsides.) Hvorle ledes? Kan jeg ikke aldeles stole paa ham? — (høit o flygtigt.) Nu, jeg tænker ikke, at Tvang bliver nødvendig Min Magt, min Rigdom og Overtalelser ville vel jævn Sagerne af sig selv. — Nu kommer Alt kun an paa om Du kan give mig den Underretning, jeg behøver.

Diagoras. Jeg har gjort hvad Du har bedet mi om. Som Handelsmand fra Chios har jeg opholdt mi en Ugestid hos Gartneren ved Slottet.

Ibrahim. Ikke sandt? Hun er forlovet? med Gre Hector?

Diagoras. Det er hun.

Ibrahim (tøvende). Hun ... elsker hun ham?

Diagoras. Nu ja! det mærkes ikke stort. Men sa meget er vist, at han har ingen Kjærlighed for hende Han er letsindig og en Ven af Qvinder.

Ibrahim (afsides). Den Elendige! han skal bøde fo sin Letsindighed.

Diagoras (forskende). Ibrahim! Du tænker dog vel
kke paa, at overfalde Slottets fredelige Beboere?

Ibrahim. Nei, nei! vær Du kun rolig! — Det
urde man jo heller ikke vove. Slottet har sagtens Be-
ætning. (Provende) Ikke sandt?

Diagoras. Besætning har den vel ikke; men der
igge to Galeier i Nærheden af Slottet; dog troer jeg
kke, at de ere bemandede.

Ibrahim. Og Grev Hector, mener Du...

Diagoras. Ja, han tænker kun paa Dagens Fest-
ighed.

Ibrahim. Dens Festlighed? hvilken Fest?

Diagoras. Ih nu! hans Bryllup. Det er idag.

Ibrahim. Idag? og det erfarer jeg ikke førend nu?

Diagoras. Det er jo tidsnok.

Duet med Chor.

Ibrahim.

Idag! Hvad maa jeg høre!
Idag han knytter det forhadte Baand!
Og her jeg tøver, mens en Andens Haand
Ustraffet tør til Altret hende føre!

Diagoras.

Betænk, at Veien er kun kort;
To Timers Marsch kan os til Slottet føre.

Ibrahim.

Tie stille! jeg vil bort!
I dette Dieblik, der end er vort,
Vil jeg afsted, og jeg vil Intet høre!
(Blæser i et Horn; flere Corsarer komme ind fra begge Sider.)

Forsamler Eder, mine Mænd,
Ved Hornets Tone!
Til Grevens Herresæde hen,
At prøve Styrke med Castellione!

Chor.

Til Grevens Herresæde hen,
At prøve Styrke med Castellione!

Diagoras.

O hør mig, Ibrahim! husk paa,
At Du af Lidenskab forblindes!

Ibrahim (uden at agte hans Ord).

Til Slottet, Kamerater, vil vi gaae!
Ved Dristighed og Mod kan Alting vindes!

Chor.

Til Slottet, Kamerater, vil vi gaae!
Ved Dristighed og Mod kan Alting vindes.

Diagoras.

Luk ei Dit Øre for min Røst!
Her er det klogt at nøle.

Ibrahim.

O, tie! Du kan ei føle
Den Smerte, der bevæger dette Bryst!

Diagoras.

Betænk, at vi Forsigtighed behøve!

Ibrahim.

Jeg handler som jeg længe burde handle!

Diagoras.

Det bli'er Din Undergang!

Ibrahim.

Det faae vi prøve!
— Afsted! her er ei længer Tid at nøle!
Giv Folkene, der er paa Post, Signal!
Det hele Slot vil vi til Gruus forvandle!

(Man hører forskjellige Signaler.)

Ibrahim og Chor.

Afsted! her er ei længer Tid at nøle!
Hist komme {mine / vore} Folk paa {mit / vort} Signal.
Det hele Slot skal vi til Gruus forvandle!

Diagoras.

Ha! det har ahnet mig, han gaaer at røve!
O, hvad kan sammenlignes med min Qval?
Du milde Himmel, hjælp mig Du at handle!

(Under Choret ere flere Corsarer ilede til, der tilligemed alle de Øvrige forlade Scenen ved Chorets Slutning.)

Tredie Scene.

En munter landlig Egn med en Gartnerbolig tilhøire. I Baggrunden sees en Fløi af Grev Hectors Slot med Indgang til Slots-Kapellet; et Havegitter o. s. v.

(Dands og Sang af Grevens Folk, Bønder, Bønderpiger, Karle og Piger fra Fiskerleiet.)

Chor.

Lad os Dandsen prøve!
Lad os nøie passe paa,
Hvor Enhver af os skal staae.

Vi maa Alt fra Grunden øve,
At det ordentligt kan gaae.
Ei saa kluntet, ei saa klodset!
Ak, det er en Skam og Spot!
Rank i Livet! Er Du taasset?
Smukt og let! — Ja, det var godt!
— Standser! standser! lad os standse! —
Nu, mens Fløitens Triller slaae,
Skal vi ganske langsomt gaae
Og levere vore Krandse.

Fjerde Scene.

Tommaso, (fra Slottet) De Forrige.

Tommaso.

Stille! hvad betyder denne
Skrigen, Løben uden Ende?
— Seer jeg ret med mine Øine!
Her er ordentlig Passiar!
Men er I da reent forfløine?
Naa da! faaer jeg vel et Svar?

En af Choret.

Hr. Tommaso! vi probeerte
Dandsen til iaften.

Tommaso.

Saa!?

Vil man see! I exerceerte!
Men jeg siger, det behøves
Ingenlunde, at den prøves.
Dandse, ja, det kan I nok;

Ved de første Violiner
Af sig selv den hele Flok
Ind i Dandserækken triner.
Men har I tilgavns studeert,
Sangen, jeg har componeert?

Hele Choret
(nærmende sig Tommaso).

Sangen! lad os Sangen prøve!
Hr. Tommaso! før os an!

Tommaso
(holdende for sine Øren).

Stille! man kan tabe sin Forstand!
Vil I mig med Jeres Skrig bedøve?

(venlig)

Naa! saa I vil Sangen prøve?
Det er kjønt! ja, det er smukt!
Men saa maa I ikke glemme,
At I hæve Jeres Stemme
Efter Melodiens Flugt.
Det maa ingenlunde skorte
Paa et rigtigt Foredrag.
I maa synge med lidt ... Smag;
Synge **piano**, synge **forte**
Og pausere;
Saa med Stemmens hele Magt
Bryde ud igjen, med mere.

(**parlando.**)

For denne Sang er overmaade smuk, naar jeg selv skal sige det.

Naa, begynd da! jeg slaaer Tact.

Choret.

„Naadige Greve! vor høie Beskytter!
Skjønne Grevinde, de Trængendes Ven! —"

Tommaso (afbrydende dem).

Det er galt! begynd igjen!

Choret.

„Naadige Greve —"

Tommaso (rettende dem).

Nei: „Naadige Greve —"

Choret.

„Naadige Greve! vor høie Beskytter!
Skjønne Grevinde, —"

Tommaso.

Nei: „Skjønne Grevinde —"

Choret.

„Skjønne Grevinde, de Trængendes Ven:"

Tommaso.

Bravo! bravissimo!
De tvende første Vers var' ei saa ilde!
Men nu jeg gjerne vide vilde,
Om I kan huske de næste to.

(angivende Tacten med Haanden.)

Choret.

„Frygtsom en Bøn fra de laveste Hytter —"

Tommaso.

Brav! det var Ret!
Bare **crescendo!**

Choret.

„Til Deres Throne —"

Tommaso.

Det var ei saa slet!

Nu diminuendo!

Choret.

„Til Deres Throne stjæler sig hen."

Choret og Tommaso.

„Frygtsom en Bøn fra de laveste Hytter
Til Deres Throne stjæler sig hen."

Femte Scene.

De Forrige. Marietta,

(der kommer fra Gartner-Boligen og bærer en Kurv med Flasker og Glas).

Marietta.

En god Morgen, mine Venner!
See kun her hvad Greven sender.

Tommaso.

Ih, der har vi jo den nette,
Smukke, lille Mariette!
Hvad er det, Du bringer der?

Marietta.

Viin i Flasker ligger her.
Her er Glas. Nu kan I drikke.

Tommaso.

Drikke nu? Det duer ikke!
Det er altfor tidligt.

Choret,
(der har nærmet sig igjen).
Aa!

Marietta.

Om det duer, veed jeg ikke;
Det er Grevens Villie.

Tommaso.

Naa!
Ja, saa kan I gjerne drikke!
Ellers duer ikke Sligt.
Thi man bliver uformodet
Ør i Ho'det.
Men naar Greven ønsker Sligt,
Saa er det endogsaa Pligt.
Et Beviis I derved giver,
At I holder Eed og Tro
Med en undersaatlig Iver.
— Har I nu forstaaet mig?

Choret.

Jo!

En af Choret.

Hr. Tommaso!...

Tommaso.

Hold Din Mund!
— Saa er der endnu en Grund:
I har prøvet Jeres Dandse,

Jeres Sange, Jeres Krandse
I den lyse Morgenstund.
Men iaften skal ei blot
Synges, dandses, hoppes, springes
Og Gratulationer bringes,
Der skal ogsaa drikkes godt.
Lad os da — det skader ikke —
Holde Prøve paa at drikke.

Choret.

Ja, vi vil — det skader ikke —
Holde Prøve paa at drikke.

(Under Choret skjænkes Viin i Glassene og deles omkring. Tommaso tager et Glas og drikker det ud, og begjærer derpaa et igjen.)

En af Choret.

Hr. Tommaso! —

Tommaso.

Ja, min Søn!

En af Choret.

Vi har Alle her en Bøn.

Tommaso.

I forlange?

En af Choret.

En af Jeres smukke Sange.

Tommaso.

Ih Passiar! — En anden Gang!

Choret
(nærmende sig og omringende ham).

Aa, en ganske lille Sang!

Tommaso.

Stille bare! Lad os see,
Om jeg hitter en maaskee.
— Der er den om Samsons Styrke;
Der er den om Bathseba;
Den om Kjættertroens Mørke;
Der er den om Vinens Styrke —

Choret.

O ja!
Syng os den om Vinens Styrke!

Tommaso.

Vær da stille! Passer paa,
At den accurat kan gaae.

1.

Den er stærk den gyldne Viin!
I de modne Druer ligger
Skjult en virksom Medicin,
Der forfrisker den, der drikker.
Æsculapers Kunst
Maaler sig omsonst
Med den Kraft, der gjemmes i et Bæger.
Vinen læger,
Vinen vederqvæger,
Og vort Bryst til Glæde den bevæger.

Chor.

Vinen læger,
Vinen vederqvæger,
Og vort Bryst til Glæde den bevæger.

2.

Den er stærk den gyldne Viin!
Kraften i de modne Druer
Spotter vilde Horders Hviin;
Helten den med Afmagt truer.
Naar man strider kjæk,
Er man snarest væk;
Det er deri, Venner, at det stikker.
Helten ligger
Fældet mens han drikker,
Sover ind — ja Bacchus, han er sikker!

Chor.

Helten ligger o. s. v.

(Choret adspreder sig.)

Sjette Scene.

Tommaso. Marietta.

Tommaso. Nu, min lille, smukke Marietta! Idag kan vi jo ret vente os en munter og fornoielig Dag.

Mariette. Ja, jeg vil haabe det.

Tommaso. Haabe det? Jeg synes, vi har den allerede saa temmelig. Ungdommen veed jo ikke paa hvad Fod den skal staae.

Marietta. Ja, men I veed, Hr. Tommaso —

Tommaso. Naa, Du tænker paa Grevens Flygtighed. Ja, det er Fanden til Menneske — hvormed der dog Intet skal siges, der i mindste Maade kan krænke hans Fortræffelighed som vor Landsherre og min særdeles Patron. Men det var Synd at sige, at han geneerte

sig, ikke engang paa hans Bryllupsdag. Hvad har ogsaa bevæget Signora Beatrice til at tage et saa smukt og ungt Fruentimmer med sig her paa Slottet?

Marietta. I mener Helene? — Nu, man siger, at hun opholder sig her af Frygt for en vis Hertug, der ret skal være et Skarn, og at det ogsaa er Grunden til at vor Signora allerede for en Maaned siden er flyttet ind i den ene Fløi af Slottet.

Tommaso. En Hertug?

Marietta. Ja. Han vil tvinge hende til Ægteskab for at faae Fingre paa hendes betydelige Arv. Da hun nu ikke var sikker paa sine egne Godser, saa flygtede hun først til Genua og omsider hertil Slottet, hvor hun er mere sikker.

Tommaso. Hm! Jeg kan ellers ikke nægte, at da jeg for lidt siden saae hende sidde i et Lysthuus i Haven med den unge Maler Lotario, der giver hende Information paa Guitar og i Sang, kom jeg til at tænke paa, at hun og Lotario igrunden var et passende og smukt Par.

Marietta. Ja, I skal see, Hr. Tommaso! engang med Tiden bliver der ogsaa et Par af dem.

Tommaso. Nei, det vil jeg ikke faae at see. Til Ægteskabets Duet er det ikke nok, at man har smukke Syngestemmer. Der skal mere til. Signora Helene er en af de rigeste Damer i hele Italien, og Lotario, hvad er han? en fattig Maler.

Marietta. Hvem siger, at han er fattig? Fordi han er Maler? Han falder Ingen til Byrde, er ikke afhængig af en Eneste. I skal see, der stikker noget Aparte bagved ham.

Tommaso. Ja, store kan hans Besiddelser neppe være, at dømme efter hans Eqvipage. Han kom hertil for et Par Maaneder siden tilfods; som det hed sig, for at studere Havet. Siden kom han til at boe paa Slottet for at male Greven og copiere nogle Malerier af Carracci. Han vilde ingen Betaling tage af Greven, det er sandt. Men jeg synes, han var ogsaa betalt nok med fri Kost og Logis.

Marietta. O, hvor kan I tale saaledes!

Tommasso. Ja, mit Barn! fordi han maaskee har foræret Dig engang imellem et nyt Livstykke eller et Sølvspænde, derfor er han ingen Matador.

Marietta. Han har slet ingen Ting foræret mig, veed I det! Og om han ogsaa har, saa er det ikke andet end jeg godt kan være bekjendt.

Tommaso. Ja, derom har jeg jo ikke talt et Ord. Du blander det Ene i det Andet. Det er ingenluude min Mening, at han kan blive farlig for Dig. Nei, siden Du selv fører mig paa det Capitel, saa troer jeg snarere, at Du skal vogte Dig for denne hersens græske Kjøbmand, der boer hos Din Fa'er.

Marietta. Har I nu ogsaa ondt af ham? Han gjør jo ikke et Menneske Fortred; har i de otte Dage, han er her, erhvervet sig Alles Kjærlighed ...

Tommaso. Og Mariettas Kjærlighed ovenikjøbet.

Marietta. Hør, Hr. Tommaso! ....

Tommaso. Hør, Marietta! den unge Diagoras kan være en meget brav Karl; men vær forsigtig! Det hover mig ikke, at han prutter saa lidt med sine Varer, at han har

sledsket sig ind paa Slottet hos Greven og Fruentimmerne, og at han gjør Hanebeen for Dig.

Duet.

Marietta (heftig).

O, I maa skamme Jer som I kan tale!
Han er saa skikkelig, han er saa god!

Tommaso.

Jeg mener blot, at Tingen har en Hale.

Marietta.

Han er saa munter, han er fuld af Mod.

Tommaso.

Jeg stoler aldrig paa de unge Ka'le;
Jeg frygter deres overdrevne Mod.

Marietta.

Han lever stille; han fornærmer Ingen.

Tommaso.

De stille Vande har den dybe Grund.

Marietta.

Han er saa afholdt her!

Tommaso.

Ja, det er Tingen!

Marietta.

I dadler Alt!

Tommaso.

Jeg gaaer til Sagens Bund.

Marietta.

En ærlig Kjøbmand!

Tommaso.

Vogt Dig for hans Vare!

Marietta.

Tiltrods for Eder vil jeg ham forsvare!

Tommaso.

Jeg frygter, Barn, Du har Din gode Grund.

Marietta.

O, I maa skamme Jer som I kan tale!
Han er saa skikkelig, han er saa god!

Tommaso.

Jeg stoler aldrig paa de unge Ka'le;
Jeg frygter deres overdrevne Mod.

(Marietta gaaer ind i Gartnerboligen.)

Syvende Scene.

Tommaso (siden) Diagoras.

Tommaso. Hun har det forbandet hedt, saa nær hun tog sig de Par Ord. — Hm! Det skulde rigtigt gjøre mig ondt for Pigebarnet, om hun kom galt afsted; for jeg kan godt lide hende; og — hvem veed — maaskee jeg med Tiden selv kunde faae isinde at frie til hende. Men Fruentimmerne staae dem altid selv i Lyset.

(gaaer mod Slottet.)

Diagoras (kommer hurtig og urolig ind fra Veien tilvenstre). Hr. Tommaso! et Ord!

Tommaso (vender om). Der har vi jo vor unge Handelsmand! — Vil I tale med mig?

Diagoras (bestandig med Uro og Hast). Hvor opholder sig Signora Beatrice for Øieblikket?

Tommaso. Signora Beatrice? Hvad har I nødig at bekymre Jer om Signora?

Diagoras. Svar mig blot paa hvad jeg spørger!

Tommaso. Svar mig paa hvad jeg spørger! — Hør veed I hvad, min Ven! I har slet ingen Ret til at bryde Jer saa gevaltigt om Herskabet. Fornemmeligt vedkommer Jer Signora Beatrice nu slet ikke; ligesom I overhovedet aldeles skulde holde Jere Fingre fra Slottets og Egnens Piger.

Diagoras. Kanskee Signora Beatrice vedkommer mig mere end I troer.

Tommaso. Seer man! (afsides.) Saadanne Folk vil altid gjøre sig saa vigtige. (Høit.) Ja, jeg har ikke Stunder til at staae og tale her med Jer.

Diagoras (holder ham tilbage). I maa ikke gaae! Jeg slipper Jer ikke, før I siger mig, hvor Signora opholder sig nu.

Tommaso. Ih, hvad er det for Optøier! Troer jeg ikke, Mennesket er taasset! — Hvor hun opholder sig? Hun er i sit Paaklædnings-Gemak, blandt sine Kammerpiger og pyntes til Vielsen. Vi skal jo strax have Processionen.

Diagoras (lettet). Naa hun er oppe paa Slottet!

Tommaso. Kanskee det er ikke ganske efter Jeres Ønske?

Diagoras. Jovist — jovist!

Tommaso. Ja, for jeg vilde blot bemærke, at der-

som det ikke er efter Jeres Ønske, saa kan det saamæn ogsaa være det samme.

(Gaaer ud henimod Slottet.)

Ottende Scene.

Diagoras (ene).

Jeg holder det ikke ud! Fra det Øieblik jeg igjen har betraadt Slottets Grund er der en Uro og en Beklemthed over mig, som jeg ikke engang har kunnet skjule for Ibrahim. Han bevogter hvert af mine Skridt; han har endogsaa forklædt sig som Landmand, for at kunne opholde sig her i Nærheden. Iaften henimod Natten, inden Brudeparret begiver sig til Ro, vil han bortføre Beatrice. Det vil ikke engang hjælpe, om jeg forraader ham; han har saa mange Folk med sig, at han kan overrumple dem ved høilys Dag. O, hvad skal Enden blive!

Recitativ.

Hvad har jeg gjort! Kan jeg forraade
De Mennesker, hvis Kjærlighed jeg vandt?
Og her, hvor jeg et gjæstfrit Ophold fandt,
Jeg handle skal paa underfundig Maade!

O, hjælp mig, Himmel! i Din Naade!
Bevar mig for den værste Last!
Kun Du kan hjælpe, Du kan raade!
Og kun paa Dig jeg stoler fast.
Slaae Du en Vagt om disse Steder,
Der er et Hjem for Ro og Fred!
Send Englene til Bistand ned!
Og frels mig for at kaldes en Forræder!

Niende Scene.

Diagoras. Marietta,
(kommer fra Gartner-Boligen).

Marietta. Diagoras! Du her!

Diagoras. Min Marietta!

Marietta. Men hvor har Du været hele Morgenstunden?

Diagoras. Jeg ... jeg gik imorges tidlig ud mellem Bjergene. Morgenen var saa smuk.

Marietta. Og det uden at hilse paa mig? Jeg havde ikke troet, at Du kunde synes Morgenen var smuk, naar Du ikke engang havde sagt god Morgen til mig. Da maa jeg prise Lotario, hvis det ellers er sandt, at han er forelsket i Signora Helene. Han har allerede i den tidlige Morgenstund spadseret med hende i Haven.

Diagoras. Tilgiv mig, Marietta!

Marietta. Jeg skulde næsten troe hvad En, jeg ikke vil nævne, siger om Dig.

Diagoras (hastig). Om mig? Hvad siger han om mig

Marietta. Han siger, at jeg skal tage mig iagt for Dig. Han siger ... (brydende ud i Taarer.) ja han siger at Du er troløs og falsk.

Diagoras (truffet og forvirret). Hvor tør han vove .. hvor kan han sige ... Hvo er den Nedrige, der tør paastaae ...

Marietta. Ja, det er nu det samme; det er en meget paalidelig Mand.

Diagoras. Marietta! Du troer dog ikke, at jeg vil bedrage Dig?

Marietta (efterhaanden gaaende over i Graad). Jeg vil helst ikke troe det. Det bliver min Død, hvis Du forlader mig. Du har kun været her saa kort Tid, og dog har jeg havt mere Tillid til Dig end til alle andre Mennesker. Det er kun to Dage siden at jeg gav Dig mit Hjerte. Jeg har jo slet ikke andet; det var en anden Sag, om jeg var rig; men hvis Du nu forlader mig, saa vil jeg kun sige Dig, at det kan Du aldrig forsvare ....

Diagoras (afsides). O, det er til at blive fortvivlet over! — (høit) Marietta! Jeg forlader Dig aldrig; troe mig, Du Kjære! og vær nu munter igjen!

Marietta (tørrer Øinene). Jeg vil troe Dig, naar Du siger det; skjøndt det var ikke rigtig af Dig, saaledes at gaae bort imorges.

Diagoras. Jeg har ikke befundet mig vel inat; jeg trængte til at komme ud i det Frie, og jeg vilde ikke vække Dig ...

Marietta. Du har ikke befundet Dig vel? — — Men Du seer jo ogsaa bleg og forstyrret ud. Du er dog vel ikke syg?

Diagoras. Nei — nei! men mit Blod er i usædvanlig Bevægelse.

Marietta. O, saa kom ind med! Jeg skal give Dig noget kjølende at drikke.

Diagoras. Det vil ikke hjælpe mig.

Marietta. Jo, det hjælper just. Kom nu! — Og jeg, som kunde staae og skjænde paa Dig naar Du ikke er vel. O, det kan jeg ikke tilgive mig! — Men nu er Alt godt igjen; ikke sandt?

Diagoras. Jo, min Ven!

Marietta. Nu gaaer Du ind med til Fa'er; han er en halv Doctor og skal nok curere Dig. Husk, at det er idag Grevens Bryllupsdag; saa kan det hverken tillades, at Du er syg eller bedrøvet. Kom nu!

(trækker ham ind med i Gartnerens Huus).

Tiende Scene.

Helene og Lotario (komme fra Slotshaven; den sidste bærer en Guitar).

Helene. Jeg sætter Eders Taalmodighed paa altfor store Prøver.

Lotario. Ingenlunde, Signora!

Helene. Jo, sikkerligen! Jeg skammer mig selv over min Langsomhed. Madonna veed, at jeg gjør mig al Flid og mærker hvert af Eders Ord, som om det kunde være Kastellanen, der talte. Men jeg maa ret være tungnem og ubehjælpsom; og Guitarren skal dog være et saa let Instrument.

Lotario. Men jeg forsikkrer Eder, at de Fremskridt, I gjør, ere endogsaa usædvanlige.

Helene. Ellers troer jeg Eder i Alt; kun heri er jeg mistroisk. — Ak, naar min Sjæl er fuld af Melodien og jeg vil udtrykke den paa Instrumentet, saa maa jeg lede efter hver Tone. Jeg beder Eder, lad mig endnu engang synge den Romance, I har lært mig; men I maa accompagnere mig.

Lotario. Det skal jeg gjerne.

Helene. Jeg holder saa meget af denne Romance.

Hvad den skildrer, har stor Lighed med min egen Skjæbne. — Har I selv digtet den?

Lotario. Nei! En omreisende Improvisator har lært mig den. (Afsides.) Hun veed ikke, at denne Romance er mit eget Livs Historie.

Helene. Vil I nu præludere, saa skal jeg begynde.

Romance.

Helene.

1.

Nær ved Arnoflodens Vande,
Høit paa en Bakke ligger et Slot.
Fra et Indløb hvor vi lande
Løber en Gangsti snævert og skraat.
Ak, denne Sti jeg kjender saa godt!
Her har jeg tilbragt Barndommens Dage.
Nu maa jeg klage!
Fremmede Herrer i Skovene jage
Nær ved mit Fædrene-Slot.

Helene og Lotario.

Ak denne Sti jeg kjender o. s. v.

Helene.

2.

Dengang smiilte gjæstfrit Hallen;
Vandene rulled' kjøligt og blaat.
Nu er Slottets Port forfalden;
Luften mig møder høstligt og raat.
Ak, denne Port jeg kjender saa godt!
Men naar jeg fat i Klinken vil tage,

Da maa jeg klage!
Hunden ved Porten mig driver tilbage,
Langt fra mit Fædrene-Slot!

Helene og Lotario.

Ak, denne Port jeg kjender o. s. v.

Lotario (afsides).

Hvilken Stemme! dens Klang
Drager mig ind i en magisk Kreds!

Helene. (afsides).

Han er taus til min Sang!
Han er sikkert ei tilfreds.

Lotario (som før).

Hendes rene, skjønne Stemme
Er saa klar som hendes Sjæl.

Helene (som før).

Naar jeg synger eensomt hjemme,
Har jeg altid bedre Held.

Lotario.

Hendes rene, skjønne Stemme o. s. v.

Helene.

Naar jeg synger eensomt hjemme o. s. v.

Ellevte Scene.

De Forrige. Tommaso (kommer fra Slottet.)

Tommaso.

Signor Lotario! Alt er istand!
Ædle Signora! man venter paa Eder.

Toget bereder
Sig til Processionen det bedste den kan.

Lotario.

Vi komme!

Helene.

Saa lad os gaae!

Lotario (affides).

O, kunde jeg engang den Lykke naae
At staae for Altret med Helene!

Helene.

Ja, til Kapellet lad os gaae,
For Beatrices Held vor Bøn forene!

Tommaso.

Sig Toget bereder
Det bedste det kan.
Man venter paa Eder,
Og Alt er istand.

(De gaae ud henimod Slottet.)

Tolvte Scene.

Ibrahim og Pirro, (klædte som Landmænd, hmen i Kapper, komme ind fra Venstre).

Pirro. I vover Eder for vidt, Herre! Processionen kan ventes hvert Øieblik. Den skal gjennem hiin Pinielund gaae her forbi.

Ibrahim. Tie stille! Jeg veed hvad jeg gjør. — Har Du opdaget vor Brigantine?

Pirro. Ja, den nærmer sig langs med Kysten.

Ibrahim. Godt. Tag saa blandt Italienerne af mit Mandskab en halv Snees flinke og bestemte Karle; lad

dem klæde sig som Landmænd og iaften skaffe sig Indgang ved Ballet paa Slottet.

Pirro. Vel! Overfaldet skal jo være henimod Midnat?

Ibrahim. Nei! jeg har betænkt mig. Jeg har ingen Tillid til Diagoras: han er en Forræder. Overfaldet skal være i det mindste tre Timer før Midnat. Træffes der saa Anstalter paa Slottet, saa skal jeg dog forekomme dem. — Gaae nu og udfør punktligt mine Befalinger!

(Pirro gaaer.)

Trettende Scene.

Ibrahim (alene).

Saa langt fra hende, og saa nær!
Kun nogle Skridt — men disse danne
Et Svælg og dybe Vande!
Og vil jeg paa den anden Side lande,
Da maa jeg bane Veien med mit Sværd.
O, stolte Qvinde! men saa skjøn!
Du har min Rolighed mig røvet,
Med Haan besvaret Hjertets Bøn,
Og — seer mig anden Gang for Dig i Støvet!
(Man hører langt borte Begyndelsen af det følgende Chor.)
Tys, hvilke Toner zittre gjennem Løvet?
Ha, det er hende, der som Brud
Til Altret føres — Gjengjælds Gud!
Jeg kommer anden Gang, men Hævnen drager
Foran mig og sit visse Bytte tager!

(Iler ud).

Fjortende Scene.

Fra Indgangen til Lunden paa denne Side af Gartnerhuset — nærmest ved Tilskuerne — kommer først en Skare Landsbyfolk, der stille sig op udenfor Slots-Kapellet, mens Brudefølget, bestaaende af: Tommaso som Huushovmester, Slottets Tyende, Grev Hector, Beatrice, Lotario, Helene, Diagoras, Marietta, Damer og Cavallerer, drage ind i Kapellet.

Chor af Landsbyfolket.

Beskjærm, o Gud!
Grev Hector og hans Brud!
Og skjænk hans Stamme nye og friske Skud!
O bønhør os! vi bede!
Om deres Fremtid Kjærligheden frede!

Anden Act.

Et Partie af Haven ved Slottet. Tilvenstre en pyramidalsk Opsats med Blomster i Potter. Tilhøire et Lysthuus. Det er henimod Aften, endnu lyst, men mørknes efterhaanden.

Første Scene.

Lotario (kommer langsomt ind, fordybet i Tanker).

Helenes Haand er ikke fri, siger Beatrice. — Og til hvem er den da bestemt? Til Hertugen af Viareggio, til den Elendige, der alt i mine Drengeaar som en Ulv faldt ind i mine Fædrene-Besiddelser, og endnu den Dag idag tvinger mig til at holde mig skjult.

Jeg har hidtil levet ubekymret. Kun sjeldent er det faldet mig ind, at gjøre mine Rettigheder gjældende og hævne mig paa min Fjende.

Min Kjærlighed til Helene har forandret Alt; den har givet mig Foragt for min uvirksomme Stilling, og viist mig Nødvendigheden af ikke længer at opsætte min Hævn. Hendes og mit Vel afhænger af min Bestemthed. — Jeg har betroet mit Navn og mine Udsigter til Beatrice, — men mangler Mod til at betroe mig til Helene! Hvor kan jeg haabe, at et saa yndigt Væsen vil skjænke mig sin Kjærlighed!

For Din englerene,
Fromme Sjæl, Helene!
Er den syndefulde Jord for snæver.
Himmelsk Andagt hæver
Dette Bryst alene,
Og Din Fod paa Jorden sagte svæver.
Hvad jeg tænker paa
Nat og Dag, det kan Du ei forstaae.
Du begriber ikke
Hvad jeg beder om med tause Blikke.
Lig en Helgeninde
Seer Du fuld af Mildhed paa Enhver.
Kommer jeg Dit Helgen-Aasyn nær,
Maa min Kjærlighed i Andagt svinde.
For Din englerene,
Fromme Sjæl, Helene!
Er den syndefulde Jord for snæver o. s. v.

(Idet han vil gaae). Der seer jeg Greven komme. Ogsaa paa ham har Helene gjort et dybt Indtryk; og jeg kan ikke undre mig derover, uagtet hans Gemalinde er skjøn og tillokkende.

Anden Scene.

Lotario. Grev Hector.

Greven. Ah, min kjære Lotario! I maa bevise mig en stor Tjeneste.

Lotario. Og hvilken, Hr. Greve?

Greven. Jeg er kommen paa Spoer efter, at det idag er Helenes Navnedag. Vi maae gjøre vor skjønne Gjæst en Glæde; men jeg er endnu ikke enig med mig

selv, paa hvad Maade. Kan I ikke hjælpe mig med Eders opfindsomme Genie? I er jo Digter og Improvisator. Skriv mig en Sang, en Serenade, hvad I vil!

Lotario (smilende). Kan Hr. Greven ikke bruge den, jeg for et Par Dage siden paa Eders Anmodning skrev til Eders Gemalinde.

Greven. Nei, nei! den er for kold, for ... det vil sige, den er smuk, den er overmaade smuk; men den er ikke varm, ikke inderlig nok. I maae lægge mere Følelse mere Lidenskabelighed i Eders Ord.

Lotario. Saa bliver det en Kjærligheds-Erklæring.

Greven (hurtig). Det er netop godt, min Ven! Naar man taler til Helene, bliver hvert Ord en Kjærligheds-Erklæring.

Lotario. Men paa Eders Bryllupsdag, Hr. Greve

Greven. O, tael ikke saa ufornuftigt! Er Helene da ikke skjøn paa min Bryllupsdag? og har jeg kun paa denne ene Dag ingen Følelse for hendes Skjønhed? — Desuden, det kan ikke opsættes! Min Gemalinde har sa sig i Hovedet, at Helene ikke længer er sikker for Hertugens Efterstræbelser. Hun vil absolut, at hun imorgen tidlig skal reise herfra i al Stilhed.

Lotario (forbauset). Hvad hører jeg!

Greven. Ja, er det ikke skrækkeligt! O, det maa forpurres! Det kan vi aldrig tillade!

Lotario. Nei, det kan vi aldrig tillade! Det gaaer jo slet ikke an!

Greven. Det er mig kjært, Lotario, at I deler mine Følelser, og jeg stoler nu ganske paa Eders Bistand. Tænk efter hvad vi kunne hitte paa. Om I for Exem

pel — ja, I har jo saa tidt skullet malet hende; det kan jo passende skee nu; thi at hun reiser uden at vi have hendes Portrait, gaaer ingenlunde an. Hun maa altsaa først sidde for Eder, og saa trækker I Tiden ud saa langt I kan. Ikke sandt? det gaaer ypperligt an! — Gaae strax og tael med min Gemalinde derom!

Lotario. Hr. Greven har at befale! (afsides, idet han gaaer.) Jeg maa tale med Beatrice! Hun maa give mig Oplysning!

Tredie Scene.

Greven (siden) Diagoras.

Greven. Vil min Gemalinde anvende List mod mig, da er jeg Mand for at gjengjælde Lige med Lige. — (Idet han vil gaae.) Der kommer den unge græske Handelsmand! Om han maaskee... ah, jeg faaer et Indfald! (Til Diagoras, der vil gaae over Scenen.) Vent lidt, min Ven! Jeg ønsker at tale med Eder. — Har I ikke lært Damerne igaar det saa kaldte Blomstersprog, man kjender i Orienten?

Diagoras. Jo, Hr. Greve! efter den ringe Kundskab jeg selv har dertil. Men et Blomstersprog kan man ikke saa lige kalde det, eftersom de orientalske Fruentimmer bruge mange andre Ting dertil end Blomster. Man kunde kalde det et Tegnsprog.

Greven. Velan! Bind mig saadan en Bouquet, og tag dertil hvad I vil.

Diagoras. Hvad ønsker Hr. Greven udtrykt?

Greven. De ømmeste Følelser, min Ven! See her (Peger paa Blomster-Opsatsen.) staae Blomster af alle Slags

og fra alle Climater. Tag hvad I vil — men skynd Jer blot lidt. I kan binde dem sammen med dette Baand her. (Tager et smalt lyseblaat Baand af, han har om Halsen.)

Diagoras. Vel; allerede i det ligger der Betydning.

Greven. Lad mig hjælpe Jer. See her er en Rose, en Neglike, en Jonquille; kan I bruge dem?

Diagoras (idet han under det Følgende ordner og binder Bouquetten). Jeg tænker det vel.

Greven. Lad Blomsterne udtrykke min Ømhed, min Længsel, mit Ønske at tilbringe Tiden i hendes Selskab, at hun aldrig skal forlade os, mit Ønske strax at see hende.

Diagoras. Det skal skee — Kan Hr. Greven ikke finde en lille Fjeder af en Fugl?

Greven. Jo, her er en. Og Resten kan I gjøre selv. Naar I nu er færdig, saa tjen mig i at bringe Bouquetten til....

Diagoras. Ja, jeg veed; til Eders Gemalinde.

Greven. Nei, I skal bringe den til Signora Helene.

Diagoras (forundret) Til Signora Helene!

Greven. Javist, min Ven! hun er en stor Elsker af det orientalske Blomstersprog.

(Gaaer.)

Fjerde Scene.

Diagoras (allene). Den Letsindige! hvorlidet er han sin fortræffelige Gemalinde værd! Var det blot ham det gjaldt, da skulde Ibrahims Anslag ikke bekymre mig stort. Men Beatrice, Helene og min Marietta! — (grundende) Desværre! her er ikke meget at gjøre; udenfor Slottet

lure overalt Ibrahims Speidere forklædte. Gjør jeg Anskrig nu, da vil den Rasende nedhugge Alt, og Beatrice alligevel ikke frelses. Det Eneste, der kan gjøres, har jeg allerede forberedt. Lykkeligviis skal Angrebet først skee henimod Midnat. (Betragter Bouquetten, hvortil han imidlertid af og til har afplukket en Blomst.) See saa! Nu skal der blot en Orange og en Klase Viindruer til, og den er færdig. (Føier dem til.) Jeg vil holde mit Ord og bringe den til Helene; men det var Synd, om jeg forstyrrede hendes uskyldige Liv ved at bringe hende deslige Gaver fra Greven.

(Idet han vil gaae træder Helene ind.)

Femte Scene.

Diagoras. Helene.

Helene. Har I ikke seet Grevinden hernede i Haven?

Diagoras. Naar jeg ikke tager Feil, da kommer hun derhenne i den lange Allee.

Helene. Hvad har I der?

Diagoras. En Bouquet, jeg er bleven anmodet om at levere Eder, skjønne Signora!

Helene. Hvilken deilig Bouquet! Fra hvem er den?

Diagoras. Fra ... den unge Maler Lotario.

Helene. Fra Lotario? O det var smukt af ham! Hils og tak ham og siig, at jeg til Gjengjæld skal fylde Blomstervasen paa hans Kammer med de smukkeste Blomster jeg kan finde.

(Diagoras gaaer.)

Sjette Scene.

Helene (strax derpaa) Beatrice.

Helene (betragter Bouquetten). Hvor nydeligt ordnet! hvor smagfuldt! — O, der kommer Beatrice! hende maa jeg strax vise den. — (Iler hende imøde.) See her, kjæreste Beatrice! hvad Lotario har sendt mig gjennem den unge Diagoras.

Beatrice. En Blomsterbouquet! hvor galant!

Helene (levende). Er den ikke smuk? See kun, hvor nydeligt den lille Klase Druer tager sig ud imellem Roserne og Cypresgrenen! Og see der, en Orange!

Beatrice (der betragter Bouquetten opmærksomt). Ja, jeg seer... Men, mit Barn! Denne Orden af Blomsterne er ikke tilfældig; der maa ligge en Betydning deri.

Helene. En Betydning?

Beatrice. Ja vist, der kan ikke være Tvivl derom. Husker Du ikke, at den unge Diagoras iforgaars lærte os noget af Blomstersproget. Ja, Du hørte ikke efter; Du sad og øvede Dig paa Guitarren. Men jeg fattede ret vel hans Lærdomme, og jeg troer næsten, jeg forstaaer Betydningen af denne Bouquet.

Helene. O, saa skynd Dig og siig mig den!

Beatrice. Det skal jeg; men saa maa Du passe paa og ikke blive rød, ifald Bouquetten skulde sige Dig altfor mange smukke Ting.

Duet.*)

Beatrice.

Jeg skal forklare Dig den dybe Sands
I hver en Blomst og Frugt, vi skue.

*) See om denne Duets Indhold Anmærkningen bag i Bogen.

Helene.

Velan! hvad siger mig da denne Drue?

Beatrice.

Den siger —

(smilende)

Den siger, at Du er hans Dines Glands.

Helene.

Hans Dines Glands!

Beatrice.

Ja, saa omtrent.

Hans Liv, hans Lyst! — Det Udtryk er bekjendt.

Helene.

Og nu Jonquillen?

Beatrice.

Den? Ja, den, Du Kjære!

Den siger, at Du maa barmhjertig være.

Helene.

Barmhjertig!

Beatrice (skjemtende).

Ja! Det er en Dyd,

Der er en Qvindes allerbedste Pryd.

Helene.

Og nu Cypressen?

Beatrice.

Vent ham her!

Cypressen siger, at han er Dig nær.

Helene.

Han er mig nær!

Beatrice.

Og denne Fjer erindrer,
At har Du Sorg, han Dine Sorger lindrer.

Helene.

Han mine Sorger lindrer!

Beatrice.

Ja, min Ven!

Helene.

Og nu Orangen her, hvad siger den?

Beatrice.

Den siger: Bliv! Du maa ei Afsked tage,
Hvis ei hans Rolighed herfra skal drage.

Helene.

Hans Rolighed! Hvor tør jeg troe,
At jeg berøver ham hans Ro!

Beatrice.

Hans Rolighed! Ja, Du kan troe,
At Du berøver ham hans Ro.

Helene.

Forklar mig Rosen, Negliken —

Beatrice.

Ja, skjælv! . . .
Dog nei! — det maa han Dig forklare selv.

Helene.

O, svar mig!

Beatrice.

Vel! de sige hver det samme:
Han elsker Dig; Du mærker ei hans Flamme!

Helene.

Han elsker mig! jeg mærker ei hans Flamme!

Beatrice.

Han elsker Dig! Du mærker ei hans Flamme!

(Ved Duettens Slutning vil Helene forvirret gaae, men holdes tilbage af Beatrice.)

Helene. Lad mig gaae! Jeg vil ikke høre mere af denne Bouquets Betydning.

Beatrice. Det gjør Du Ret i, da Du allerede har hørt det Bedste. Men derfor kan Du gjerne blive og holde mig lidt med Selskab. — Siig mig nu, min Helene, hvad synes Du om denne sindrige Kjærligheds-Erklæring?

Helene. Kjærligheds-Erklæring! hvor kan Du troe —

Beatrice. Mit Barn, det Sprog, disse Blomster tale, er mere tydeligt end de klareste Ord. Du maa tænke paa et Svar.

Helene. O hvor kan Du tale saaledes! Hvad Svar kan jeg give? Hvad Villie har jeg? Hvad hjælper det at Lotario er den Ædleste blandt de Dødelige? Kan han forhjælpe mig til min Ret? Han er Maler, og intet Andet. O, jeg er meget ulykkelig!

Beatrice. Tab ikke Modet, min Helene! Lotario er sikkerlig mere end Maler. Hans uafhængige Stilling, hans ædle Væsen, og nogle Vink, han engang lod falde, have sagt mig, at han er Nobile. Og om han ikke er det, om Du ogsaa aldrig kan gjengjælde hans Følelser for Dig, giv ham dog et venligt Svar. Jeg angrer bittert,

at jeg engang lod mig af mine stolte Slægtninge forføre til at give en Tilbeder et haanligt Afslag.

Helene. Saa raad mig da, kjære Beatrice! Hvad kan jeg gjøre, hvad skal jeg svare . . .

Beatrice (smilende). Jeg vil give Dig et Raad. Derhenne ved Pinietræerne skimter jeg Noget, der seer ud som det kunde være Lotario. Jo, det er rigtigt ham; han staaer og taler med Gartneren, og kommer sikkert herhen. — Naar han nu kommer . . .

Helene. Saa løber jeg min Vei. Det er mig umuligt at tale med ham nu.

Beatrice. Ja ja! som Du vil.

Helene. Giv mig Bouquetten, saa gaaer jeg.

Beatrice. Hvad vil Du med den?

Helene. Hvad har de stakkels uskyldige Blomster gjort? Jeg vil sætte dem foran Madonnas Billed i mit Kammer.

(Tager Bouquetten og iler ud.)

Syvende Scene.

Beatrice (ene).

Jeg veed Ingen, jeg heller under min kjære Veninde end Lotario; og Ingen kan bedre end han være hendes Beskytter; hendes Forfølger er hans Fjende, og han sætter sin egen Ret igjennem idet han forfægter hendes. — Helene maa herfra; hun bliver Dag for Dag mere farlig for min letsindige Gemal, og saa høit jeg elsker hende, saa elsker jeg dog ulykkeligviis den Letsindige endnu høiere.

Amor, Du som lærte Qvinden
At elske Manden, ak, saa ømt!

Lær mig at fængsle ham, forinden
Min Flygtning er rømt.
Jeg veed, at alle Mænd bedrage;
De standse for at flye;
De spotte mens de kjærligt klage;
De sukke for at gjække paany.
Velan! saa lad mig Fordeel drage
Af Mandens flygtige Natur.
Min skjønne Fugl er fløiet af sit Buur,
Og for en Anden lyder hans kjælne Klage.
O, lær ham, Amor! Vankelmod paany,
Og lad ham atter flye,
Og bring ham til min Favn tilbage!

Ottende Scene.

Beatrice. Lotario.

Beatrice. Ah, er I der, min forelskede Ridder! I er galant! I giver Slottets Damer Blomster, ordnede sindrigt til at udtrykke Eders hemmelige Ønsker.

Lotario. Hvad mener I, skjønne Signora!

Beatrice. Ih nu! I har jo i dette Øieblik gjennem Diagoras sendt Helene en Blomster-Bouquet, der med orientalsk Ild udtrykte den fuldstændigste Kjærligheds Erklæring.

Lotario. Har jeg? I skjemter med mig, ædle Grevinde!

Beatrice. Ingenlunde! Diagoras har hilst fra Eder.

Lotario. Men jeg forsikkrer Eder høit og dyrt, at jeg ikke engang har tænkt paa at sende en saadan Bouquet. Hvor turde jeg vove....

Beatrice Har I virkelig ikke sendt den?

Lotario. Nei, nei! Hvor skulde jeg...

Beatrice (forbauset). Men hvem da? hvem da? (affides) Skulde den komme fra min letsindige Gemal? Jeg maa strax... (idet hun uvilkaarligt gjør en Bevægelse.) Ha! der kommer han med hende!

Lotario. Hvem? Ak, Helene! og med Greven! (Affides) Nu er Alt mig klart! Men hvad skal jeg tro om Helene...!

Beatrice (affides). Jeg vil, jeg maa komme efter Sandheden. Jeg vil skjule mig i dette Lysthuus. (høit) Forlad mig, kjære Lotario! jeg vil tale med Helene og indhente nærmere Underretning.

Lotario. Jeg adlyder! (affides idet han gaaer). Jeg kan ikke gaae herfra; jeg vil blive her i Nærheden.

(Begiver sig hen bag Blomster=Opsatsen.)

Beatrice. Hurtigt inden de komme! Jeg maa vide af hvem jeg her bedrages.

(Skjuler sig i Lysthuset.)

Niende Scene.

(Mod Slutningen af denne Scene bliver det dunkelt og Maanskin.)

Greven. Helene siden Beatrice og Lotario, tilsidst Tommaso.

Greven. Jeg beder Eder, elskværdige Helene! standsblot et Dieblik! og svar mig, om I har forstaaet Betydningen af en Bouquet, Diagoras har bragt Eder.

Helene (ængstelig, affides). Har Lotario gjort Greven til sin Fortrolige? (høit) Ja, Hr. Greve, Bouquetten... har jeg modtaget....

Grven. Og I vredes ikke over Giveren?

Helene. Hvorfor skulde jeg vredes . . .

Greven. Han tør maaskee haabe, at I har Godhed for ham?

Helene. Ak, Hr. Greve! I har Synd af at tale saaledes!

Greven. Svar mig! Gjør mig til det lykkeligste Menneske!

Helene. Hvad gavner det ham, at jeg har Godhed for ham? Hvor tør jeg tænke paa ham? Maa jeg ikke tage Hensyn til — Ak, vi ere for evigt adskilte!

Greven (i Henrykkelse). Nei, nei! herlige, elskelige Siæl! Her forsvinder ethvert Hensyn — her gjælder ingen Adskillelse!

Qvintet.

Greven.

Kjærligheds Gud
Er mægtig, Du Søde!
Hver Hindring, vi møde,
Maa flye for hans Bud.

Helene.

Vel gjælder ei Hindring,
Naar Amor den Svage vil fange;
Men søge vi Lindring,
Da flygter han ængstlig og bange.

Greven.

Nei, Amor er Mand, og som Mand han sin Dyrker forsvarer!

Helene.

Ak, han er et Barn, naar det gjælder at kjæmpe
med Farer!

Greven
(falder paa Knæ for Helene.)

O, stoel paa mig, Du himmelske Pige!
Og Farerne flye!
Uendeligt stort er Kjærligheds Rige!
Derhen vil vi tye!

(I det samme træder Beatrice ud af Lysthuset og Lotario fra sit
Skjul bag Blomster-Opsatsen.)

Beatrice.

Min Hr. Gemal! hvad gjør I her?
Jeg troer, I sværmer mellem Nattergale,
I Maanskin under Havens Træer.

Greven (afsides).

O, hvilken Qval! Min Gemalinde her!
Hvis hun har hørt min Kjærligheds Tale!

Helene (afsides).

O, hvilken Qval! Lotario er her!
Jeg flyer, hvis han begynder at tale!

Lotario (afsides).

O, hvilken Qval! Jeg træffer hende her!
Hun svarer ømt hans Kjærligheds-Tale!

Beatrice (afsides).

O, hvilken Qval! Jeg skal ham træffe her!
Han lokker hende med Kjærligheds Tale!

Greven (til Beatrice).

I undres ei, ifald jeg utilfreds
Har hørt, I vil os Helene berøve.

Paa mine Knæ jeg hende bad at tøve,
Og endnu længe forskjønne vor Kreds.

(affides.)

Hun troer mig ikke!
Det kan jeg see
Paa hendes Smiil og paa hendes Blikke!

Beatrice og Lotario (affides).

Jeg troer ham ikke!
Men han skal see,
At al hans List kan mig ei bestikke!

Helene (affides).

Jeg fatter ikke!
Han vil maaskee
Min Svaghed skjule for hendes Blikke.

(Tommaso kommer ind.)

Tommaso.

Mit høie Herskab! i Slottets Sal
Man venter blot, at ind De triner;
Thi Deres Ankomst er Signal
Til Ballets Fløiter og Violiner.

Helene. Beatrice. Greven. Lotario.

Ja, lad os vandre til Slottets Sal!
Med Ballets Fløiter og Violiner
Vil jeg bedøve Hjertets ømme Qval!

Tommaso.

Man venter paa Dem i Slottets Sal!
For Ballets Fløiter og Violiner
Er Deres høie Ankomst et Signal.

(Alle gaae.)

Tiende Scene.

Ibrahim, Pirro og flere Corsarer komme forsigtigt og speidende ind.

Dæmpet Chor.

Tys! tys! ingen Støi!
Sagte, sagte! Som en Slange
Strækker ud vor Flok sin lange
Række hen mod Slottets Fløi.
Bøssens Pibe
Skal see ind til dem, der støie;
Stirre stivt som Slangens Øie!
Uden Møie
De Forstenede vi gribe.
Sagte, sagte! Læg Dig ned!
Lig paa Luur!
Nær herved
Er en Fuglesværm i Buur.
Ha! den spræller angst og bange!
Mærker Faren,
Gruer ved at see Corsaren —
Sagte! Hele Sværmen er vor Fange!
(De adsprede sig til forskjellige Sider.)

Ellevte Scene.

En stor og glimrende oplyst Sal paa Slottet. Tommas og en Forsamling af unge Karle og Piger. Drikkevare deles omkring. Under Sangen dandses der i Baggrunden. Pa et passende Sted er et Musik = Corps. Tilvenstre Stole fo Herskabet.

Chor.

Med glade Sange, med muntre Dandse
Den pragtfulde Sal vi betræde.

Vi binde os frit med duftende Krandse
Til Herskerens Jubel og Glæde.

Tommaso (med et Glas Viin i Haanden).

„Vinen læger!
„Vinen vederqvæger!
„Og vort Bryst til Glæde den bevæger!"
— Muntert, mine Venner! Det kan jeg lide!
Dandser og synger! Spil op, vort Orchester!
Alverden skal vide,
At vi paa Slottet har glimrende Fester.

Chor.

Vi komme med Sange; vi komme med Dandse!
Vi komme med duftende Krandse!

(Ved Trompet-Tusch tilkjendegives de Følgendes Ankomst.)

Tommaso.

Tys! der er Greven! Tag dette Glas!
Enhver paa sin Plads!

Tolvte Scene.

De Forrige. Greven og Beatrice træde ind, ledsagede af Rotario, Helene, Diagoras, Marietta og Slottets Herrer og Damer, der rangere sig ved de for Herskabet bestemte Stole.

Chor og Dands af Karle og Piger.

Naadige Greve! vor høie Beskytter!
Skjønne Grevinde! de Trængendes Ven!
Frygtsom en Bøn fra de laveste Hytter
Til deres Throne stjæler sig hen.
Blomster vi binde,
Snoe dem i Krands,

Lægge dem under vor flygtige Dands
Ned for Hr. Greven og hans Gemalinde.

Diagoras (i Forgrunden; afsides).

O, denne Fryd,
Den klinger for mit Øre
Som Smertens vilde Lyd!
Jeg synes Ibrahim at høre!
Om trende Timer er her Skræk og Angst,
Og denne glade Sværm hans visse Fangst!
Ha! hvo raader mig hvad jeg skal gjøre!
(Gaaer tilbage mellem de Dandsende.)

Greven
(forlader sin Plads og kommer frem i Forgrunden tilvenstre med Helene.

Jeg læser klart i Eders skjønne Blikke,
I tænker ikke paa at reise bort.
Tael frit! min Gemalinde seer os ikke!
O, vi skal spille klogt vore Kaart!

Helene (forundret).

Hr. Greve! ak, jeg forstaaer Jer ikke.

Greven.

Tys! tys! Minuttet er ei længer vort!

Beatrice og Lotario, (komme frem i Forgrunden tilhøire).

O, see, han lokker og besnærer hende!
Ja, han (hun) er farlig for min Ro!
Hvad skal jeg troe?
Er det et aftalt Spil iblandt de To?
— Skinsygens Luer i mit Hjerte brænde!

Greven (afsides til Helene).

Jeg læser Omhed i Eders Blikke!

Helene.

Hr. Greve! ak, jeg forstaaer Jer ikke!

Beatrice og Lotario (afsides).

Skinsygens Luer i mit Hjerte brænde!

(I Dandsen har imidlertid Slottets Herrer og Damer taget Deel. Tommaso, der har været et Øieblik ude af Salen, træder ind.)

Tommaso.

Hr. Greve! nogle Landmænd vente
Paa Eders Vink, om de tør træde
I Salen ind, skjøndt ubekjendte,
Og tage Deel i Festens Glæde.

Greven.

Lad dem kun komme! Ved denne Fest
Er Hver velkommen, og Hver min Gjæst!

Chor.

Ved denne Fest
Er Hver velkommen, og Hver vor Gjæst!

Trettende Scene.

De Forrige. Pirro (og nogle) Corsarer (klædte som Landmænd, træde ind. Siden) Ibrahim (med sine Mænd).

Chor af de forklædte Corsarer.

Langveisfra herhid vi drage.
Rygtet gik om Eders Fester;
Vor Lykønskning I modtage,
Skjøndt vi er' ubudne Gjæster!

Diagoras

(gjenkjender dem forfærdet og iler hen i Forgrunden; affides).

Hvad maa jeg see! o Skræk!
Det er Corsarerne! Ha, Hvo beskjærmer!
Det er endnu ei Midnat, og han nærmer
Sig allerede fræk!

Greven (sagte til) Helene.

Jeg læser klart i Eders skjønne Oie!
O, vi skal spille klogt vore Kaart!

Helene.

Hr. Greve! ak, jeg forstaaer Jer ikke!

Lotario.

O, see! han lokker og besnærer hende!

Beatrice.

Skinsygens Luer i mit Hjerte brænde

Greven (affides, til Helene).

Tys! tys! Minuttet er ei længer vort!

(Vender sig til Diagoras, der staaer fordybet i Forgrunden tilhøire.)

Diagoras! hvorfor er I saa stille?
Gjem Eders Alvor til en anden Gang!
Ved denne glade Fest den klæder ilde.
I kan jo synge; skjænk os da en Sang!

Diagoras (affides).

O, at jeg turde tale!
Om jeg et Vink ham gav? — o Haab!
I Sangen lyde skal mit Varsels-Raab!

(høit.)

Hr. Greven har at befale.

(Marietta har imidlertid bragt ham en Guitar.)

Ballade. *)

1.

I Achelos sidder sorgfri
Michalistos i sin Gaard.
Han er munter; thi hans unge
Hustru ved hans Side staaer.
Nattens Dæmring alt sig nærmer;
Det bekymrer ham ei stort.
Ved et Bæger Viin han sværmer —
Da det banker paa hans Port.

Chor.

Ved et Bæger Viin han sværmer!
Tys, det banker paa hans Port.

2.

Udenfor Kapidschi Baschi
Holder med en Flok tilhest.
„Hil Dig! — siger Michalistos —
„Ædle Herre! vær min Gjæst!"
— „Ei vi komme for at drikke —
Bryder hiin med Strenghed ud —
„For at sværme kom jeg ikke;
„Sæt Dig ned og hør mit Bud!"

Chor.

For at sværme kom han ikke;
Lad os lytte til hans Bud.

(Et Skud falder udenfor.)

---

*) Sujettet til denne Ballade er taget af "Fauriels Chants populaires de la Grèce moderne. Paris 1824, 2 Vol.

Chor af Alle.

Milde Gud!
Hvad betyder dette Skud?

Greven (sorgløs).

Det er vel Gartneren, der lader skyde
Til Ære for mig og min Brud.

Beatrice (ængstlig).

O, nei! lad høre hvad det kan betyde!

Greven.

Saa lad Tommaso da gaae ud!

Tommaso.

Jeg iler alt afsted!
(Gaaer ud.

Greven.

Og I, Diagoras! bliv I kun ved!

Diagoras (med stærkt Udtryk).

3.

„Michalistos! Du er domfældt;
„Du, Din Eiendom, Din Viv!
„I Divanet en Beslutning
„Rettet er mod Eders Liv."
— Michalistos' Hustru blegner;
Selv han smiler stolt derved.
Og der skydes, og han segner,
Og hans unge Hustru med.

Chor.

Michalistos' Hustru blegner;
Selv han smiler stolt derved.
Og der skydes og han —
(Der høres igjen et Skud udenfor.)

Chor af Alle.

Hør kun! hør! igjen man skyder!

Beatrice, Helene og Marietta.

O, mig ahner, det betyder
Intet Godt!

(Beatrice, Helene, Marietta og nogle af Slottets Damer ile mod Udgangen i Baggrunden, men omringes der af de forklædte Corsarer. I det samme styrter Ibrahim og hans Mænd ind og et Par Skud falde.)

Ibrahim og Corsarerne.

Hurra! Hurra! Grevens Slot
Og dets Piger er vort Bytte!

Beatrice, Helene, Marietta og flere Fruentimmer,
(mens de bortføres af Corsarerne).

Hjælper! hjælper! Hvo vil os beskytte!

Greven, Lotario, Diagoras
(der have trukket Kaarden og søge at trænge ind paa Corsarerne).

Tilbage, Frække! Voldsmænd, bort!
Op, griber dem! Til Vaaben, Alle!

Ibrahim og endeel af hans Mænd
(der stille sig saaledes op, at de dække dem, der bortføre Fruentimmerne, og hindre de Angribende).

Spar Eders Trudsler! I komme tilkort!
For vore Sværd skal Eders Stolthed falde!

Greven, Lotario, Diagoras og Slottets mandlige Personale.

Frække! tilbage!

Chor i det Fjerne af de bortførte Fruentimmer.

Hjælper! hjælper! hvo vil os beskytte!

Chor af Fruentimmerne paa Scenen. *)

Skaaner den Svage!

Ibrahim og Corsarerne.

Med Seier vi drage
Herfra med vort Bytte!

(Under dette Chor bemægtige Corsarerne sig Diagoras idet han gjør et fortvivlet Angreb paa dem, og trække sig derpaa, førende ham med sig, fægtende ud af Salen. Piberne af deres Bøsser sees en kort Tid stikke ind gjennem Vinduerne.)

Greven.

Afsted! I Bugten ligge to Galeier.
Vi dem bemande,
Og følge Fjenden paa de dunkle Vande!

Almindeligt Chor.

Afsted, afsted! til vore Galeier!

Fjernt Chor af Corsarerne
(under hvilket de Tilstedeværende udtrykke Lytten eller Angst).

Med Jubel vi drage
Herfra med vort Bytte.

Almindeligt Chor.

Afsted! afsted! til Kamp og til Seier!
Maanen belyser Hav og Jord;
Røber for os Corsarernes Spoer;
— Afsted! afsted! til vore Galeier!

(Alle ile ud.)

---

*) Disse have grupperet sig ved en af Siderne i Forgrunden bag Slottets Mænd.

Tredie Act.

Egnen fra første Act, første Scene. Nat og maanelyst. Ved Strandbredden er endeel af Mandskabet grupperet. Pirro gaaer som Vagthavende op og ned i Forgrunden.

Første Scene.

Pirro.

1.

Medens Maanen sagte daler
Ved det første Skjær af Solen,
Iler Pietro i Gondolen
Til den tause Byes Canaler.
For de klare Vande
I de bugtede Laguner
Synger han om Marianne,
Hendes Skjønhed, hendes Luner.

Chor

(af Corsarer, der imidlertid have nærmet sig).

Lad os lande!
Her hun boer, den faure Marianne!
Viva! Viva!

2.

Flink han styrer med sin Aare
Gjennem Vandet tidligt, silde;
Natten kan ham ei forvilde;
Pigerne ham kun bedaare.
For de klare Vande o. s. v.

Chor.

Lad os lande! o. s. v.

3.

Paa Piazzetta komme Klynger
Gondolerer, naar I kalde.
Det er flinke Gutter Alle;
Men som Pietro Ingen synger.
For de klare Vande o. s. v.

Chor.

Lad os lande! o. s. v.

Anden Scene.

Ibrahim (træder ind fra den ene Side, fulgt af nogle Corsarer, der have Diagoras imellem dem). Pirro.

Ibrahim. Fordømt, at vi ikke fik snappet de to Galeier! Nu skal vi have ondt med at slippe fra dem.

Pirro. Der var ikke Tid dertil, Captain! De genuesiske Soldater vare os lige i Hælene. Men jeg tænker, vi kan ligge skjulte i denne Bugt til Galeierne ere ude af Farvandet. Denne Rede her er ikke kjendt af ret Mange.

Ibrahim. Ere Fruentimmerne bragte hen hvor jeg har befalet?

Pirro. Jo, Captain!

Ibrahim. Jeg vil have dem i Nærheden af Skibet. Lad dem derfor bringes herhen, mens jeg gaaer ned og seer til Mandskabet.

Pirro. Skal skee, Captain!

(Gaaer.)

Ibrahim (til Diagoras). Og Du, Forræder! kan vente Din Straf!

Diagoras. Min Straf? Hvo har givet Dig Ret til at dømme over mine Handlinger?

Ibrahim. Min Magt og Dit Forræderie.

Diagoras. Din egen Voldsomhed har forraadt Dig, ikke jeg. Imod Dit Løfte er Du brudt ind paa Slottet som en Røver, ikke som den kjække Anfører for en prøvet Skare. Jeg er ingen Ransmand. Som Frivillig og saa længe det lystede mig har jeg taget Deel i Dine Tog. Jeg har Ret at gaae naar jeg vil.

Ibrahim. Tie, Elendige! Naar de genuesiske Soldater indhente os, da kan vi takke Dit Forræderie derfor. Kun Du har kunnet give dem et Vink. Men, ved mit Liv! det skal hverken frelse Dig eller mine Fanger!

(Gaaer ned mod Stranden.)

Tredie Scene.

Diagoras. Beatrice. Helene. Marietta, flere Fruentimmer og Tommaso, der føres ind af Pirro og nogle Corsarer.

Beatrice. Hvor fører man os hen? hvad har I besluttet med os?

Pirro. Captainen har befalet os at føre Eder herhen.

(Trækker sig noget tilbage med sine Folk.)

Helene. O, kjæreste Beatrice! tael ikke til disse afskyelige Mennesker! Jeg kan ikke taale at see paa dem.

Tommaso. Tab ikke Modet, ædle Signora! Det er vor Pligt at være standhaftige i Ulykken.

Beatrice. Stakkels Tommaso! har I ogsaa maattet tage Deel i vor jammerfulde Skjebne? Jeg troede, at kun Fruentimmerne vare bortførte.

Tommaso. Sandt at sige, naadige Grevinde! troer I, at Røverne, da jeg gik ud for at see hvad Skud-

dene betydede, have taget feil i Mørket og holdt mig for et Fruentimmer, saa lidet jeg ogsaa har tilfælleds med det smukke Kjøn. De bandt mig og stoppede Munden paa mig, saa jeg ikke engang kunde oplyse dem om deres Vildfarelse.

Marietta. I er jo ikke det eneste Mandfolk, der er ført bort fra Slottet; ogsaa den arme Diagoras, der staaer derhenne —.

Tommaso. Den arme Diagoras? Ja, hør, veed Du hvad, Marietta, for Din egen Skyld er det nok bedst, at vi slet ikke omtale ham.

Marietta. Hvorfor ikke det? hvad har I nu igjen imod ham?

Tommaso. Hvad jeg har imod ham? — Ja, det kan vi altid tale om. Nu tjener det os begge bedst at finde os i vor Skjebne.

(Pirro, der et Dieblik er gaaet ud, træder hen til dem.)

Pirro. Captainen vil tale med Signoraen derhenne. (Peger paa Beatrice.) De Andre maae saa længe trække sig tilbage.

Helene (ængstlig). Man vil dog vel ikke skille os ad?

Beatrice. Fat Mod! jeg haaber, man gjør det ikke.

(Helene, Marietta og de andre Fruentimmer tilligemed Tommaso og Diagoras føres, den sidste adskilt fra de Andre, til Baggrunden af Scenen.)

Fjerde Scene.

Ibrahim. Beatrice. De Forrige (der holde sig i Baggrunden).

Ibrahim (afsides; paa den ene Side af Theatret). Det Dieblik, jeg saa længe har seet imøde, er endeligt kommet; og jeg har neppe Mod til at nærme mig hende.

Beatrice (afsides; paa den anden Side af Theatret). Mit Hjerte banker og aner det Værste. Hvad kan han ville mig? og Hvo skal beskytte mig, hvis han vil udøve Voldsomheder?

Ibrahim (høit, uden at vende sig til hende). Signora! Eders og Eders Venners Skjebne er lagt i min Haand.

Beatrice. Desværre! Men Madonna vil have Barmhjertighed med os.

Ibrahim. Stoel ikke paa Frelse! Den er her umulig. Eders Liv og Velfærd beroer paa Eders egen Beredvillighed til at opfylde hvad jeg forlanger.

Beatrice. Hvad forlanger I? — Ønsker I Guld og Skatte, da send Bud til min Gemal, og han vil give Alt hvad han formaaer i Løsepenge.

Ibrahim (lidenskabelig). Tie! og nævn ikke Eders Gemal! Han kan Intet byde mig, hvad jeg ikke allerede har. Hans bedste Eiendom er bleven mit Bytte. I er i min Magt! I, der engang forsmaaede og haanede mig! (Griber med en heftig Bevægelse hendes Haand.) Vend Eder om og kjend i mig den forskudte Landflygtige, der engang forgjæves tryglede om Eders Haand, ham, til hvis Kjærlighed og — Hævn I er overladt.

Scene og Chor.

Beatrece (gjenkjender ham forfærdet).

Uberto!

Ibrahim.

Ja, Uberto! skjælv for den,
Du lod med Haan fra Dine Fødder jage.
Med Vaaben er han vendt tilbage!
Og, naar han vil, han hævner sig igjen.

Beatrice.

Ulykkelige! hvad har Du isinde?

Ibrahim.

Besidde hvad med Ret jeg kalder mit!

Beatrice.

Og vil Du bruge Magt imod en Qvinde?

Ibrahim
(med et efterhaanden ømmere Udtryk).

Hvis mine Bønner Dig kan vinde —
Ifald min Kjærlighed...

Beatrice.

Elendige! hold inde!

Ibrahim.

O, Beatrice! driv mig ei for vidt!
Med Dig fornyer sig min Ungdoms bedste Minde!
O, vidste Du hvad jeg har liidt!

Beatrice.

Uberto! tie! Mig andre Pligter binde!
Mig river Intet fra min Gemal!

Ibrahim (heftig).

Nævn ikke ham! Hans Navn mig volder Qval!
Forlad ham!

Beatrice.

Aldrig!

Ibrahim.

Stolte Qvinde!
Betænk, jeg har Dig i min Magt!

Beatrice
(med Afskye, da han nærmer sig).

Bort!

Ibrahim.

Frygt min Hævn!

Beatrice.

Den møder min Foragt!

Ibrahim.

Foragt? Ved alle Himle! vi vil prøve,
Om den kan frelse Dig. Afsted!
(Griber hende heftig om Haanden.)

Beatrice.

Barmhjertighed!

Ibrahim.

Ja, den kan Du behøve!
Nu skal Du vorde min! Følg med!

Beatrice.

O, frelser mig! Madonna mig beskytte!

Ibrahim
(drager en Dolk og sætter hende den for Brystet, idet han vil trække hende afsted).

Tie! eller Du er Dødens Bytte!

Diagoras
(har ved Beatrices Skrig nærmet sig, fulgt af fine Vogtere, der ville holde ham tilbage, og river i dette Øieblik Sværdet fra En af dem og angriber Ibrahim).

Stands, Barbar!

De fangne Fruentimmer
(der ligeledes have nærmet sig noget.)

Stands, Barbar!

Ibrahim

(slipper Beatrice og vender sig med draget Sværd mod Diagoras).

Forræder! tag mit Svar!

(Diagoras gribes og bindes imidlertid af Corsarerne, da et Par Signaler og nogle svære Skud høres fra Skibet.)

Alle.

Hør! hør! Signaler lød!
Hør, de skjød!
Glimtet fra Kanonen brød!

Pirro (kommer hurtigt ind med nogle Andre).

Captain! vor Brigantine
Beskydes af de fjendtlige Galeier;
En Mængde Folk er hisset sat i Land!

Ibrahim.

Vel! vi vil kjæmpe med dem!

(Peger paa de Fangne.)

Vogt mig Hine!
— Til Skibet ned! Hvor Flaget vaier,
Der fører Eder Ibrahim til Seier!
Vi ere Herrer af det stolte Vand!

(Iler forud ned til Stranden.)

Corsarerne.

Vi ere Herrer af det stolte Vand!
Med Ibrahim til Kamp og Seier!

(De styrte Alle ud, paa Pirro og nogle Corsarer nær, der bevogte Fangerne).

Femte Scene.

De Fangne. Pirro og nogle Corsarer.

Bøn (under hvilken af og til Skud af Kanoner og Geværer høres).

Beatrice, Helene, Marietta og de øvrige Fruentimmer.

Dum me mori est necesse,
Noli mihi tunc deesse —

Store Gud!
Hvilket Bulder! hvilke Skud!
In tremenda mortis hora —
Røverne komme! hør, hvor de raabe!
Veni, Jesu, absque mora!
Hvor skal jeg skjule mig? hvad kan jeg haabe?
Tuere me et libera!
Der er' de! Den vilde Kamp
Sig nærmer!
Jeg seer dem gjennem Krudtets Damp —
Himmel! vær Du vor Beskjærmer!

Kampen nærmer sig meer og meer. Kort efter Chorets Slutning, mens Fruentimmerne trykke sig op til venstre Side af Forgrunden, sees Greven med Soldater og bevæbnede Folk fra Slottet, i Baggrunden at styrte ind, angribe og forjage de Corsarer, der bevogte Fruentimmerne. Diagoras løses og iler ud, tagende Deel i Angrebet.)

Sjette Scene.

De Forrige. Greven med en Hob Soldater og Slotsfolk.

Greven (ilende mod Beatrice).

Min Beatrice!

Beatrice.

Min Gemal!

Greven.

O, Himmel! jeg har Dig atter!

Beatrice.

Du er mig nær! Mit Held jeg ikke fatter!

Begge.

Du er mig nær! O Himmels Lyst!
Jeg har Dig atter ved mit Bryst!

Chor.

Frelsen er nær!
Himlen har hørt vore Bønner!
Røverne flygte for Genuas Sværd!
Seiren de Kjække belønner!

Greven. Min elskede Beatrice! det er mig som om jeg først idag har vundet Din Kjærlighed. O, jeg har ikke skjønnet paa min Lykke! Men denne skrækkelige Nat har lært mig den fulde Værdie af det, jeg var saa nær ved at miste.

Beatrice. Jeg vil takke Himlen for denne Nats Rædsler, hvis jeg virkeligt ved dem har bundet min Gemals Hjerte fastere til mit.

Greven. Ja, det er skeet; det føler jeg — og den ømmeste Kjærlighed skal søge at erstatte min Beatrice denne Begivenheds Farer og Angst. — Men, hvor ere vore Venner? Hvor er Helene? (Til Helene, der nærmer sig). Jeg har en Hilsen til Eder fra Lotario! Jaja! bliv kun ikke rød — det er en Mand, der fortjener Eders hele Agtelse. Ham kan vi takke for, at vi opdagede Corsarernes Smuthul her; og endnu i dette Dieblik kjæmper han paa den ene Galei mod Brigantinen. Men vær uden Frygt! nu er den værste Fare forbi! — Han har betroet mig, at han er Nobile, af en anseet, men undertrykt Familie. Han har ogsaa betroet mig, med Hensyn til Eder, at han . . . (smilende.) Men det kan han Altsammen fortælle Eder selv. Jeg skal sende ham herhen, saasnart han kan slippe fri. — Nu maa jeg bort. Af-

landskabet kan endeel blive her til Eders Beskyttelse.
ırvel, min Beatrice!

Beatrice. Udsæt Eder blot ikke for nye Farer!

Greven. Nei, nei! vær kun rolig!

(Gaaer med nogle af Mandskabet.)

Syvende Scene.

De Forrige uden Greven.

Helene (til Tommaso, der nærmer sig). Hør, Hr. Tommaso! ɔer I, at den Galei, hvorpaa Lotario er, endnu er udt for Fare!

Tommaso (affides). Naa! Er hun paa den Galei! ɒit.) Ædle Signora! det vil være vanskeligt for mig, den Afstand at kunne bedømme Farens Grad og Omng. Men siden der ikke skydes mere med Kanoner fra øvernes Skib, saa skulde jeg næsten troe, at det Høieste, ignor Lotario kan risquere, er et Par Flinteskud.

Helene (til Beatrice). Jeg har ingen Ro og ingen Hvile a mig! Hvis han blev saaret! hvis han faldt!

Beatrice. Vær ved godt Mod, min Helene! Manna vil bevare saavel ham som min Gemal!

Helene. O, Himmel! der er han!

Ottende Scene.

De Forrige. Lotario.

Beatrice (gaaende Lotario imøde). Velkommen! min tappre idder! I ventes med Længsel af tvende Damer, der kke efter at belønne Eders Kjækhed.

Lotario. O, nu, da jeg veed Eder og Signora Hee frelste, finder jeg heri den skjønneste Belønning.

Beatrice. Men I vil dog ikke forsmaae den Løn, j
har tiltænkt Eder!

Lotario. Jeg veed ikke hvad I mener....

Beatrice. Kom, min kjæreste Veninde! Til Løn f
at Lotario har bidraget saa meget til at frelse os f
Fangenskab, foreslaaer jeg Dig at lade Dig binde af ha
Kjærligheds Lænker. Den Arme har længe nok sukk
som Din Fange.

Helene (forvirret). Beatrice! skaan mig....

Lotario (henrykt, gribende Helenes Haand). Helene! tør j
virkelig fatte Haab? Vil I forene Eders Skjæbne m
en hjælpeløs Landflygtigs?

Helene. Ak, Lotario! hvis jeg blot var Eder værdi

Trio.

Lotario.

Af Dine milde Blik jeg drikker
Et saligt Haab, fornyet Mod!

Helene.

Og i Din Kjækhed Haabet ligger,
Hvorpaa jeg hidtil mig forlod.

Beatrice.

Naar Amor ind i Hjertet drager,
Da lytte vi til Haabets Røst;
Thi Øieblikkets Ro han tager,
Og giver Fremtids Haab som Trøst.

Lotario.

Til ømme Følelser han vakte
Mit Hjerte gjennem Tvivl og Savn.

Helene.

Et Held han lod mig eftertragte,
Imens jeg rødmed' for dets Navn.

Beatrice.

En flygtig Fugl han atter bragte
Tilbage til mit Favn.

Alle Tre.

Naar Amor ind i Hjertet drager,
Da lytte vi til Haabets Røst;
Thi Øieblikkets Ro han tager,
Og giver Fremtids Haab som Trøst.

Niende Scene.

Forrige. Greven. Diagoras. Soldater, (der føre de fangne Corsarer med sig).

(I denne Scene bryder efterhaanden Morgenrøden frem).

Greven. Seieren er vor, mine Venner! og Kampen endt! Anføreren for Corsarerne er faldet —

Beatrice (grebet). Han er faldet!

Greven. Efter en fortvivlet Modstand. Næsten In-
t af hans Folk ere undkomne. Efter den flinke Dia-
as's Anviisning lagde vi et Bagholdd, hvorved vi af-
r dem Flugten.

Beatrice. Diagoras! hvor er Diagoras, at jeg kan
ke ham. Uden hans Mod og Aandsnærværelse var jeg
et Offer for Corsarens Grusomhed. (Til Diagoras). I
frelst mit Liv! Modtag min varmeste Tak!

Greven (til Diagoras). Hvormed kan jeg belønne Eder,

min kjække, unge Ven, for det Mod og den Besindighed, I har lagt for Dagen?

Diagoras. Herr Greve —

Greven. Har I Lyst, saa sæt Eder ned i mine Besiddelser, for Exempel i Nærheden af min Gartners Bolig. Jeg troer saa desuden, at den smukke Marietta udøver en tiltrækkende Magt over Eder. Jeg skal sørge for Eders Fremtid.

Diagoras og Marietta. Herr Greve! saa megen Gunst...

Tommaso (trædende frem). Naadigste Herr Greve! vredes ikke paa en gammel Tjener af Eders Huus, hvem det harmer at see en Forræder belønnet og æret. Diagoras er ikke den, han giver sig ud for. Han hører selv med til Corsarens Bande.

Greven (forbauset). Hvad siger I? hvor kan I paastaae —

Marietta (grædende). O, troe ham ikke, Hr. Greve! Tommaso taler altid ondt om den stakkels Diagoras.

Tommaso. Herr Greve! jeg sad i Nærheden af ham paa hele den ulykkelige Tour og veed hvad der blev talt mellem ham og En af Røverne, Pirro, troer jeg, de kaldte ham. Diagoras har forraadt os; derpaa vil jeg give mit Hoved.

Marietta (til Greven).

O, troe ham ei! Det er kun Hadet,
Der taler af ham nu som før!

Tommaso.

Ja, naar fra Munden man ta'er Bladet,
Saa er man altid Chicaneur.

Marietta (til Tommaso).

I hader ham! I er den Rette!
I seer hvad helst I gider see!

Tommaso.

Ja, Had har Dine, Mariette!
Men Kjærligheden — mærk Dig dette! —
Kan hverken høre eller see.

Greven (til Diagoras).

Diagoras! træd frem og svar!
I maa jo vide bedst det Sande.
Har I hørt med til denne Bande?

Marietta og Chor.

Ja, svar, Diagoras!

Diagoras (efter en Pause).

Jeg har!

Marietta og Chor (udbrydende).

Han har! Han er af denne Bande!
Han er Forræder! er Corsar!

Greven. Hvorledes, Diagoras?

Diagoras. Hør mig, Herr Greve, og døm mig siden! eg har bødet haardt for at jeg en kort Tid har hørt til brahims Folk, og tifold angret det. Alle mine Forestil= nger idag frugtede Intet hos ham. Han var hovmodig sin Seier over Hertugen af Viareggio —

Greven. Hvorledes? Hans Seier?

Diagoras. Ja. Ibrahim har i Forening med Diego ıdruno fra Corsica erobret to Skibe, og Hertugen selv ev dræbt i Kampen.

Greven. Lotario. Beatrice. Helene. Hertugen dræbt!

Diagoras. Han er dræbt. Efterretningen herom vil Herr Greven snart erholde andetsteds fra.

Greven. Saa ønsker jeg Eder, min faure Helene! og Eder, Lotario! til Lykke! I ere nu frie for Eders Fjendes Efterstræbelser og jeg kan nu med bedre Haab om Fremtiden forene Eders Hænder. (Forener dem). Den Mand, der inat har paaført os alle saa stor Bekymring, har selv maattet være et Redskab til vor værste Avindsmands Død. — Der har I bragt en god Tidende, Diagoras! — Har I meer at anføre?

Diagoras. Resten er snart fortalt. I min Angst for Ibrahims Voldsomheder havde jeg intet andet Middel end hemmeligt at sende i Eders Navn et Bud til Genua med Underretning om Faren og bede om Krigsfolk til Undsætning.

Greven. Ah, det var Eder, der havde sørget for denne velkomne Forstærkning?

Diagoras. Ja, Hr. Greve!

Greven. Nu, saaledes som Sagerne staae, har jeg let ved at fælde Eders Dom. Min Tilgivelse har I. Det kommer blot an paa, om den lille Marietta —

Marietta. Naadige Hr. Greve! jeg har jo altid sagt at Diagoras var saa uskyldig som et nyfødt Barn. Det er kun Hr. Tommaso's urimelige Mistanke —

Tommaso. Ja, nyfødte Born pleie da ikke at gaae paa Tog med Corsarer —

Greven. Nu, mine Venner! her have vi Intet meer

gjøre. Morgenrøden viser sig alt over Bjergene, og
r os en smuk, klar Dag ovenpaa Nattens Rædsler.

Almindeligt Chor.

Til Hjemmet igjen! Med Seier vi drage
Enhver til sin Arne tilbage.
I Nattens Mørke rasede vildt
Den blodige Kamp
Blandt Bulder og Damp —
Nu vinker os Morgenen kjøligt og mildt.
Og Havet er roligt og frit for Farer;
Og fangne de vilde Corsarer.
Til Hjemmet igjen! Med Seier vi drage
Og bringe det herlige Bytte tilbage!

Greven og Beatrice.

Til Himlen sende vi Lov og Tak!
Vort Brudegemak
Den rødmende Morgen bereder.*)

Lotario og Helene.

Som Morgenrøden af Nattens Skjød
Gik Frelsen ud fra Lænker og Død;
Nu binder os Kjærligheds Kjeder.

Diagoras og Helene.

Som Skyggen svinder for Dagens Pragt,
Saaledes svinder for Sandheds Magt
Den Skygge, Mistanken spreder.

Almindeligt Chor.

Til Hjemmet! Afsted!
De frække Røvere bringe vi med!

*) Denne og de følgende Stropher udelades ved Opførelsen.

Mændene.

Og Genuas Smykke, de deilige Qvinder,
Vi føre med Jubel tilbage!

Qvinderne.

Og Qvinden duftende Krandse binder;
Som Løn I Krandsene tage!

Almindeligt Chor.

Til Hjemmet! til Hjemmet! En føielig Vind
Snart puster op de viftende Seil.
I Genua glider Galeien ind,
En Svane lig paa Vandenes Speil.
Til Hjemmet igjen! Med Seier vi drage,
Og bringe det herlige Bytte tilbage!

Anmærkning.

Bekjendtskabet med det orientalske saakaldte Blomstersprog have Europæerne gjort ved Lady Wortley Montague, der for omtrent et hundrede Aar siden gav en Beskrivelse deraf i sine udgivne Breve. Siden har den bekjendte Orientalist, Joseph v. Hammer, undersøgt Sagen nøiere (i Fundgruben des Orient 1 Deel pag. 32: "**Sur le langage des fleurs**") og viist, at bemeldte Lady har havt for overdrevne Begreber om dette Sprogs Omfang og Rigdom af billedlige Tegn; men tillige har han vedføiet en temmelig lang Liste over alle de Gjenstande, man kan betjene sig billedligt af. Da heriblandt ikke blot forekomme Blomster, men ogsaa Frugter, Perler, Dele af Dyr og Klædnings-Stykker og Bohave, ja næsten Alt hvad der sædvanligst hver Dag falder Orientalen i Øinene, kan man kun uegentligt kalde det et Blomstersprog. I Duetten (2den Act 6te Scene) ere alle Billederne tagne fra den v. Hammerske Liste.

Svanehammen.

Romantisk Skuespil

af

Henrik Hertz.

Kjøbenhavn.

Trykt, paa Universitetsboghandler C. A. Reitzels Forlag,
i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1841.

GARRIGUE & CHRISTERN
2 BARCLAY ST. NEW YORK
FOREIGN BOOKSELLERS

CAR

Til

Deres Kongelige Hoiheder

Kronprinds

Frederik Carl Christian

og

Kronprindsesse

Caroline Charlotte Mariane.

Som en Memnons-Søile, eensom levnet
Af en Pragt, der er med Jorden jævnet,
Dvæler *Mythen* blandt os uden Røst.
Fremmed og med stumme Miner,
Kun et Led af mægtige Ruiner,
Peger den mod Fortids fjerne Kyst.

Men som hist fra Memnons-Søilen lød
Høie Toner, naar ved Morgenrøde
Phøbos sendte sine Straalers Ild:
Klinger atter, naar vi lytte,
Høie Toner fra den stumme Mythe,
Naar sin Lyra Phøbos stemmer mild.

Thi det er i Digtekunstens Rige
Hine Myther, de forgjængelige,
Part i vor Udødelighed naae.
Poesiens Straale griber
Sagnene fra Hellas og fra Tiber —
Og først da vi deres Røst forstaae.

— Ædle Fyrste! Faureste Fyrstinde!
Eders Gunst paa denne Dag at vinde,
Fulgte Digteren sin Musas Gang.
Lader huldrigt Sangens Tone
Svæve nær ved Eders Myrthekrone!
Lytter huldrigt til min Lyras Klang!

Mythen om de sidste Tyndarider,
Ved et Folkesagn forplantet, skrider
Over Scenen til min Musas Dands.
Hellas klare Diamanter
Mellem Romantikens Amaranther
Smykke hendes Tinding som en Krands.

Med den friske Luft fra Stranden kommer
Dette Digt til Eder i Skjærsommer,
Med et kjøligt Vift fra Skov og Søe.
Med en Røst fra svundne Dage,
Med en Klang fra Danmarks Fortid drage
Sagnets Toner over Gefions Øe.

Den 24 Juni 1841.

Svanehammen.

Romantisk Skuespil i tre Acter.

Første Gang opført paa det kongelige Theater den 24de Juni 1841 i Anledning af Formælingen mellem Deres Kongelige Høiheder, Kronprinds **Frederik Carl Christian** og Kronprindsesse **Caroline Charlotte Mariane.**

Personerne.

Kongen.
Hans unge Dronning.
Hertug Volmer.
Fru Estrid, Hertugens Moder.
Helene, en græsk Kongedatter.
Eiler } i Kongens Tjeneste.
Ove, Sanger } i Kongens Tjeneste.
Guntram, i Hertugens Tjeneste.
Ingeborg, en af Dronningens Piger.
Malfred, en af Fru Estrids Piger.

Kongens og Hertugens Følge, Dronningens og Fru Estrids Piger, Bevæbnede, Jægere o. s. v. Chor af de Sidstnævnte samt af Helenes Søstre.

Handlingen foregaaer i Sjælland; i de to første Acter deels paa og ved Kongsgaarden, en Miils Vei fra Esrom, deels paa Fru Estrids Gaard ved Øresundet; i tredie Act ved Esrom-Søe.

Første Act.

Et stort Skovpartie. I Baggrunden adskillige Telte, og deriblandt et stort og udsmykket. En Mængde af Kongens Mænd, Jægere og Bevæbnede, ere leirede i Grupper; Nogle af dem omringe **Ove**, der sidder paa en Træstub ved den ene Side i Forgrunden. — Siden **Eiler**.

Det er tidlig Morgenstund.

Første Scene.

Chor.

Fra fjerne Lande kom hun, Dronning Dagmar.

Ove.

1.

Hun var saa ung, saa faur og fiin,
Talte til Hvermand mildt,
Til Ridder og til Bonde,
Til ringeste Gangerpilt.

Chor.

Fra fjerne Lande kom hun, Dronning Dagmar.

Ove.

2.

Saa vandt de op de Silkeseil
Høit i den gyldne Raa,
Saa fik de Bør hiin blide
Og lode til Danmark staae.

Chor.

Fra fjerne Lande kom hun, Dronning Dagmar.

Ove.

3.

Og Kongen hende gik igjen,
Der hun i Land blev sat;
Og Bonden stod ved Stranden
Og viftede med sin Hat.

Chor.

Fra fjerne Lande kom hun, Dronning Dagmar.

(Eiler træder frem.)

Eiler.

Ei, Godtfolk, giver Lyd! Her er nu alt Andet at tage vare paa end at synge Viser.

Ove.

Et godt Ord igjen, Hr. Eiler. Vi er' dog i Grunden samlede for at være fornøiede, og saa synger man gjerne. Forresten sang jeg Visen om Dronning

Dagmar, og den synes mig at passe mærkelig idag. Vi feire jo vor Konges Bryllupsdag. For et Aar siden landede vor deilige, unge Dronning her paa Sjælland, og hun har været en Dagmar for os Alle. Broder Knud i Klostret siger jo, at Mennesket skal vise sig taknemmelig — ja, han mener sandtnok mod Klostret; men det gjælder vel ogsaa ellers.

Eiler.

Deri har du stor Ret, Ove. Men du maa sørge for, at du ikke driver din Taknemmelighed saa vidt, at du er hæs, inden Hendes Naade kommer. I Sangere er' et farligt Folkefærd. Har I først faaet Munden paa Gang, saa skal der Noget til at stoppe Munden paa Jer. — Hvem er det der kommer?

Ove.

Det er Guntram, Hertug Volmers Svend.

(Han gaaer tilbage til de Andre.)

Eiler.

Det var godt; ham ventede jeg paa. (Afsides) Guntram er da et ligedan Stykke af en Poet. Men han er ikke krøben ret ud af Egget endnu, saa ham kan man faae Bugt med.

Anden Scene.

De Forrige. Guntram.

Eiler.

Nu, hvad godt Nyt bringer du, Guntram?

Guntram.

Hertugen, min Herre, lader eder vide Bud, Herr Eiler, at han skal indfinde sig til rette Tid med Følge af sine Folk tilhest, Alle med deres bedste Smykker.

Eiler.

Godt, Guntram. Hvor traf du din Herre igaaraftes?

Guntram.

Paa hans Moder, Fru Estrids Gaard.

Eiler.

Er der noget Nyt at melde derfra?

Guntram.

Nei, ikke det jeg veed.

Eiler.

Der var ingen fremmede Herrer eller Fruer?

Guntram.

Nei, Ingen uden Jomfru Helene, der rigtignok er fremmed her i Landet. Men hun har nu været saa længe hos Fru Estrid.

Eiler.

Naa, Jomfru Helene — det er sandt. Hvad er det for en Jomfru Helene? Hvorfra skriver hun sig?

Guntram.

Ja, det veed jeg ikke ret. Jeg troer, hun kommer fra de rhinske Lande.

Eiler.

Saa? Hvor kommer det, hun opholder sig saa længe hos Fru Estrid?

Guntram.

Hun synes nok godt om det her i Landet. Det skal jo holde haardt at opvise en mere skjøn Part af Verden end disse vore Oelande, besynderlig Sjælland.

Eiler.

(Afsides).

Af den Mening er nok Jomfru Helene ikke.

Guntram.

Og nu en Gaard som Fru Estrids!

Eiler.

Du siger sandt. (Afsides.) Saavidt jeg kan formærke, er Guntram ikke den Mand, der skal sladdre af Skole i Utide. (Høit). Naa, min Søn, hvordan gaaer det saa med dine Forsøg i Skjaldekunsten?

Guntram.

Kun maadeligt, Herr Eiler, desværre kun maadeligt. Jeg har faaet tillaans i Klostret en skjøn Historie om de tolv Jevninge, skreven paa fiint Pergament og med deilige Billeder. Naar jeg læser i den, saa er det som jeg kom ind i en anden Verden. Den Historie vilde jeg nu gjerne sætte ud paa Riim. Men Rimene ville ikke falde for mig.

Eiler.

Det kommer nok, Guntram.

Guntram.

I har raadet mig til at søge Eensomhed i Skoven, Herr Eiler.

Eiler.

Ja, min Søn, de gamle, romerske Poeter anbefale det som et dueligt Middel til at vække Geisten.

Guntram.

Jeg har ogsaa fulgt eders Raad. Men der er saa lummert i Skoven paa disse Tider. Det slaaer aldrig feil, at naar jeg har kastet mig hen under et Træ for at lytte til Fuglesang og tænke paa de tolv Jevninge, saa kommer Søvnigheden over mig; og naar jeg saa

vaagner igjen, saa er den hele Gevinst, at jeg har sovet, saa det værker i mit Hoved.

Eiler.

Ja, det er slemt.

Guntram.

Det bliver til Intet, Herr Eiler; jeg har stor Frygt derfor. Nu har det i lang Tid været mit høieste Ønske, at kunne fuldende min Fødeby Slagelses Krønike, som jeg har begyndt at sætte ud paa Riim, og hvortil I har givet mig saa skjønne Underretninger om Byens Historie. Men det gaaer kun saa smaat, alt hvad jeg saa grunder derpaa. Jeg er bange for, at jeg af Bekymring sætter min Helsen til derover.

Eiler.

Tag sagte paa, Guntram, tag sagte paa; Jorden er gammel. Du maa give Tid, min Søn, og begynde smaat. Ordsproget siger jo: Smaa Helgene kan ogsaa gjøre Jertegn. Og hvad din Helsen angaaer, saa kan man endnu ikke mærke, at den har liidt nogen Brøst. Men gaae nu hen til Teltene og lad dem give dig et Bæger Viin. Hvis de romerske Poeter tale sandt, saa skal Vinen heller ikke være ilde for den poetiske Geist.

Guntram.

Deri, troer jeg næsten, har de ikke taget feil. (Gaaer,

men vender strax om.) Det er sandt, Herr Eiler — hvis jeg tør fordriste mig til at gjøre et Spørgsmaal — er der ikke sex Muser?

Eiler.

Jo, min Søn. Thi saasom der er ni, er der temmelig sikkert ogsaa sex.

Guntram.

Er der ni? Det havde jeg ikke troet. Er ikke Diana en af Muserne?

Eiler.

Jo; tag du kun hende med. Det gjør Intet. Men see nu først til at gjøre det af med de sex. Det har jo ingen Hast med de andre.

Guntram.

Ak, Herr Eiler! I er en kostelig Mand. Eders Raad og Veiledning, indseer jeg, kan være mig til stor Nytte.

(Gaaer hen til det øvrige Følge.)

Ove

(der hurtig nærmer sig.)

Der har vi dem, Hr. Eiler! der har vi dem, min Tro! Hans Naade og vor unge Dronning.

Eiler.

Ei, det var herligt! Sørg nu for, at der iagttages en god og skikkelig Orden, at jeg ingen Skam har af eder.

Tredie Scene.

De **Forrige.** **Kongen** og **Dronningen** med Følge. Foran dem træder et dandsende Chor ind af unge Piger og Karle, ledsagede af Spillemænd med Harper, Fløiter og Horn.

Chor

af de Indtrædende og Tilstedeværende.

1.

Den Sommersoel den stiger klar
— Agnes, vor unge Dronning! —
Den straalte, da den blev dig vaer.
Hil dig og hil vor Konning!

2.

I Lunden qviddre Fugle smaa
— Agnes, vor unge Dronning! —
De sjunge høit som bedst de maae:
Hil dig og hil vor Konning!

3.

Paa Marken voxer Urter vildt
— Agnes, vor unge Dronning! —
Og hviske, mens de see saa mildt:
Hil dig og hil vor Konning!

4.

Og Linden springer ud i Skov
— Agnes, vor unge Dronning! —
Linden dufter til eders Lov.
Hil Agnes! hil vor Konning!

Kongen

(der træder frem i Forgrunden med Dronningen, naar Choret er endt.

Min Agnes! har du fattet hvad de sang?
O, der er dyb Betydning i de simple,
Velmeente Ord, der hilsed' os i Sangen!
See blot omkring dig! See, hvor Phøbus straaler
Paa Firmamentet, retsom om han vilde
Med Østens Glands og Varme festligholde
Den glade Dag, der bragte dig til Danmark.
Mærk kun, hvor Himmelen er klar! hvor liflig
Og fuld af Kryder Luftens Sommeraande
Imellem Lindetræets Blade spiller!
Og Urter, Blomster, Træer, Alle dvæle
Saa tause, saa dybsindigt og opmærksomt,
Som om de vented' Alle kun paa dig,
Som om de vilde glæde sig med Kongen,
Og lære ham at skatte hvad ham undtes.

Dronningen.

Min Herre, I er altfor god mod Agnes.

Ved eders Ord jeg bringes til at rødme.
Ak, jeg er ung endnu og uerfaren!
Kun Godhed og et kjærligt Sindelag
Kan oversee, hvor meget end mig fattes.

Kongen.

Tael ikke saa, min Agnes! eller nei!
Tael kun saaledes! Ydmygheds Juveel
Er det Klenodie, der i din Ungdoms
Og Skjønheds Krone straaler allerlifligst.
Hvis efter Dødeliges Kaar du lider
Af Skrøbelighed, elsker jeg den med.
Den hører saa nødvendig til dig selv,
At, naar jeg savned' den, jeg blev bedrøvet.

(Eiler, Ove og Flere af Følget nærme sig.)

Nu, Eiler! altsaa her er Samlingsstedet?

Eiler.

Her er det, Eders Naade! — ganske rigtigt!

Kongen.

Og alle vore Venner, vi har indbudt
At glæde sig med os idag, er' komne?

Eiler.

Paa Hertug Volmer nær.

Kongen.

Han kommer nok.

(Afsides til Eiler)

Hvorledes gaaer det? Kan jeg stole paa,
At Alting foranstaltes som jeg ønsker?

Eiler.

Det kan I stole trygt paa, Eders Naade!
Strax efter Middag ride vore Skytter
Og Livdrabanter, smykked' paa det Bedste,
Og samles udenfor Fru Estrids Gaard.
Af dem skal nu Hr. Volmer og hans Brud
Geleides til en Fjerdingvei herfra.
Der holde Riddersmænd og ædle Herrer
Samt unge Karle, Piger, Spillemænd,
Og følge med, den sidste Part af Veien.

Kongen.

Og mener du, min Hustru faaer ei Nys
Om denne lille Glæde, jeg har tænkt
Uventet at berede hende?

Eiler.

Ei,
Hvor skulde Hendes Naade? Ingen
Formoder Andet om det hele Tog,
End at det gjælder eders Bryllups-Høitid.

Kongen.

Det er mig kjært. — Jeg stoler paa din Klogskab.
(Gaaer igjen hen til Dronningen.)

Dronningen.

Min Herre nævnte nylig Hertug Volmer.
Hvorledes kommer det, vi see vor Frænde
Saa sjelden paa den sidste Tid?

Kongen.

Ih nu,
Volmer er ung, han færdes snart paa Jagten,
Snart reiser han og gjæster sine Venner.
Med Tiden bliver han vel mere stadig.

Ove.

Med Eders Naades Gunst! Hvis ellers Rygtet
Ei lyver dengang, troer jeg, Hertug Volmer
Har Andet nu at tage vare paa
End Jagt og Gjesterie. Man mumler om,
Der gjøres Anstalt paa Fru Estrids Gaard
Til Bryllupsfærd.

Dronningen.

Til Bryllupsfærd? Til hvis?

Ove.

Hr. Volmers med en ung og deilig Brud.

Eiler.
(Afsides.)

Der slap det ud.

Dronningen
(til Kongen).

Vor Frænde holder Bryllup?

Kongen.

Det kan jeg aldrig troe. (Afsides.) Gid Ove Sanger
Var skaaren mindre godt for Tungebaandet.
Kanskee han talte saa desmindre.

Ove.

Guntram,
Vor Hertugs Svend, veed vel Besked derom.
Han er just her, hvis Eders Naade ønsker —

Dronningen.

Ja, du har Ret! Lad Guntram hurtig komme.
(Ove gaaer.)

Kongen.

Det er et daarligt Rygte.

Dronningen.

Det er muligt.
Men sligt et Rygte, selv om det er usandt,
Fortjener at det undersøges. (Utaalmodig.) Guntram!
O, lad ham komme! lad et Bud gaae ud!

Kongen.

Der er han alt.

(Guntram nærmer sig.)

Dronningen.

Kom hid! Fortæl os, Guntram,
Hvad veed du om din Herres Bryllup?

Guntram.

Intet,
Slet Intet, Eders Naade.

Dronningen.

Veed du Intet?
Du er den Svend, han meest har Tillid til;
Saa maa du sagtens vide ...

Guntram.

Hav mig undskyldt!
Min Herres Bryllup har jeg Intet hørt om.

Kongen.

Der kan du see, min Agnes! (Til Guntram.) Gaae du kun!
Vi troe dig gjerne.

Dronningen.

Lad ham vente lidt!
Men har du ikke mærket hos Fru Estrid,
Der gjøres Anstalt til en Høitid?

Guntram.

Nei,
Det har jeg Intet mærket til. Men, sandtnok,
Jeg har den slemme Vane, at jeg gaaer
I mine egne Tanker, og saa mærker
Jeg ikke grandt hvad Andre have fore.

Dronningen.

Ei, det er daarlig Tale! Er man ung,
Saa agter man paa Alting.

Eiler.

Eders Naade
Maa have Guntram undskyldt. Naar han gaaer
I Tanker stundom, skeer det alt med Grund.
Han dyrker Skjaldekunsten.

Dronningen.

Dyrker du?

Guntram.

Det gjør jeg rigtignok.

Dronningen.

Men denne Kunst
Er saare vanskelig. Har du nu mærket,
At du har Anlæg, medfødt Gave?

Guntram.

Nei,

Det har jeg ikke mærket.

Eiler.

Eders Naade

Kan see, han er oprigtig.

En Drabant

(nærmer sig).

Hertug Volmer

Med Følge kommer.

Dronningen

(til Kongen).

Det var herligt! Volmer

Maa vide bedst, om Rygtet taler Sandhed.

Fjerde Scene.

De **Forrige.** Hertug **Volmer**, med Følge.

Kongen.

(gaaer Volmer imøde).

Velkommen! Vær velkommen hid, min Frænde!

Volmer.

Jeg takker eder.

Kongen.

Nei, vær takket selv,
At I og eders Mænd til os er kommet
Til venligt og til kjærligt Møde. (Fører Volmer frem.) Agnes!
Vor kjære Frænde Volmer!

Dronningen.

Vær velkommen!

Volmer.

Jeg haaber, at I lider vel, min Frænke!

Dronningen.

Jeg takker eder. — Men I troer nok ikke,
At ligesom I kom, har vi havt Strid
For eders Skyld.

Volmer.

For min?

Dronningen.

Der gaaer et Rygte,
At I er stærkt tilsinds at holde Bryllup.

Volmer.

(Seer forvirret paa Kongen.)

At holde Bryllup?

Kongen

(leende).

Stakkels Frænde! Verden

Er kun et daarligt Herberg for de Fromme.
En ærlig Mand har ikke Lov at gjemme
En hemmelig Beslutning, uden Alle
Faae Nys derom.

Dronningen
(hastig).
Saa er det sandt?

Kongen.
Min Agnes!
Det var min Agt at spare denne Nyhed
Til hen mod Aftentid, naar Dagens Høitid
Var endt, og Sindet næsten trættet
Af de forsvundne, glade Timers Indtryk.
Da skulde den som Hesperus, der stiger
Paa Aftenhimlen, stige fra sit dunkle,
Sit hemmelige Svøb, og med sin Glands
Tilsidst forherlige vor Bryllupsfest.
Da skulde Volmer heel uventet føre
Sin unge Brud til dig; og siden drog vi
Til Klostret, hvor iaften de skal vies.
Men — nu er Overraskelsen forplumret.

Dronningen.
O, denne Tidende mig høilig glæder!
— I er trolovet? og med hvem, Hr. Volmer?

Hvor har I vundet eders unge Brud?
Hvorfra er hun? Jeg maa dog kjende hende.
— O, jeg har tusind Spørgsmaal, som I seer.

Volmer.

Og jeg, min faure Frænke, Svar til alle.

Kongen.

Ja, Volmer, nu er Seiglet brudt. Nu gavner
Det lidet kun, at skjule Brevets Indhold.
Fortæl min Hustru, inden ud vi drage
At skue Falkens Flugt, det Eventyr,
I fristed', da I vandt Jer eders Brud.
Tid har vi nok, og Morgenen er kjølig,
Og Skovens Løvtag hvælver sig fortroligt,
Og Træerne staae tause, som de lytted'.

Dronningen.

Fortæl, Hr. Volmer! Jeg er lutter Øre.

Kongen.

Han skal fortælle. Men hans Eventyr
Er af en sær Natur, og taaler ikke
Ret mange Vidner. Eiler! lad os være
En Stund alene.

(Paa et Vink af Eiler trækker sig hele Følget tilbage, saa meget Scenens Dybde tillader, og kun Kongen, Dronningen og Volmer blive i Forgrunden.)

Nu kan I fortælle.

Volmer.

Med Føie kan man kalde hvad mig hendt er
Et Eventyr, et selsomt, fast utroligt.
— Idag for eet Aar siden reed jeg sildigt
Med mine Mænd fra eders Bryllupsfest.
Vi reed i Stilhed langsmed Esrom-Søe,
Hvis blanke Speil af Maanen blev bestraalet.
Da saae jeg til min Undren midt i Søen
Syv unge Piger let og muntert svømme,
I fine Badekjortler klædte. Haaret
Hang opløst over Skuldrene, der skinned'
Som hvidest Elfenbeen. De boltred' sig,
Havfruer lig, med Overmod i Vandet,
Og sang i fremmede, men skjønne Toner.
Forbauset over Synet steg jeg af,
Lod mine Mænd i Skoven holde stille,
Og nærmed' mig tilfods til Badestedet.
Her fandt jeg liggende paa Græsset syv
Forunderlige Slør, af selsom Art
Og af et Stof, der var mig ubekjendt,
Fast som de væved' var af fine Fjedre.
Til hvert af dem befæstet var en Krone
Af hvide Svanefjer, og rigt besat
Med Perler og med dyre Stene. Nærved

Befandt ſig andre Klæder, meeſt af Silke.
Jeg lod det ligge ſom jeg fandt det, ſkjulte
Mig bag en Tjørnebuſk og holdt nu Oie
Med dem, der ſvømmed'. Efterhaanden ſteg de,
En efter Anden, op af Badet, drog
I Skjul af Løvet deres Klæder paa,
Befæſted' Slørene med Fjederkronen
Paa Hovedet, og — neppe kan man troe det —
Og hæved' ſig fra Jorden op ſom Fugle.

Dronningen.

Og hæved' ſig fra Jorden?

Volmer.

Som jeg ſiger —
Førſt ſvævende med uvis Flugt; men ſiden
Udbredte Sløret's Folder ſig ſom Vinger,
Som brede Seil, der ſvulmede for Vinden.
Og mens de ſang i Luften klart og lifligt,
Saa Eſpens Blade dirrede derved,
Og mens de ſkinned' under Maaneglandſen,
Forſvandt de for mit Syn ſom hvide Skyer. —
Den ſidſte — hvad jeg ſiden fik at vide —
Den yngſte blandt dem, var endnu tilbage.
Det ſyntes ſom hun ikke kunde ſkilles
Fra Badets Kjølighed. — Da faldt mig ind

Den Tanke som et Lyn: Er ikke Sløret,
Der løfter dem, en Fjederham som hine,
Om hvilke Sagn og gamle Viser melde?
Og hvis jeg tog og gjemte det, der ligger
Endnu tilbage, vilde da den unge,
Deilige Svømmerske, der dvæler hisset,
Ei med det samme hindres i at flygte?
Og bringes i min Magt, og jeg erfare,
Hvorfra hun kommer, hvo hun er, fra hvilken
Mærkværdig Slægt hun stammer? — Og som tænkt,
Saa handled' jeg. Forsigtig tog jeg Sløret
Og gik i Stilhed hen til mine Mænd.
Først paa en Omvei, som om nys vi ankom,
Reed vi tilhobe hen mod Søen. Der,
Som jeg formoded', saae vi snart den Arme,
Der ængstlig gik fra Busk til Busk og søgte.
Ak, hun var ung og fager, let som Raaen
Og smækker som en Vidiegreen om Livet —
En Rosensblomme fra en fremmed Jordbund!
— Da nu hun blev os vaer, da stod hun stille,
Forsagt og bly og som paa Spring til Flugt.
Jeg nærmed' mig alene, talte venligt
Og mildt til hende; thi hun ynked' mig.
Og med en Strøm af Ord, og afbrudt ofte

Af Taarer, søgte hun sit Tab at tolke.
Men disse Ord, der klang saa blødt og lifligt
Som Fløitetoner, fremmede de var' mig.
Hun gjorde da ved Miner og Gebærder
Sit Tab os tydeligt; og for et Syns Skyld
Vi søgte rundt i Busk og Krat om Sløret,
Men, som I vel kan tænke Jer, forgjæves.
Da bredte jeg min Kappe paa min Hest
Og bad det faure Barn med Tegn, at sætte
Sig op og følge mig. Og hjælpeløs,
Forladt af Alle som hun var, hun tog
Imod mit Tilbud. Derpaa drog vi Alle
Til Øresundet, til min Moders Gaard.
Hos hende har hun været indtil nu.

Dronningen.

Og har forklaret eder, hvo hun er,
Fra hvilken Slægt hun stammer ned?

Volmer.

Det har hun.
Nu har hun været her et Aar, har lært
Vort Tungemaal, og taler det med Lethed.
— Hun er en græsk Prindsesse. Hendes Navn
Helene. Hun er Datter af Kong Zeno,
Cycladernes Behersker. Hine Slør,

Der tjene dem som Vinger, er en Arv,
Der paa en selsom Viis og alt ved Vuggen
I denne Slægt tilfalder Spindesiden.
Ved dem forundes dem en Evne til
At hæve sig med Svanens Flugt i Luften.
— Et andet, ikke mindre sjeldent Fortrin
Blev givet hendes Slægt. Ved Slørets Hjælp,
Men kun saa længe det er til, formaae de
At undgaae Alderdommens Brøst og Mangler.
I visse fjerne Søer — og blandt dem
Er Esrom-Søe den ene — blev der nedlagt
En Kraft at give Slørets Eierinde
Ungdom og Skjønhed, mens hun er i Live.
Ved Fruetider, ikkun eengang aarligt,
Da drage de som Svaner høit i Luften
Til hine Vande, bade sig deri
Ved Aftentid, og stige atter op
Forynged' og forskjønned'.

Dronningen.

Hellige Jomfru!
Forynged' og forskjønned'? — Men, Hr. Volmer!
Har da Helene siden ikke spurgt
Om Sløret? Har hun ikke mistænkt eder?

Volmer.

Hun troer, at det er snappet af en Rovfugl.

Dronningen.

Men I har gjemt det; ikke?

Volmer

(forlegen).

Gjemt det? jeg?

Kongen

(hurtigt).

Nei, nu er det tilintetgjort, min Agnes!

Dronningen.

Tilintetgjort? Nei, det er aldrig muligt!
Et sligt Klenodie! Det har I gjort?

Volmer

(tøvende).

Det er tilintetgjort.

Kongen.

Det var nødvendigt,
Ifald vor Frænde vilde stadig binde
Sin unge Brud til sig.

Dronningen.

Ak, nu jeg fatter
I frygted' for, Helene vilde flyve

Fra eders Favntag — ja det var jo slemt.
Men er I ogsaa vis paa, eders Sandser
Ei skuffed' eder? Troer I fuldt og fast
Paa dette Slørs vidunderlige Dyd?

Volmer.

Jeg har ei Grund til Tvivl. Hos os i Norden
Blev Slør som disse kaldte Fjederhamme,
Som man af gamle Viser kan erfare.
Og i min egen Slægt der gaaer et Sagn,
At Irmindlil, en ung og fager Jomfru,
Fløi over Sundet i en Falkeham,
Og drukned' under Kampen med en Valravn.
Der er en Vise lagt derom.

Dronningen
(hustende sig om).

En Valravn?

Volmer.

Den havde dræbt min Stammemoders Søn.
Man har et andet Sagn, jeg netop nu
Maa stundom tænke paa, at Ravnen vender
Engang tilbage, at igjen den truer
En af vor Slægt med Fare. Men han frelses,
Ifald en Jomfru offrer sig for ham.
Men Sagnet er utydeligt.

Dronningen.

En Valravn?
Nu mindes jeg ... jeg har ei agtet før ...
(vender sig om og kalder.)
Min Ingeborg, kom hid! — Hr. Eiler, kald
Paa Ingeborg. (Til Volmer) Jeg mindes, mine Piger
Har ofte dandset til en Sang om Irmind,
Der dræbte Ravnen.
(Ingeborg nærmer sig.)
Ingeborg, fortæl mig,
Hvad er det for en Vise, du har sjunget
Om Falkehammen?

Ingeborg.

Den om Irmindlil?

Dronningen.

Ja, netop den. — Og du kan synge den?

Ingeborg.

Det kan jeg, Eders Naade. Men da Ove
Just nu er her ... han synger den saa deiligt!

Kongen.

Velan, saa kald paa Ove, lad ham synge!
Og I, Smaapiger, dandser kun til Sangen!

Imens kan vi, min Agnes, gaae til Teltet
Og en Forfriskning tage. — Kom, Hr. Volmer!

(Kongen, Dronningen og Volmer sætte sig udenfor Teltet, mens Ove tager Plads i Forgrunden, hvor ogsaa Pigerne dandse til Sangen.)

Ove.

1.

Den vilde Ravn er fløiet bort
Med Germands venstre Øie,
Med Hælvten af hans Hjerteblod,
Og sidder paa hine Høie.
Du vide mig den ene Bøn,
Din Falkeham du mig laane.
Jeg bringer Bod alt for din Søn
Og flyver over til Skaane.

Chor.

(Mens Pigerne dandse.)

Hun fløi over de Sletter,
Hun fløi over salten Vand.
— Aldrig vender Irmindlil
Tilbage til Danmarks Strand.

Ove.

2.

„Min Datter, bliv og vaer mit Huus!
Du kan ei Germand hævne.
Min Falkeham er slidt og skjør, —
Den brister ved dette Stevne."

— O, lad mig flyve, som jeg kan
Alt ud i Verden den vide!
Herhjemme paa den øde Strand
Mit Hjerte brister af Qvide.

Chor.

Hun fløi over de Sletter, etc.

Ove.

3.

Hun fløi om Natten, fløi ved Dag
Med Falkens Fjedre vaade.
Paa Kullens Klipper Ravnen sad
Og skaged' med Vinger baade.
„Sid stille, Ravn, og værg dit Liv!
Dit Öie jeg ud vil stinge,
Og skjære med min skarpe Kniv
Alt under din venstre Vinge.“

Chor.

Hun fløi over de Sletter, etc.

Ove.

4.

„Nu har jeg dræbt den lede Ravn —
O Germand, Hjertenskjære!
Nu vil jeg til din Moder hjem,
Hvis Falken mig kunde bære.“

Hun fløi fra Stranden op igjen,
Men Falkevingerne dale.
Det var for Germand Gladensvend
Hun sank i Bølgerne svale.

Chor.

Hun fløi over de Sletter,
Hun fløi over salten Vand.
— Aldrig vender Irmindlil
Tilbage til Danmarks Strand.

Kongen.

(der under Slutnings-Choret er traadt frem med Volmer.)

Hav Tak, min Ove! det var herligt sjunget.

(Ove og Pigerne trække sig tilbage)

Nu, Volmer, har I saa betænkt at følge
Det Raad, jeg eder gav?

Volmer.

Min ædle Frænde!
Jeg har ei Mod dertil.

Kongen.

Det vil I angre.

Volmer.

Mig tykkes næsten, jeg gjør Synd, ifald jeg
Tilintetgjør hiint underfulde Slør.
Det er Helenes Eiendom, er hendes

Med Ret og Skjel. Heel ofte, naar hun sørger
Ved Savnet af saa dyrebart et Gode,
Bebreider jeg mig bittert, det er mig,
Mig, hvem hun elsker, der er Sløret Ransmand.
Jeg tilstaaer eder, jeg har ikke villet
Berøve mig den Mulighed, engang
At gjøre god igjen min Uret.

Kongen.

Volmer!
Tag mod et venligt og et velmeent Raad.
Ifald I elsker hende ret af Hjertet,
Tilintetgjør da Sløret, gjør det snart!
Vel kjender jeg kun lidet til Helene;
Kun et Par Gange har jeg ubemærket,
I eders Svendes Flok, betragtet hende
I Nærhed. Men jeg skuffer mig vist ikke.
Saa faur og elskelig hun er, saa har dog
Naturen givet hende Qvindens Villie
Og Hurtighed i Tanker og Beslutning.
Naar Sløret atter er i hendes Vold,
Da forudsiger jeg, endskjøndt jeg ikke
Er Spaamand, at hun drages vil af Længsel
Tilbage til sin Slægt og til sit Hjemland —
Saa ubetvingelig er denne Drift,

Der binder Menneskerne til den Jordbund,
Hvor deres Vugge stod. — Og desforuden,
Hvormed kan vi og dette kolde Norden
Erstatte hende Naxos, hvor hun fødtes?

Volmer.

Hvad der I siger, har jeg sagt mig selv.
Men mindes vel, naar Sløret ei er til,
Da kan Helene heller ikke vente
Foryngelsen af Esrom-Søens Vande.
Kan jeg for Gud og for mig selv forsvare,
At nægte hende sligt et sjeldent Fortrin?
Naar hendes Rosenskinder falme hen,
Og hendes Oine miste deres Glands,
Naar dette Billed, der mig nu fortryller,
Af Aar og Alder lider, og jeg veed,
Det staaer i min Magt, atter at forynge
Dets Skjønhed og dets Liflighed, — da skal jeg
Med egen, med forvoven Haand mig spærre
Al Mulighed dertil? — Min ædle Frænde!
Det vil I dog ei raade til.

Kongen.

Det vil jeg;
Og meest af denne Grund. Betænk det selv:

Hun kan forynges, I Hr. Volmer, ikke.
For hende viser Verden og dens Forhold
Sig i et evigt Ungdoms-Skjær; thi hun,
Da hun er ung bestandig, vil bedømme
Dens Færd med Ungdoms lykkelige Letsind.
For eder ældes Verden som I selv,
Og eders Krav til den forandres aarligt.
En saadan Ulighed i Kaar vil vorde
En Grav for eders Lykke — I kan troe mig.
Dog — I maa handle, som I synes bedst.
I al Fald er der Tid til Overtænkning.
Naar først I er Helenes Husbond, kan vi
Maaskee bedømme bedre hvad der her
Er raadeligt. Os giver Tiden villig
Det Raad, der flygter stridig, mens det søges.

(Eiler nærmer sig.)

Eiler.

Hvis Eders Naade lyster, er nu Alt
Beredt til Falkejagten.

Kongen.

Det var vel.

(Han og Eiler gaae hen til Ridderne blandt Følget.)

Volmer.

Guntram, kom hid! Her er et Brev, der flux

Maa bringes til min Moders Gaard, til Jomfru
Helene. Sæt dig strax tilhest.

Guntram.

Skal skee.
Men tilgiv, Herre! ... Hvis jeg turde spørge —

Volmer.

Hvad vil du?

Guntram.

Ak, forleden gav jeg eder —
Jeg havde sat det ud paa Riim — jeg tænkte,
Jomfru Helene muligt vilde glæde
Sig lidt derover —

Volmer.

Ei, nu husker jeg.
Det har Helene faaet, som du har ønsket.
Men det er Galmands-Tale, du har skrevet.

Guntram.

Ak, er det sandt? Ja, jeg har tænkt det selv.

Volmer.

Lad dette fare, Guntram! Digtekunsten
Er af en sær Beskaffenhed. Den drives
Ei lettelig, for Villien er god.
Siig du Farvel til Muserne, min Guntram!

Jeg mener dig det godt. Lad dette fare!
Du er mig tro; du tjener mig med Iver.
Det skal jeg sætte Priis paa og belønne.
— Men skynd dig nu, og bring Helene Brevet.

(Guntram gaaer. Dronningen, der hidtil har siddet ved Teltet i Samtale med Eiler, Ove og de nærmest staaende Riddere, træder frem.)

Dronningen
(til Volmer).

Hvad I har nys fortalt mig, og hvad Ove
Har sjunget om, mig høilig har forbauset.
Jeg forudseer, at jeg har mangt et Spørgsmaal,
Som I vil plages med at give Svar paa.

Volmer.

I kan ei plage mig med eders Spørgsmaal.

(Riddere og Jægere af Følget, Nogle med Falke paa Hænderne og forsynede med de til Falkejagt nødvendige Redskaber, nærme sig.)

Kongen
(der igjen træder frem).

Min Agnes! staaer din Hu dertil, da vil vi
Paa Sletten hisset lade Falken stige.
Alt er beredt, og under Bakken venter
Din Ganger utaalmodig.

Dronningen.

Jeg er færdig.
— Min Falk! Hvo bærer den? Min muntre Falk!

Kongen

(tager Falken fra en af Jægerne).

Giv hid! — Her er den, Agnes!

Dronningen.

Ja, der er den!

Min Ridder Rap, som Ove nys har døbt den.
— Hr. Volmer, kom! (Afsides til ham) Forinden Jagten skiller
Os ad, jeg tale maa et Ord med eder.

(Under det følgende Chor ordner sig Toget til at drage bort.)

Chor.

Tilhest, tilfods, i Skov, i Krat
Og over den aabne Slette,
Den aarle Morgen og seent mod Nat
Jage vi Dyrene trætte.

Sadl op min Ganger og skjærp mit Spyd!
Ræk mig den blanke Bue!
Afsted vi drage ved Hornets Lyd,
Den flyvende Falk at skue.

Dens Jagt er høit over Lindens Top,
Dens Vinger i Luften suse.
Vi jage Ræven og Ulven op,
Der luske ved Bøndernes Huse.

Tilhest, tilfods, i Krat, i Skov
Jægerne hastig ile
Og naae tilsidst det flygtende Rov
Alt med de susende Pile.

(Alle drage bort.)

Femte Scene.

Værelse paa Fru Estrids Gaard.

Helene kommer hurtig ind, efterfulgt af **Malfred** og endeel andre Piger, hvoraf nogle bære en temmelig stor Kasse.

Helene.

Sæt den kun her, men sæt den vaerlig. — Malfred,
Du fik jo Nøglen, luk kun op — nei, vent!
Jeg selv vil lukke op, jeg selv maa see ...
Men Nøglen passer ikke — vil du see!
Nu er det vist den feile Nøgle — see kun,
Den sidder fast.

Malfred.

Hvis jeg maa prøve —

Helene.

Ja,
Prøv du kun, Malfred; læg dig ned paa Knæ.
Jeg gider ikke bukke mig.

Malfred.

(der lukker Kassen op)

Den passer.

Helene.

Ak, det var skjønt! Saa lad os nu see ad.
Nu maae I hjælpe mig. Ræk mig kun Alt,
Eet efter Andet. — Hvad er det, der glimrer?

Malfred.

Det er et Hovedguld, besat med Perler.

Helene.

Læg det kun hen. Det har jeg ikke Brug for.

Malfred.

Men det er deiligt. See kun!

Helene.

Det er godt.
Hvad ligger der?

Malfred.

En Skarlags-Ærmekaabe —
Nei, see dog! heeltigjennem er den fodret
Med Maarskind.

Helene.

Godt. Læg den kun hen til siden.
Hvad ligger der?

Malfred.

En Gyldenstykkes-Kjortel.
O, hellige Jomfru! hvilken kostbar Kjortel!
Den er saa svær, at knap man kan den løfte.

Helene
(fortredelig).

Ja, deri har du Ret. Men hvor kan jeg
Bevæge mig i disse stive Klæder?
Man kan jo ikke gaae et Skridt med dem.

Malfred.

Men det er Brug hos Alle hertillands.
Især er Brudestads —

Helene.

Ja, hertillands!
Men jeg ... hvor kan nu Volmer troe, jeg gaaer med —
Luk Kassen i! Jeg har seet meer end nok.

Malfred.

Og I har ikke seet en Trediedeel!

Helene.

Men denne Trediedeel er hæslig. Luk!

Malfred.

Forsynd Jer ei. Der gives ikke Mange,
Der kunne vente slige Fæstensgaver.

Kom, skal I see. Her er en snæver Trøie
Af Sølvmor, sat med kostelige Stene —
O kom og see!

Helene

(halv uvillig.)

En snæver Trøie ... viis mig —

(udbrydende)

Ja, den er smuk! Saaledes skal den være!

(Seer selv efter.)

Og der en jonisk Hue ... der et Bælte ...
Det har han ladet gjøre efter mit,
Og ganske hemmelig!

Malfred

(smilende).

Ja, jeg har vidst det.

Helene.

Ja, Volmer elsker mig, det kan jeg see.
I denne Dragt vil jeg staae Brud. Med Resten
Kan I for min Skyld gjøre hvad I vil.

Malfred.

Men I maa bære Hovedguld som Brud.

Helene.

Lad mig i Ro. Sæt Alting ind igjen.

(Nogle af Pigerne bære Kassen ind og komme strax tilbage.)

Nu er det Skade, Volmer ei er her.
Hvi tøver han? Han veed, hvordan jeg længes.

Malfred.

Han loved' først at komme Klokken tolv.
Nu er den elleve.

Helene.

O, var den tolv!
Hvor holder jeg det ud til den er tolv!

Malfred.

Maaskee kan En af os forslaae Jer Tiden.

Helene.

Fortæl mig lidt om Vielsen.

Malfred.

Jo gjerne.
Iaften Klokken syv vi drage bort
Til Klosterkirken, hele Brudeskaren.
I rider ærbar ved Hr. Volmers Side.

Helene.

Ja, det er herligt! Ride vil jeg gjerne.
Den Skik er god, I bruge hertillands,
At eders Qvinder ride. — Nu, hvad mere?

Malfred.

I Kirken skal I staae paa Altergulv
Under en Himmel, Klostrets Drenge bære.

Saa ringes der med alle Klokker smaa.
Saa kommer han, Hr. Peder, sjunger Messen,
Og alle Brødrene de svare: Amen.
Saa bindes eders Haar med dragne Baand —
Nei, det er sandt, det skeer herhjemme. Kronen,
Som I har paa som Brud, den faaer I her,
Og eders Haar skal bindes op herhjemme.

Helene.

Der bliver Intet af.

Malfred.

Saa kommer Bispen —
Saa verles Ringene — saa siger Bispen:
„Jeg spørger eder for den øverste Gud,
Har I betænkt . . .“ Nei, lad mig see, han siger:
„Jeg spørger eder . . .“ Ak, jeg husker ikke.

Helene.

O, det er lange, kjedelige Skikke!
Fortæl om noget Andet.

Malfred.

Hvis I ønsker,
Saa skal vi Alle synge Jer en Sang.

Helene.

Ja, syng kun. Der er altid meer Forstand
I eders Viser end i eders Skikke.

Malfred.

1.

Den Sommerdag mig gjøres lang
Under de grønne Linde.
Hvor skal jeg styre hen min Gang,
Min unge Brud at finde?

Chor af Pigerne.

Huset er af Marmor,
Og Taget er af Bly,
Sengen er med Silke bredt;
Dèn Jomfru hun sover deri.

Malfred.

2.

Saa vee er mig for dine Ord —
Under de grønne Linde.
Saa vidt i Landet alt jeg foer;
Hvor kan jeg Huset finde?

Chor af Pigerne.

Huset er af Marmor,
Det ligger under Øe.
O Ridder, vil du naae derhen,
Du seile den vildene Søe.

Helene

(giver Pigerne et Vink, at de skulle holde op, og gjentager talende:)

„Huset er af Marmor
Og Taget er af Bly —"

Hvor komme disse Ord i eders Sange?
— Giv mig min Luth! Jeg kjender dette Huus,
Af Marmor bygt, der ligger under Øe.

(Synger til Luthen:)

1.

Af Marmor er det bygget,
Min Faders høie Slot,
Af Palmetræer skygget,
Ved Bjerge fast betrygget,
Ved Havet, der ruller blaat.
Naar man fra Paros seiler,
Da seer man mellem Høie
Det hvide Slot, der speiler
I Søen sine Fløie.

2.

Ak, aldrig jeg forgjætter
Mit Hjem, min Faders Slot
De soelbestraalte Sletter,
De sommerklare Nætter,
Og Vandet, der ruller blaat;

Og mine Søstres Skare,
Der i de gyldne Haller
Med deres Stemmer klare
Forgjæves paa mig kalder.

3.

Thi mig har Svanens Vinger
Til fjerne Lande bragt.
Med eder den sig svinger,
Men mig en Gud betvinger
Og holder mig her med Magt.
Paa disse strenge Kyster
Bedrøvet ladt tilbage,
Jer kalder eders Søster
Med Ariadnes Klage.

(Lader Luthen falde og brister i Graad. Pigerne, der under det sidste Vers have nærmet sig, vige med et Udraab forskrækkede tilbage.)

Sjette Scene.

De **Forrige.** Fru **Estrid,** der kommer hurtig ind.

Fru Estrid.

Hvad er der skeet? Hvad feiler dig, min Datter?

Helene.

O Moder, bliv ei vred ... Hvad skal jeg gjøre?
Jeg er saa tidt bedrøvet.

Fru Estrid
(til Pigerne).
Lad os ene.
(Pigerne gaae langsomt og nedslaade ind.)

Du er bedrøvet? Har du Grund dertil?

Helene.

Ak nei, jeg veed det — det er Uret af mig.
Jeg lever uden Sorger her, jeg elskes
Af Volmer og af dig. I føie mig,
I ere kjærlige mod mig, langt mere
End jeg fortjener. Men — tilgiv, min Moder!
Mig griber undertiden Sorg og Længsel
Ved Tanken om det Hjem, jeg har forladt.

Fru Estrid.

Jeg kan ei dadle dig derfor, min Datter.
Men kan ei dette Hjem, det nye, det trygge,
Du har erhvervet, give dig Erstatning?
Du selv har sagt, at disse Lande gav dig
Hvad ei dit Fødested dig kunde skjænke.

Helene.

Min Volmers Kjærlighed! O troe kun ikke,
At jeg kan glemme hvad han er for mig!
Hvis Volmer fulgte med mig til mit Hjem,

Da vilde Naxos unge Piger undres,
At Mænd som han kan findes her i Norden.
Han er som Jason, da han gik at hente
Det gyldne Skind; han er som Dionysos,
Da han med Mildhed trøsted' Ariadne —
Saa mandig og saa mild, saa stærk og kjærlig

Fru Estrid.

Nu, min Helene, og endda du længes?

Helene.

O hør mig, kjære Moder! Hjemme har man
Et Sagn fra gammel Tid om Alkyoneus,
En af Giganterne. Til Døden saaret
I Kamp med Guderne, og styrtet ned,
Han atter kom til Live, da han faldt paa
Sit Fødested Pallene. Denne Mythe
Er Menneskets Historie. Vi drage
Sundhed og Liv af Landet, hvor vi fødtes.

Fru Estrid.

Vel giver jeg dig Ret heri, min Datter!
Men Qvindens Kaar er ei som Mandens. Han
Er Eet og Alt med Landet, hvor han fødtes,
Og af dets Marv han drager Styrke. Qvinden
— Saaledes byder selv den hellige Skrift —

Skal følge Mandens Kaar; hans Hjem er hendes.
— Ei heller jeg er født i dette Land.
Mit Fødeland er Bretland. Men i Danmark,
Der var min Husbonds Hjem, der har jeg fundet
Mit andet Fødeland; der blev jeg gjenfødt
I Kjærlighed til ham, der var mig Alt.

Helene.

O Bretland! dette kolde, strenge Land!
Hvor meget har det ikke liigt med Danmark!
Mit Hjemland derimod — du kjender ikke
Hiint muntre, varme, lykkelige Land!
Der er Naturens Guddom mild mod Alle.
Den synker frugtbar ned i Solens Straaler,
Den kjøler os med Vindene fra Søen,
Den mætter os med gyldne Frugter, lædsker
Med Kilderne vor Tørst. Blandt os de vandre
Endnu som fordum, Hellas Gudeskarer.
Hos os endnu man mindes dem; vi krandse
Med Blomster Kildevæld og Brønde, smykke
Med Viinløvblade Bacchus' Tempel-Rester,
Naar Druen samles ind i Viinhøst-Tiden.

Fru Estrid.

(Ryster paa Hovedet.)

Man maa forundres, Barn, naar du fortæller

Om eders Skikke. Knap man skulde troe,
At Christendommens Lys var trængt til eder.

Helene.

Ak, kjære Moder! leved du hos os,
Paa denne Jordbund, hvor en Slægt af Guder
Og hine herlige Heroer fordum
Har færdedes, og hvis du daglig saae
De stolte Levninger af deres Templer,
Maaskee du vilde da forundres mindre.

Fru Estrid.

Hvi hænger du saa stærkt ved hine Guder?
De var' forgjængelige, vare Væsner
Af skrøbelig Natur. De sank i Støvet
For ham, den eneste, den sande Gud.

Helene.

De vare skrøbelige — det er sandt.
Men derfor følte Mennesket, det svage,
Han var beslægtet med dem. — Det er sandt,
De var' forgjængelige. Men af Ungdom
Og Skjønhed blev bekrandset deres Liv.

Fru Estrid.

Nu derom vil vi tie. Alt jeg veed,
At her vi enes ei. Men naar du dadler

Vort Nordens strenge Himmel, glemmer du,
At du var ude af dig selv af Glæde,
Da første Gang du saae den hvide Sneemark,
Det brede, frosne Sund; at du var henrykt,
Engang da Nattetaagen frøs, og Volmer
I Skoven førte dig, hvor alle Grene,
Med Iis belagte, glimred' smukt i Soelskin.

Helene.

Ja, du har Ret; det kan jeg ikke nægte.
Det var et underfuldt, et herligt Syn!
Feernes Dronning synes selv at smykke
I Vinternatten eders tause Skove.
Hun synes under Grenenes Crystaller
At svæve midt i hine hvide Taager.
Men hun er umild. Naar jeg, svøbt i Maarskind,
Gik ud for at beundre hendes Værk,
Da sused' Vinden, stikkende som Pile,
Imod mig, og min Aande frøs i Luften.
Og selv herinde, naar jeg gik til Vindvet,
At glæde mig ved hine frosne Palmer
Paa Ruderne — ja, det er sandt, at ofte
Jeg var som ude af mig selv af Glæde,
Men stundom ude af mig selv af — Kulde.

Fru Estrid.

Du overdriver, Barn. Ifald vort Land
Er koldt og strengt, da fødes her til Gjengjæld
En karsk og dristig Slægt. Det er ei godt,
At færdes under uforstyrret Medgang.
Først, naar vi savne, skatte vi vor Lykke.
Først under Modgang lære vi at taale
Vort Held med Ydmyghed. Vort Liv maa prøves
I Lidelser og Smerter. — Lidt jeg kjender
Til hine varme Lande, hvor du fødtes.
Men jeg vil troe dig, at Naturen handler
Med Menneskerne mere vaerligt der
End her, hvor Folket falder mere haardført.
Dog er det rimeligt, at ogsaa Naxos
Har sine Plager. (Smilende.) Men min Datter seer
Sit fjerne Hjem i et bestandigt Soelskin.

Helene.

O Moder! skal det regnes da for Intet,
At jeg med dette Hjem er revet løs fra
Den kongelige Slægt, hvorfra jeg stammer?
Skilt fra min Fader, skilt fra mine Søstre?
At jeg har liidt et uerstatteligt,
Et bittert Tab? — Den dybe Søe ved Esrom,

For mig den mistet har sin Kraft; den giver
Ei oftere min Ungdom mig tilbage.
Kun eengang har dens underfulde Vande
I Badet styrket mig, og allerede
Er tabt for mig Gjenfødelsen, de bringe.
Hvad I ved Daaben tænke Jer —

Fru Estrid.

Hvad vi?
Og du, Helene?

Helene
(forvirret).

Jeg?

Fru Estrid
(med Strenghed).

Helene, glem ei
Din Frelser, at han ei skal glemme dig.
I Daabens Vande rækkes dig det Bad,
Der styrker dig mod det Forkrænkelige.
I dem du søge Frelsen for din Sjæl.

Helene.

Ja, kjære Moder, og jeg mener ogsaa...

Fru Estrid
(vedblivende).

Ved Daabens Vande fødes du igjen,

Ved dem dig venter hist en evig Ungdom.
I dem blev lagt den underfulde Kraft,
Der løfter op din skrøbelige Tanke
Til ham, der er og var fra Tidens Ophav,
Og ikke kan forgaae som hine Guder,
Din Tanke hænger syndigt ved.

Helene.

O Moder!
Jeg kan ei altid fatte hvad du mener.
Men hav Taalmodighed. Sæt dig i mit Sted.
Her er jeg fremmed blandt et fremmed Folk.
Hvad her I agte høit og sætte Priis paa,
Er næsten uforstaaeligt for mig.
Hvad jeg begjærer, det er Jer en Gaade.
Og nu det Værste: her jeg daglig gaaer
En umild Alderdom imøde, gaaer den
Imøde under eders kolde Himmel.
Jeg har saa ofte tænkt derpaa, og altid
Med Angst og Uro. — Siig, hvorledes er det,
At blive gammel?

Fru Estrid.

Vær kun uden Frygt.
Det er en venlig Tilstand. Aar og Alder

Os give Fred med Gud og Fred med Verden.
Det er et Vingeslag af den Cherub,
Der holder Vagt ved Paradisets Porte.
Det er et Afkald paa det Jordiske,
Et Blik i Evighedens bedre Lande.

Helene
(bedrøvet).

Du viser mig bestandig til et Hisset.
Har dette Liv da intet Krav for eder?

Fru Estrid.

Jo, min Helene, kjære Barn . . . forstaae mig!
For dig, saa ung og fager som du er,
Har Livet Krav; det var ei meer end billigt.
Vær ikke nedslaaet; frygt ei for din Fremtid!
Min Sønnekones Liv er ei bestemt til
At svinde taust og ubemærket hen.
Dig venter mangt et Held; det er mit Haab.
— Der kommer Nogen.

Helene.

Det er sikkert Volmer.
Det er et Varsel, at du spaaer mig Sandhed.

Syvende Scene.

De **Forrige. Malfred.** Siden **Guntram** og de øvrige **Piger.**

Malfred.

Der er et Bud derude fra Hr. Volmer.

Helene.

Et Bud? Og er han ikke selv derude?

Fru Estrid.

Maaskee han kommer strax. (Til Malfred.) Lad Budet komme.

(Malfred gaaer ud.)

Helene.

Ak, det var slemt! Jeg tænkte, det var ham.

(Guntram, Malfred og Pigerne træde ind.)

Guntram.

Jeg bringer eder Brev, min ædle Jomfru.

Helene

(glad).

Et Brev? og fra din Herre?

Guntram

(leverer hende Brevet).

Fra min Herre.

Helene.

Men, Guntram, kommer han da ikke selv?

Guntram.

Det veed jeg ei. Maaskee det staaer i Brevet.

Helene.

I Brevet? Du har Ret. (Vil bryde det.) Nei, det er sandt,
Et Brev maa klippes op, har Volmer sagt.
Giv mig en Sax — o Malfred! skynd dig noget!
(Tager mod Saxen og stikker sig.)
Der stak jeg mig i Fingeren. Det bløder...
O Moder, see! det bløder virkeligt.

Fru Estrid.

Det var jo slemt. (Til en af Pigerne.) Bring mig ihast et Klæde.

Helene
(ængstelig).

Du troer, at det er farligt?

Fru Estrid
(smilende).

Farligt er det.
Hvis ikke Malfred skynder sig med Linet,
Saa standser Blodet af sig selv.
(Da Klædet bringes hende)
Lad mig
Forbinde ...

Helene.

Men det bløder ikke mere.
Saa er det ikke værdt. Hvad mener du?
Det seer saa hæsligt ud med Bind om Fingren.

Fru Estrid.

Nu, som du vil. — Saa vil vi læse Brevet.

Helene.

Ja, læs det for mig. (Giver hende Brevet.) Eders Skrift er
svær,
Slet ikke som den Skrift, man før har lært mig.
Det gaaer saa langsomt med mig. Læs kun du.

Fru Estrid
(gjennemløbende Brevet.)

Min Volmer sender dig en kjærlig Hilsen.
Han er paa Falkejagten med Hans Naade
Og Dronningen, og venter ei at slippe
Før Klokken eet. Til den Tid er han her.

Helene.

O, Klokken eet! Saa skal jeg altsaa vente
Endnu en Time. Det er mig umuligt!

Fru Estrid.

Fremdeles skriver han, du maa dig holde
Beredt at drage hen med ham til Hove.

Hans Naade, Dannerkongen, og vor Dronning,
Der har erfaret om din høie Herkomst
Og mærkelige Skjebne, ønske begge
At lære deres Slægtnings Brud at kjende.

Helene.

Til Hove? Det var herligt! Det har Volmer
Alt længe lovet mig. Og jeg skal tale
Med Kongen og med Dronningen?

Fru Estrid.

Det skal du.

Helene.

Ak, det er skjønt! — Er Kongen her i Landet
En venlig Hersker, mild som han er mægtig?

Fru Estrid.

Ja, min Helene! Kongen her i Landet
Er mild som mægtig, er en venlig Hersker,
En Trøst for de Betrængte, en Beskytter
For Høi og Lav, og en Beskjærmer af
Hver god Bedrift, der trænger til hans Gunst.

Helene.

O Moder! naar du vidste, hvor jeg længes!
— Hvorledes gaaer det til hos Jer til Hove?

Hos os — maa jeg fortælle dig, hvorledes
Det er hos os?

Fru Estrid.

(smilende).

Det har du tidt fortalt.

Helene.

Ak, har jeg? Og nu er du kjed deraf?

Fru Estrid.

Det er jeg ikke. Men det er paa Tid,
Du tænker paa at smykke dig til Festen.

Helene.

Ja, det er sandt. Kom, Malfred, lad os gaae.

(Bliver Guntram vaer.)

Men Guntram har jeg ganske glemt! — Kom, Guntram!
Du smiler saa barmhjertig — kom kun hid!
Din Herre har mig givet dine Vers.
Nu skal du see, at jeg har tænkt paa dig.

(Seer efter i en Kurv eller deslige.)

Her har jeg til dig... men hvör er det nu?
Nu har nok Malfred havt det fremme. — Malfred,
Hvor har du lagt det? Jeg har sagt saa tidt,
At I skal holde Jer fra mine Gjemmer.

Fru Estrid

(tager et Axelbaand frem af en Skuffe).

Her er det, Barn. Det l a a e i dine Gjemmer.

Helene.

Ak, jeg har lagt det selv . . . nu mindes jeg.
Tilgiv mig, kjære Malfred! — Kom nu, Guntram!
— Ja, det er gruelige Vers, du skriver;
Og jeg er bange for, at du maa give
God Tid, hvis det engang skal lykkes dig.
Men jeg forstaaer mig ikke stort derpaa.
Maaskee man her hos eder kalder Det,
Du skriver, Poesie. Hvor jeg har hjemme,
Der kalder man det i k k e Poesie.
Men da du mener det saa godt, og er
Saa ærlig og saa trofast — Folk som du
Er Sjeldenheder i min Faders Gaard —
Saa see! det Axelbaand, det har vi syet,
Det skal du gaae med, gaae dermed bestandig.

Guntram.

Min ædle Jomfru, I er altfor god —

Fru Estrid.

Min Datter! du har føie Tid tilbage.
Nu maa du ind at smykke dig.

Helene
(tøvende).
Ja, Moder —
Men der er Noget, jeg har villet sagt dig,
Men altid glemt. Du bliver vel ei vred...
Jeg synes, paa en Høitidsdag som denne
Bør Ingen lægge Dølgsmaal paa sin Herkomst.
(Hastig).
Og jeg har nylig talt derom med Volmer —
Han er af samme Mening.

Fru Estrid.
Nu, min Datter?

Helene.
Hvis altsaa du har Intet derimod,
Saa vil jeg gaae til Altret i den Dragt,
Der bruges i mit Hjem af Landets Døttre.

Fru Estrid.
Gjør som du vil, mit kjære Barn. Jeg veed,
Du bliver smuk i hvilken Dragt du vælger.

Helene.
Saa du har Intet derimod? slet Intet?
O tusind Tak! — Ja, smuk, det skal jeg blive!

Hvis Naxos Piger ei forstode Andet,
Forstaae de dog at smykke sig til Fester.
(Gaaer ind tilhøire med Malfred og nogle af Pigerne. Fru Estrid med Guntram og de andre Piger gaaer ind tilvenstre.

Ottende Scene.

Et mere aabent Skovpartie. Flere Hold af **Jægere** drage forbi i Baggrunden. Siden **Dronningen** og **Volmer.**

Chor
af forbidragende Jægere.

Tilhest, tilfods, i Skov, i Krat
Og over den aabne Slette,
Den aarle Morgen og seent mod Nat
Jage vi Dyrene trætte.

(Dronningen og Volmer træde ind med Følge. Dette sidste holder sig i Baggrunden.)

Volmer
(idet de træde ind).

Min Frænke, her er Bakken, I har talt om,
Og her det Sted, I bad mig eder vise.
Her nedenunder ligger Skoven udbredt,
Som om det var et Grønsvær —

Dronningen
(adspredt).

Skoven? hvor?

Volmer.

Dernede. Hvis I nu vil følge med,
Saa kan I see en Part af Esrom-Kloster,
Og Søen som en himmelblaa Saphir,
Det rige Klosters bedste Smykke.

Dronningen
(som før).
Esrom?

Volmer.

Ja, faure Frænke. Kun et Skridt, saa seer I —

Dronningen.

Nei, lad os blive her. I nævned' Esrom.
Jeg kommer herved til paany at tænke
Paa eders Eventyr og paa Helene,
Den unge Brud, I fandt ved Esrom-Søe.
Jeg kan ei rive mine Tanker løs
Fra hendes mærkelige Skjebne. Siig mig ...
Det underfulde Slør, I har fortalt om,
Og som I sagde var ei mere til,
Er det ... (standser, seende vist paa ham) er det tilintetgjort,
Hr. Volmer?

Volmer.

I tvivler ..?

Dronningen.

Ja, jeg tvivler. Jeg kan ikke
Mig tænke vel den Mulighed, at I,
Der elsker eders Brud, og dette troer jeg,
At I tilintetgjør et sligt Klenod.
Jeg veed det vist, og jeg kan see paa eder,
At det er til. Hvi vil I længer nægte?

Volmer.

Ja, det er til. Jeg nægter det ei længer.
Dog muligt var det bedst, om dette Slør
For længe siden var tilintetgjort.

Dronningen.

Tael ikke saa. Det mener I ei heller.
— Men nu — ja I vil dadle mig, det veed jeg;
Dog maa I vel betænke, dette Slør
Er høist mærkværdigt, at Enhver maa ønske
At tage det i Øiesyn, at jeg
Har min Part af den skrøbelige Qvinde —
Nu vil jeg eder bede, at I kjærligst
Vil unde mig at see det — kun at see det,
At kaste kun et flygtigt Blik derpaa,
Og derpaa give det igjen.

Volmer.

Min Frænke!

Dronningen.

O, kan I afslaae en saa ringe Bøn?
Og paa min Bryllupsdag? det er ei smukt.
Maaskee I troer, at jeg er ikke taus?
Og handler ikke vaerligen dermed?

Volmer.

Ak nei, det troer jeg ikke.

Dronningen.

I mit Værge
Der er det sikkert. — Altsaa, kjære Volmer?

Volmer.

Jeg har ei Hjerte til at sige Nei.

Dronningen.

Saa faaer jeg det at see?

Volmer.

Som I har ønsket.

Dronningen.

Og I vil sende mig det — ikke sandt?
Idag? Endnu idag?

Volmer.

Endnu idag.

Dronningen.

Jeg takker eder. Stoel kun paa min Taushed.

Niende Scene.

De **Forrige.** **Kongen** med endeel af Jagt-Følget.

Kongen

(der kommer hurtig ind).

Min Agnes! Vi har jaget op en Hind,
En sneehvid Hind, af stor og sjelden Skjønhed.
Den slap fra os i dette Øieblik,
Og svømmed' over Aaen. Men jeg tænker,
Den jages atter op af vore Skytter.
Følg med os! Under Skovens kjøle Hvælving
Vi ride dem imøde. Kom, Hr. Volmer.

(De gaae.)

Chor

af de bortdragende Jægere.

Tilhest, tilfods, i Krat, i Skov
Jægerne hastig ile,
Og naae tilsidst det flygtende Rov
Alt med de susende Pile.

Anden Act.

En stor Sommerhalle paa Kongsgaarden. Baggrunden er ved høie Svibbuer og en stor, bred Portal i Midten saaledes holdt aaben, at man har Udsigt til en viid Egn. Ved venstre Side i Baggrunden gaaer en Trappe op til en Svale, der løber uden om Huset ved det ene Vindue.

Handlingen i denne Act foregaaer om Eftermiddagen og ender ved Soelnedgang.

Første Scene.

Eiler. Guntram.

Guntram.

Det var jo en stor og mærkværdig Nyhed, I der har fortalt mig.

Eiler.

Ja, min Søn, nu har Hertugen, din Herre, faaet sig en deilig Brud.

Guntram.

Det maa I nok sige. Deilig er hun. Men jeg har mindst drømt om, at hun var en Kongedatter. — Skal Brylluppet ikke staae iaften?

Eiler.

Jo, Hans Naade og Dronningen ere tagne dem imøde, for iaften at føre dem herfra til Klosterkirken, hvor Bispen, Hr. Peder, skal forrette Vielsen. Nu venter jeg dem hvert Øieblik.

Guntram.

Men jeg troede, de var' allerede ankomne?

Eiler.

Det er de ogsaa, min Søn. Men de tog allerførst ind i Kapellet her paa Gaarden, for at høre en Messe. — Men, hvad jeg vilde sagt, har du nu faaet noget af alle de Festligheder at see, vi have havt her idag i Anledning af Hans Naades og Dronningens Bryllups-Høitid?

Guntram.

Jo, jeg var inde i den store Sal, hvor Thronen staaer. Ak, det var et herligt Syn, da vor unge Dronning traadte ind ved Kongens Side, og alle Pigerne sang og Ove legte med sin Harpe.

Eiler.

Du har Ret. Det var et Syn, der ogsaa frydede mig, saa gammel jeg er. — Men det undrer mig ellers, at du i al den Tid har været her og ikke er blevet hos din Herre paa Fru Estrids Gaard.

Guntram.

Jeg fik et Ærinde strax som han ankom til Gaarden.

Eiler.

Saa? Ja, for Fremtiden kommer du nok til at føre et lidt mere uroligt Liv. Nu har du faaet en ung Frue —

Guntram.

Det frygter jeg ikke for. Hun har altid viist sig naadig imod mig.

Eiler.

Har hun? Det kan jeg lide.

Guntram.

Hun er gavmild og høimodig.

Eiler.

Ja, saa maa du see til, at du kan bevare hendes Yndest. Var jeg i dit Sted, saa lavede jeg ihast et skjønt Skjaldeqvad.

Guntram.

Ak nei, Hr. Eiler! det tør jeg ikke mere tænke paa.

Eiler.

Hvorfor ikke det?

Guntram.

Hertugen, min Herre, har forbudt mig Skjaldekunsten.

Eiler.

Har han det?

Guntram.

Ja, han holdt for, jeg skulde lade det fare. Jeg skulde sige Farvel til Muserne, sagde han. Det var just de Ord, han brugte.

Eiler.

Det er en anden Sag. Hvad har du da nu isinde?

Guntram.

Det veed jeg, sandt at sige, ikke.

Eiler.

Ja, jeg heller ikke. Naar man Intet er i denne Verden, saa kan man altid slaae sig til Skjaldekunsten. Men jeg har endnu ikke seet, at Nogen har slaaet sig fra den til nogen anden Forretning. En Poet er, saa at sige, ikke beqvem til andet end til at være Poet, og undertiden knap nok. — Det er ellers værst for Slagelse. Nu maa Byen see til, hvordan den kommer ud af det uden din Riimkronike.

Guntram.

Nei, Hr. Eiler, det er værst for mig. Det har hidtil været mit eneste Morskab at pønse paa Riim og faae dem til at falde. Det fordrev Tiden saa godt.

Naar jeg sad alene hjemme eller gik paa Veiene, saa tænkte jeg paa Roland, Oliver og Biskop Turpin, og saa syntes det mig altid, at jeg blev vel tilmode. Nu maa jeg lade det fare.

Eiler.

Nu nu! vær ikke saa modfalden. Riimkroniken kan du gjerne blive ved med. Saadanne Noget er ikke egentlig Poesie; den har din Herre ikke meent med sit Forbud.

Guntram.

Mener I?

Eiler.

Javist. Nu har jeg givet dig saa mange Oplysninger. Lad dem komme til Nytte.

Guntram.

Men troer I, jeg tør ogsaa skrive paa Historien om de tolv Jevninge?

Eiler.

Aa jo. Ulykken er ikke større end at du kan rive det itu igjen, naar det ikke duer.

Guntram.

Ja, jeg er bange for, at om jeg ogsaa vil give Slip paa Skjaldekunsten, saa giver den ikke Slip paa mig. — Har I Lyst at see hvad jeg har skrevet idag, mens jeg

sad alene nede i eders Borgestue. Det skulde være det sidste, og det er snart læst.

Eiler.

Ja, lad mig see det.

Guntram

(tager et Pergaments-Blad frem og giver ham).

Jeg har kaldt det: Min Afsked med Muserne.

Eiler

(der læser).

Det er jo godt, Guntram. Det er det bedste, jeg endnu har seet fra dig. Man kan tydelig see paa disse Vers, at Muserne have taget Afsked med dig.

Guntram.

Nei, Hr. Eiler, forstaae mig ret: det er mig, der tager Afsked med dem.

Eiler.

Jaja, min Søn! det er en Afsked fra begge Sider. Det hører der netop med til et fuldstændigt Farvel. Veed du hvad, Guntram! jeg troer, du kan nu være ubekymret. Muserne vil neppe uleilige dig for Fremtiden. (Lytter) Men stille! Tager jeg ikke feil, saa kommer Toget fra Kapellet. Hør, Guntram! du og dine Vers har lange Been. Spring op paa Svalen og see ad.

Guntram

(gaaer op ad Trappen i Baggrunden og viser sig paa Svalen udenfor Vinduet).

Jeg seer Intet. Jo, der komme de — nei, det er en hængende Karm, der kommer kjørende. Nu holder den.

Eiler.

En hængende Karm? Hvo kan det være?

Guntram.

Ei, nu seer jeg. Det er Fru Estrid.

Eiler.

Der seer du vist feil. Hun vilde jo tage lige til Klosterkirken fra sin Gaard.

Guntram.

Jo, det er hende. Der kommer hun.

Anden Scene.

De Forrige. Fru Estrid.

Eiler.

I her, Fru Estrid?

Fru Estrid.

Er det Jer, Hr. Eiler!

Det er mig kjært, jeg træffer Jer. Jeg har

En vigtig Sag at tale med min Søn —

I Eenrum, vel at mærke. Ja, jeg ønsker,
At Ingen her til Hove faaer at vide,
At jeg er kommen. Jeg vil tage bort
Paa Øieblikket. Vil I nu mig vise
En kjærlig Tjeneste, Hr. Eiler —

Eiler.

Gjerne.

Fru Estrid.

Og underrette Volmer om min Ankomst,
Men hemmeligt —

Eiler.

Forstaaer sig, ædle Frue!

Fru Estrid.

Jeg vil gaae ind saa længe hos min gamle
Veninde her paa Gaarden, hos Fru Lyborg.

Eiler.

Det kan I godt. Hun er ei med ved Festen
Paa Grund af hendes Alder. Men tillad,
Jeg hører først mig fore — hun er svag —

Fru Estrid.

Gjør det, Hr. Eiler, og vær forud takket.

(Eiler gaaer ud gjennem Portalen.)

Hvad skal jeg troe derom? Da jeg saae efter,

Var Skrinet, hvor Helenes Slør er gjemt,
Forsvundet. Hvo har taget det? Har Volmer
Bragt det tilside? Vist han havde sagt mig ...
(Vender sig urolig om og bliver Guntram vaer, der imidlertid er steget ned fra Svalen.)
Der er jo Guntram ... han reed bort til Middag.
Maaskee ... kom hid!

Guntram.

Her er jeg, ædle Frue!

Fru Estrid.

Jeg saae dig ride bort fra os idag
Og bære Noget foran dig paa Hesten.
Hvad var det?

Guntram.

Kun en Æske.

Fru Estrid.

Var den tung?

Guntram.

Nei, den var grumme let.

Fru Estrid.

Til hvem var Æsken?

Guntram.

Til hendes Naade, Dronningen, jeg gav den.

Fru Estrid.
(udbrydende).

Til Dronningen!

Guntram.

Min Herre havde bed't mig
At fare vaerligt med den. Skytten Gunner
Reed med, hvis Noget skulde hænde —

Fru Estrid.

Saa?
(Afsides)
Til Dronningen? Hun er jo underrettet,
Har Volmer sagt ... Mon han har sendt til hende —?
Vel var det tænkeligt, hun vilde see det;
Men ikke Ret af Volmer. — (Til Guntram) Gaae du kun!
Og tael til Ingen om, at jeg er her.
(Guntram gaaer).

Det er mig uforklarligt, at vi Alle
Har glemt, at det idag er Fruedag.
Helene har fortalt mig, at paa denne
Usalige Dag blev hun og hendes Søstre
Af Uro og af Hvileløshed grebne,
Som hine Trækfuglskarer, naar de samles
Og drage bort af Landet; at hun først,
Naar Sløret hende løfted', fandt sig rolig.
Idag — hun har jo lige fra imorges

Og til hun før tog bort fra Gaarden, liidt
Af sær Urolighed, var snart bedrøvet
Og tung om Hjertet, snart kun altfor munter —
Og med bestandig Længsel efter Hjemmet,
Der aldrig før har yttret sig saa stærkt.
— Og netop denne Dag vi feire Bryllup!
Og nu det Værste: hendes Slør forsvundet!
(Grublende)
Hvis dette stod i Sammenhæng med denne
Betydnigsfulde Dag? Ifald nu Sløret,
Uagtet al vor Omhu, dog maa gives
I hendes Værge netop denne Dag?
Hvis nu en Magt, en hemmelig, vi søge
Forgjæves kun at modstaae, her var virksom?
— Mig ængste og forvirre disse Tanker!
(Eiler kommer ind.)

Eiler.

I er velkommen hos Fru Lyborg.

Fru Estrid.

Vel.

(Hun gaaer ud af Portalen, ledsaget til denne af Eiler.)

Eiler
(der kommer tilbage).

Hvor blev Guntram af? Ja, nu er han borte.
Det var slemt, da jeg dog skal vente her. Man kan saa

godt snakke med ham, uden at det koster videre Anstrengelse. (Lytter) Der har vi hele Toget — der komme de. — Nu vilde jeg blot ønske, at Ove Sangere, der skal anvise det store Følge Plads herinde, vilde nøies med at glemme det Halve af Det, jeg har indprentet ham. Men jeg kjender Ove. Han kniber ikke. Han glemmer det Altsammen.

Tredie Scene.

Eiler. — Kongen. Dronningen. Hertug Volmer. Helene. Ove. Stort Følge af **Hoffolk** af begge Kjøn, **Riddersvende,** Dronningens og Helenes **Piger, Drabanter** etc.

Almindeligt Chor.

Igjennem Skoven sval,
Hvor Træets Top bereder
Om Sommeren en luftig Sal,
Der fulgte vi med eder.

Chor af Piger.

Paa Stien over Eng,
Der dandsede vi Piger
Til Spillemandens klare Streng,
Til Fløiter og til Giger.

Almindeligt Chor.

Nu aabnes Kongens Hal
For eder, ædle Gjæster!
Og eders Bryllup feires skal
Med kongelige Fester.

(Under dette Chor ere Kongen, Dronningen, Volmer og Helene traadte frem i Forgrunden.)

Kongen.

Min kjære Frænde! ædle Jomfru! værer
Mig hjerteligt velkomne! Denne Hal
Har sjelden aabnet sig for nogen Gjæst,
Der var mig dyrebar som Hver af eder.

Dronningen.

Lad mig som Søster hilse dig, Helene!

Volmer

(til Kongen).

Mig fattes Ord, at tolke som jeg ønsked'
Min Sjæls Erkjendtlighed for al den Naade
I har beviist mig.

Kongen.

Ikkun altfor lidet
I Forhold til hvad vi har eder undt.
— Men, hvis I synes saa, vi tage Plads.

Jeg seer min Sanger Ove nærmer sig.
Et eller Andet har han vist paa Hjertet.

(Til Eiler.)

Eiler! hvad ønsker Ove?

Eiler.

Eders Naades
Samtykke til at han og vore Piger,
Til Ære for Hr. Volmers Brud, tør sjunge
En liden Sang.

Kongen.

Det er dem gjerne tilladt.

(Til Helene)

Vel er I vant i eders skjønne Hjem
Til bedre Sang, til mere bløde Toner
End dem, der trives under Nordens Himmel,
Men tag tiltakke med den gode Villie.

(Han, Dronningen, Volmer og Helene tage Sæde.)

Ove

(synger til Harpen).

1.

Til Myklegaard og Spanieland
En Morgen jeg vilde drage.
Thi gik jeg ud saa fri og frank
I min Ungdoms feire Dage.

„Hvorhen, hvorhen, du Vandringsmand?«
Saaledes sang paa Qviste
En fremmed Fugl og fløi foran,
Ret ligesom den vidste —
Den vidste, ja den vidste,
Til Myklegaard og Spanieland
Jeg agtede hen at drage.

Chor
(Mens Pigerne dandse).

Den vidste, ja den vidste,
Til Myklegaard og Spanieland
Jeg agtede hen at drage.

Ove.

2.

I Myklegaard og Spanieland
Der var mine Kaar saa blide,
Men Længsel lod mig aldrig Ro;
Til mit Hjem jeg maatte ride.
»Hvorhen, hvorhen, du Riddersmand?«
Saaledes sang paa Qviste
En Fugl fra Danmark og fløi foran,
Ret ligesom den vidste —
Den vidste, ja den vidste,
Fra Myklegaard og Spanieland
Jeg agtede hiem at ride.

Chor.

Den vidste, ja den vidste,
Fra Myklegaard og Spanieland
Jeg agtede hjem at ride.

Ove.

3.

Den Hertug taler til sin Brud, —
Hans faure Brud, der kommer
Fra Myklegaard og Spanieland,
For at see vort Lands Skjærsommer.
„Hvorhen, hvorhen, min faure Brud?
Jeg kan dig aldrig miste.
Dengang jeg vandt din Tro for Gud,
Da var det som jeg vidste —
Jeg vidste, ja jeg vidste,
At Myklegaard og Spanieland
Du bytter for vor Skjærsommer.“

Chor.

Jeg vidste, ja jeg vidste,
At Myklegaard og Spanieland
Du bytter for vor Skjærsommer.

(Efter Sangen og under de nærmest følgende Repliker forlader hele Følget efterhaanden Scenen.)

Volmer
(der med Helene træder hen til Ove).

Jeg takker dig for denne Sang, min Ove!

Helene.

Lad ogsaa mig dig takke for din Sang.
See her! Tag denne Kjede til Erindring,
At du har sjunget for Kong Zenos Datter.

(Affides og i Bevægelse til Volmer.)

Ja, Volmer, jeg vil bytte Naxos Foraar
Mod dette Lands Skjærsommer, hvis mit Hjerte
Endogsaa brast derover.

Volmer.

Fat dig, Kjære.

(Han og Helene begive sig hen til Dronningen.)

Kongen

(kommer frem med Eiler).

Saa bliver det derved. Vi lade Følget
Ved Solens Nedgang samles her i Hallen.
Saa mener jeg, at vi til rette Tid
Kan naae til Klosterkirken.

Eiler.

Meget vel.

Kongen

(til Helene, der kommer frem med Dronningen).

I bliver vel ei vred, min ædle Jomfru,
At jeg berøver eder Volmers Selskab.

Os venter Bispen. Vi maae tale med ham.
Dog skal jeg bringe Volmer snart tilbage.
(Gaaer med Eiler.)

Helene.
(Affsides og urolig til Volmer, idet han vil gaae.)
Du kommer snart; ei sandt?

Volmer.
Vær ubekymret.
Jeg er her strax.

Helene.
O, lad mig ikke vente!
(Volmer følger Kongen.)

Fjerde Scene.

Dronningen. Helene.

Dronningen.
O jeg er glad, at vi en Stund er' ene.
Hvis jeg har længtes efter blot at see dig,
Saa længes nu jeg, min Helene, dobbelt
Efter at tale med dig og at høre
Dig selv fortælle hvad der alt er hændt dig.
Du er saa smuk, du er saa heelt forskjellig
I Væsen og i Dragt fra vore Qvinder.

Ei er du kommet til os over Havet,
Ei over Landet vandret op til Norden.
Men som en sjelden Trækfugl er du baaret
Til os fra Syd af underfulde Vinger.
Alt dette har jeg først idag erfaret,
Alt dette har saa høilig mig forbauset,
At jeg kan neppe tænke det. — Har Volmer
Mig Sandhed sagt? Blev sligt et Fortrin givet
Til dig og dine Søstre?

Helene.

Edle Dronning!
Hvad Volmer eder har fortalt, er Sandhed.

Dronningen.

Hvor er det muligt? Hvem kan eders Slægt,
Og fremfor alle Dødelige, takke
For slig en sjelden Gunst?

Helene.

Min Slægt kan takke
Sit Udspring fra udødelige Guder
For denne Gunst.

Dronningen.

Fra Guder?

Helene.

Ja, min Dronning.

Dronningen.

Hvad mener du? Forklar mig Alt, Helene!

Helene.

(Med et tungsindigt Udtryk.)

Jeg føier eder gjerne. Skjøndt med Sorg
Min Tanke dvæler hos min fjerne Slægt,
Der er i denne Sorg veemodig Fryd.

Saa viid: jeg stammer paa min Faders Side
Fra Konger, der paa Naxos styre Landet;
Men ved min Moder er jeg Tyndaride.
Og derfor er vor Slægt med Guders blandet.
Thi Leda, der med Tyndarus var gift,
Blev elsket af den mægtige Kronide.

Saaledes staaer der i et gammelt Skrift:
Da Zeus ei kunde Ledas Villie bøie,
Da skjød han ned en Dag fra Skyens Rift.
I Søens Vover skjulte sig den Høie,
Og hylled' de guddommelige Lemmer
I Svanens Skikkelse, dens Vinger hvide.
Som den man saae ham sagtelig at glide
Til Ledas Skjød; — og den Bedragne glemmer
Ved dette Syn at staae imod og stride.

Nu melder Sagnet: Leda snart blev Moder
Til tvende Tvillingpar. Blandt dem Helene
Nedstammede med Pollux, hendes Broder,
Fra Guden Zeus. Det andet Par var ene
Af jordisk Udspring: ned til Orkus Rige
Kastor og Klytemnestra maatte stige.

Saaledes har vor Slægt en dobbelt Rod:
Thi deels den stammer ned fra Hellas Guder,
Deels ruller i dens Aarer jordisk Blod.
Og tvende Kaar vor Fødsel os bebuder.

Saa ofte for vort Huus en Datter fødes
— Og mærk, o Dronning! vel hvad jeg beretter! —
Ved hendes Vugge tvende Parcer mødes.
Af dem den Ene Barnet mørk forjætter
Et Liv, der er forgjængeligt; den Anden
Forunder dette Liv en evig Vaar.
Thi mens hun kysser Barnet blidt paa Panden,
Et Slør hun paa dets Vugge lægger ned —
Et underfuldt — af Svanefjer en Krone
Det holder ...

Dronningen

(hastig).

Ja, jeg veed det. Bliv kun ved.

Helene.

Og taler: „Dette Slør dig skal forsone
Med Fatums Bud; og som et Tegn det sendes,
At Zeus's Afkom skal i dig erkjendes.
Thi han, der under Svaneham bedaared'
Din Stammemoder Leda, veed, du døer,
Af Charons Baad engang til Hades baaret.
Men som en Svaneham skal dette Slør
Dig en Erindring om din Herkomst bringe,
Og løfte dig som ham paa Svanens Vinge.
Og kun umærkeligt du skal berøres,
Skjøndt du er dødelig, af Tidens Spoer.
Thi tvende Søer ligge høit mod Nord;
Til dem du skal af Slørets Vinger føres.
I dem, hvor Livets Kilder friske drage,
Du skal engang hvert Aar dit Legem dukke —
Og da forynget vender du tilbage."

Saaledes begge Parcer ved vor Vugge
Afveie vore Vilkaar mod hinanden.

Hvis nu vort Liv som eders flygtigt gaaer,
Vi dele dog de glade Guders Kaar;
Thi Guders Ungdom straaler os fra Panden.

Dronningen
(efter et Ophold).

Forunderligt! Ufatteligt for Tanken!
Jo mere jeg om dette Slør erfarer,
Desmere jeg forbauses. Men forklar mig:
Paa eders Flugt hvo viser eder Veien?

Helene.

Hvad her I spørger om, det veed jeg ikke.
Os gives under Flugten andre Sandser.
Vi fare som en Stormvind hurtig hen,
Og drives af en Magt, vi ikke kjende.
Dog jeg vil gjøre Jer et andet Spørgsmaal:
Hvo har da lært den vilde Svane, Storken
Og hine Trækfugl-Skarer, der saa sikkert
Til samme Hjem bestandigt finde Veien,
Hvo lærte dem at styre deres Flugt?
At finde Veien, hist fra Africa,
Fra Pyramiderne til eders Kyster?

Dronningen.

Ja, det er sandt. Det er ei let at fatte.

Helene.

Kun eengang, mindes jeg, da mine Søstre
I Flugten standsede, som om de tvivled',

Saae vi med Eet vor Stammemoders Sønner,
Kastor og Pollux, hine Dioskurer,
Tilhest, med Spyd i Haanden og med Stjerner
Paa deres blanke Hjelme, træde frem
Fra Tvillingernes Tegn, og hurtig vise
Med Spydet os den Vei, vi skulde tage.
Det var et Syn, der vared' et Minut,
Og atter det forsvandt.

Dronningen.

O, høist mærkværdigt!
Jeg kunde lytte til hvad du fortæller
I hele Dage!

Helene.

Ak, der kommer Volmer!

Femte Scene.

De Forrige. Volmer.

Volmer
(til Dronningen).

Jeg har et Bud til eder fra Hans Naade.
Han venter nu ret snart, naar Solen synker,
At kunne være her med Brudefølget.
Hvis Eders Naade da vil være færdig —

Dronningen.

Saa vil jeg gaae og lade Jer en Stund
I Eenrum med Helene. Jeg kan tænke,
I har endeel at tale med hinanden.
— Dog Eet endnu. Min kjæreste Helene!
Du gjør mig dog den Glæde — ikke sandt?
At tage mod en Gave fra min Haand —
Et Hoved-Smykke, sat med ædle Stene ...

Helene.

Modtag min Tak —

Dronningen.

Saa vil jeg hente det.

(Gaaer ind.)

Sjette Scene.

Volmer. Helene.

Helene

(iler hen til ham).

O, kjære Volmer, lad mig tye til dig

Volmer.

Helene!

Helene.

Lad mig atter finde Lindring
Ved dette rige Bryst, der alt saa ofte
Mig trøstet har, naar eensom jeg mig følte.
O siig, du elsker mig! Lad mig paany
Forvisses om, at hvad mig ene trøster,
At det endnu er til for mig.

Volmer.

Helene!
Tvivl ikke om min Kjærlighed til dig.
Min Sjæl har ingen Tanke, der ei søger
Sin Næring af dit underfulde Væsen.
— Men siig, hvad fattes dig? hvad er der hændt?
Hvi var du alt paa Veien sært bedrøvet?

Helene.

Tilgiv mig — men jeg veed ei ret ... jeg lider
Af Uro. Luften er mig her saa lummer ...
Her er saa lavt herinde og saa snævert.
Jeg føler mig beklemt —
(brister ud i Graad.)
O mine Søstre!
Hvor er' I nu? Hvor skal jeg eder søge?
Og tænker I endnu paa den Forladte?

Volmer.

Helene! du er ei forladt. Betving dig!

Helene.

Jeg har betvunget mig. Jeg har gjort Alt
Hvad jeg har kunnet; men jeg kan ei mere.

Volmer.

Forklar mig kun, hvad da saa pludselig
Dig volder Uro.

Helene.

O, jeg veed det ikke!
Saa mange Tanker, der forhen har slumret,
Hos mig er vaagnet. Nylig har jeg talt
Med Dronningen — hun spurgte om min Herkomst —
Da vaktes den, Erindringen, den bittre!
— O vær kun ikke vred — jeg lider, tro mig!
Jeg har en Følelse som da den Tid
Sig nærmede derhjemme, da jeg drog
Med mine Søstre bort paa Sløret Vinger.

Volmer.

Helene, du bedrøver mig.

Helene.

O Volmer!
Det vil jeg mindst af Alt. Vær ei bedrøvet.
Jeg tænker, det gaaer over hvad mig feiler.

Volmer.

Saa vær da munter, kjæreste! og vær det
For min Skyld, hvis du kan. (Smilende.) Du veed nok ikke,
At du har alt gjort Lykke her til Hove,
At mangen ædel Ridder har beundret
Min unge, fremmede og faure Brud.
Hos Dannerkongen staaer du høit i Gunst;
Og Hendes Naade — ja fortæl nu du,
Hvad hun har sagt, hvordan du lider hende.

Helene.

Jeg lider hende godt; og hun var venlig.

Volmer.

Hun har jo lovet dig et kostbart Smykke.
Det er et Tegn, hun ynder dig.

Helene.

Ak, hjemme
Der har jeg Smykker nok.

Volmer
(lidt krænket).

Nu, i det mindste
Du kunde skjønne paa den gode Villie.

Helene
(adspredt).

Hvor er din Moder? Kommer hun ei snart?

Volmer.

Hun kommer ikke her. Du veed, hun drager
Alene hen til Kirken.

Helene.

Det er sandt.

Volmer.

Det synes altsaa, Livet her til Hove
Har ei behaget dig.

Helene.

Behaget mig?

Volmer.

Og Alle her har søgt at tækkes dig;
Og Alle var' saa glade ved at see dig.

Helene.

Jeg er taknemmelig derfor. Men glade?
Nei, glad var Ingen her. Her fatter Ingen,
At Glæden gribes maa, imens den flygter,
At man maa binde den med Blomster. Her
Man griber den, naar den staaer stille, binder
Med Lænker den, som var det en Forbryder.
I eders Fester klinger Noget for mig
Som en Forsagelse, ja som et Tungsind,

Som om I angred', at I vare glade.
— Hvi blev jeg ført til hiint Kapel og tvunget
At høre Munken holde Messe, høre
Ham tale langt og stygt om Verdens Synder,
Om dette Livs Elendighed, om Haabet,
Det eneste, der var os levnet, Haabet
At leve, naar vort Liv var endt? Er Synden,
Er Slethed og det brødefulde Hjerte
Hos eder da saa gjængs? — Mens Munken talte,
Jeg ængstedes, som var jeg fuld af Synd,
Endskjøndt jeg har mig Intet at bebreide.

Volmer.

Nu, Munken i sin Iver gik for vidt.
Dog er det heel naturligt, min Helene,
At paa en Dag som denne Sindet rettes
Imod den Evige, mod Altings Ophav.
Vel slaaer vort Liv i denne Verden Rødder,
Men disse Rødder hente deres Næring
Fra Kilder, der i andre Verd'ner rinde;
Og at vi gudhengivent, ydmygt mindes
Vort Livs Afhængighed af Verdens Styrer,
Det kan ei gjøre Skaar i vor Tilfredshed.
— Lad ikke disse Tanker dig forstyrre!
Hvis Livet her til Hove har dit Mishag,

Da vil vi boe og bygge paa min Gaard.
Der skal min unge Hustru let med Blomster
Den Glæde fængsle, Himlen har bestemt os.

Helene.

O, naar du taler, svinder hen min Angst,
Jeg føler mig beroliget, det Oprør,
Min Sjæl bevæges af, sig lægger mildt —
Som om Poseidons Magt var givet dig,
At standse med et Ord de vilde Bølger.

Volmer.

Nei, troe mig, naar det lykkes mig at dulme
Dit Sinds Urolighed, da er det ei
Poseidons Magt, der taler gjennem mig,
Men hans, for hvem Poseidon maatte vige,
Hans Magt, der standsede ved Capernaum
Blot med et Ord de vilde Bølgers Oprør.

Syvende Scene.

De **Forrige. Dronningen** med **Ingeborg**, der bærer et lille Skriin.

Dronningen.

See her, Helene! lad os nu forsøge,
Om dette Smykke gjør dig faurere

End alt du er. — Kom, Ingeborg, og hjælp mig.
(Efterat Helene har lagt sin Hovedbedækning, fæster Ingeborg et Diadem, hun tager ud af Skrinet, paa hendes Hoved.)
Saaledes, Ingeborg — ja, det er rigtigt.
See nu, Hr. Volmer! Er hun ikke smuk?
I mener vel, hun var det alt tilforn;
Og I har Ret. (Til Helene.) Det er din Brudekrone.
Med den du drager hen til Kirken. Jeg,
Det veed du vel, er da din Brudeterne
Og fører dig til Altret med Fru Estrid.
(En Afdeling af Brudefølget drager forbi, paa Veien udenfor Hallen.)

Volmer.

Jeg seer, man samles alt.

Ottende Scene.

De Forrige. Eiler.

Eiler.

Hans Naade, Kongen,
Har nylig spurgt om eder, ædle Hertug!

Volmer
(til Dronningen).

I har mig undskyldt.

Dronningen.

Gjerne.

Eiler
(afsides til Volmer).
Eders Moder
Er inde hos Fru Lyborg.

Volmer
(forundret).
Er min Moder?
Hvad kan hun ville?
(Gaaer med Eiler.)

Niende Scene.

Dronningen. Helene.

Dronningen.
Siig mig nu, Helene,
Hvad synes du om dette Hovedsmykke?
Det er vel ei saa fagert som de Smykker,
Der er i Brug hos Pigerne paa Naxos.

Helene.
Min ædle Dronning! det er smukt, saa smukt
Som jeg har sjelden noget seet.

Dronningen.
Isandhed?
Det er mig kjært. Man bruger hertillands

Et Hovedguld. Men dette, der er dannet
Som Krone, tyder med det Samme hen paa
Din kongelige Byrd; og denne Krone
Skal, haaber jeg, erstatte dig den tabte,
Jeg mener den af Svanefjer, der sidder
Befæstet ved det underfulde Slør.

Helene.

Min høie Dronning! nei, det kan den ikke,
Saa smuk den er endog. Den Glands, der lyser
Fra Diamanterne paa Fjederkronen,
Har overjordisk Kraft. Den har sit Ophav,
Som Sløret selv, fra Guderigets Straaler.

Dronningen.

Der har du Ret; for Sligt maa Alting vige.
Men — siden jeg er atter bragt derpaa —
Endnu er det mig altid uforklarligt,
At dette Slør, hvis Stof er skrøbeligt,
Har kunnet løfte dig saa let som Vinger.

Helene.

Har I da ikke hørt det græske Sagn
Om Dædalus, der sad paa Creta fangen?
Han var kun Menneske, men stor som Kunstner.
Af Vox og Lærred danned' han sig Vinger
Og fløi fra Fængslet med sin Søn.

Dronningen.

Det Sagn
Det kjender jeg. — (Efter nogen Betænkning.) Besad da eders Slør
En Kraft at løfte Jer saa tidt I vilde?

Helene.

Nei, eengang kun om Aaret, naar vi drog
Til hine fjerne Søers Bad; og altid
Paa Fruedag.

Dronningen.

Paa Fruedag? Men, Kjære,
Idag er det jo Fruedag.

Helene
(forfærdet).

Idag?
Og det er vist og sikkert?

Dronningen.

Som jeg siger.

Helene.
(afsides.)

Nu fatter jeg min Uro! Milde Himmel!
Iaften altsaa komme de maaskee

Til Esrom-Søen, mine fjerne Søstre —
Ak, og maaskee de komme aldrig mere!

Dronningen
(der har staaet i Tanker.)

Hvis altsaa Sløret just idag besad
Hiin skjulte Kraft, saa maatte jeg — (standser).

Helene.

Forlad mig!
Jeg gav ei Agt...

Dronningen.

Bliv ikke vred, Helene!
Jeg vilde gjerne troe dig. Men saa Meget
Forhindrer mig deri. Jeg kan ei troe dig.
Et Slør har løftet dig? Og høit i Luften?
Hvorledes var det muligt?

Helene.

Ak, min Dronning!
I spørger mig om meer end selv jeg veed.
Jeg veed kun, at det skeete.

Dronningen.

Men hvorledes
Var du dig ad dermed?

Helene.

Naar blot jeg satte
Paa Hovedet hiin hvide Fjederkrone,
Da syntes mig mit Legem lettere,
Og Sløret med det Samme vandt i Styrke.

Dronningen.

Naar blot du satte Kronen paa dit Hoved?
Nei, det er ikke sandt!

Helene.

Hvordan? I troer —?

Dronningen.

Det er ei muligt. Og jeg veed det vist.
Jeg selv har prøvet det —

Helene
(forbauset).

Har prøvet det?
I har det altsaa?

Dronningen
(afsides).

Ak, hvad har jeg sagt!

Helene.

I har det?

Dronningen
(forlegen).

Jeg?

Helene.

O, svar, min ædle Dronning
I har det, ikke sandt?

Dronningen.

Du misforstaaer mig.
Jeg har det ikke.

Helene.

Nei, I har det sikkert.
Det er paa eengang lyst for mig, at Sløret
Er ei gaaet tabt. Af mangt et enkelt Ord,
Som Volmer tidt har ladet falde, seer jeg,
Ja, nu jeg seer det klart, at det er til.

Dronningen.

Hvor kan du troe...

Helene.

O, hør mig! nægt det ikke!
Betænk, paa denne Dag mit Syn er skjærpet.
Sløret er til — det ligger i en Æske,
Som man idag har bragt Jer. — Dannerdronning!
Sløret er til — I prøvede det nys,

Men kun forgjæves — I har ikke tænkt paa,
Det gjælder kun for os, for Ledas Afkom.

Dronningen.

Helene! du forfærder mig — saa heftig!

Helene
(falder paa Knæ for hende).

Min høie Dronning! tilstaae, at I har det!
I er jo god og venlig og høimodig.
Betænk, for eder har det intet Værd,
For mig et stort.

Dronningen.

Hvad har du da isinde,
Ifald jeg tilstaaer —?

Helene
(reiser sig).

Altsaa har I det?
Og Volmer selv har fundet det hiin Aften,
Da han mig traf?

Dronningen.

Det veed ... det troer jeg ikke.
Det er vel siden bragt ham.

Helene.

Bragt ham? ... ja,

Nu mindes jeg — en Rovfugl tog det bort...
(Bitter.)
Han er uskyldig... det er bragt ham — sikkert!
Og han har siden glemt, at det er bragt ham.
Hvor skulde han faae Tid —— Velan, min Dronning!
Min Eiendom I nægter mig vel ikke.

Dronningen.

Endnu engang, hvad har du da isinde?

Helene.

Vær uden Frygt! I vil jo ikke troe,
Jeg taler sandt. I denne høie Hal
Jeg viser Jer hvad dette Slør formaaer.
Det er et Syn, det vel er værdt at see.

Dronningen.

Og du vil give mig det flux igjen?

Helene.

Jeg giver det igjen.

Dronningen.

Og kun herinde?

Helene.

Kun her.

Dronningen.

Helene, lad mig ei fortryde
Min Eftergivenhed!

(Gaaer ind.)

Tiende Scene.

Helene.

(Efter et Ophold.)

O, falske Drøm!
Forsvundne Tro til ham, der var mig Alt!
Han har da skuffet mig, har daglig hørt
Min Klage, seet min Sorg — og desuagtet
Ei med et Ord, ei med den mindste Trøst
Viist mig et Haab, en Mulighed — afskyeligt!
Til hende har han sendt mit Slør, til hende,
For hvem det Intet er, og det idag,
Vor Bryllupsdag — og mig han har det nægtet!
— Saa vil jeg flye fra ham for evigt, flye
Fra dette hjerteløse Land, og søge
Hos mine Søstre Lindring for min Sorg.

Ellevte Sene.

Helene. Dronningen. Siden Fru **Estrid** og **Volmer.**

Dronningen

(der kommer ind med en Æske, som hun sætter paa Bordet.)

Her er det. Men, Helene, hvis du kjendte
Min Angst og min Urolighed, da lod du
Det ligge urørt.

Helene.

Men I ønsker dog,
At jeg skal vise Jer en Prøve —

Dronningen.

Ja,
Det kan jeg ikke nægte. Men jeg var
Utrøstelig, ifald du —

Helene.

Nu, ifald jeg?

Dronningen.

Ifald min Eftergivenhed blev misbrugt.

(Helene tier.)

Du tier? — Kan jeg stole paa dig, Kjære?
— O, det er Uret, jeg har bragt det ind!
Jeg loved' Volmer Taushed, loved' ham
Forsigtighed —

Helene.

Ja, man maa holde Volmer
De Løfter, man har gjort ham! — Hvis I frygter,
Kald eders Piger ind! I har jo Magten —

Dronningen.

For Himlens Skyld! nei, Ingen maa det vide....
Vil du kun love mig at være taus....

Helene.

Jeg lover eder Taushed.

Dronningen.

— Ei at røbe
Min Daarlighed for Volmer?

Helene.

Volmer skal
Ei høre noget Ord fra mig derom.

Dronningen.

Og kun at prøve det herinde? Lov det,
Min kjæreste Helene! lov mig det!

Helene.

Jeg lover eder det.

Dronningen.

Velan, saa kom!

(Idet hun gaaer hen til Bordet, for at tage Sløret ud, gaaer Ove og endeel unge Piger, Alle festligt smykkede, forbi paa Veien udenfor Hallen, og synge Choret af Romancen fra 1ste Act, 4de Scene.)

Chor af Pigerne.

Hun fløi over de Sletter,
Hun fløi over salten Vand.
— Aldrig vender Irmindlil
Tilbage til Danmarks Strand.

Dronningen.

Helene! hørte du? De sang om Irmind,
Der fløi med Falkehammen over Sundet.

Helene.

Jeg hørte det. Hvi drage de med Sange?

Dronningen.

De drage til din Bryllups-Høitid.

Helene.

Min?

Ja, det er sandt. — Saa har vi Hast, min Dronning!
Tag Sløret frem! Mig længes stærkt derefter.

Dronningen

(tager Sløret op af Æsken.)

Jeg veed, at det er Uret, men formaaer ei
At sige Nei til dig.

Helene

(udbrydende ved at see Sløret, der i Dronningens Haand ruller sig op med en overnaturlig Vidde.)

Der er det... ja!
Mit Arvegods og Pantet paa min Herkomst!
O Syn, der nu saa længe var mig nægtet,
Mig uretfærdig nægtet! Faure Syn,
Saa fuldt af Minder om mit Hjem! — O, lad mig
Med mine Taarer væde dig! Omfavn
Med dine Folder mig og mine Smerter!

(Tager hurtig Diademet af.)

Der, Dannerdronning! tag dit skjønne Smykke!
For denne Fjederkrone maa det vige.

(Tager Sløret paa ved at sætte Fjederkronen paa Hovedet, og vil gaae.)

Dronningen

(holder hende tilbage med et ængsteligt Udraab.)

Hvor vil du hen?

Helene.

Hvor jeg vil hen? Jeg vil...
Her er for lavt. Jeg søger om et Sted,
Et høiere —

(bliver Svalen i Baggrunden vaer.)

Deroppe fra —

Dronningen

(der endnu holder hende tilbage.)

O vent!

Du gjør mig angſt... du ſkuffer mig dog ikke?
Bliv her!

Helene.

Nei, nei! det er den høie Tid!

(Idet hun iler mod Udgangen og opad Trappen, udvider allerede Sløret ſig og antager Form af Vinger.)

Dronningen (bønlig).

Helene! misbrug ei min Svaghed! hør mig!
— Gaae ikke ud paa Svalen — nei, bliv her!

Helene

(der kommer frem paa Svalen udenfor Hallen).

Farvel, min unge Dronning! Bort jeg drager,
Og kommer aldrig meer til Danmarks Strand.

(Hæver ſig iveiret paa det udbredte Slør og forſvinder, ved en Flugt tvers forbi Hallens aabne Buer.)

Dronningen

(der iler mod Baggrunden).

Helene! kom tilbage! hør mig, Kjære!
O, gjør mig ei den Sorg... Min Gud, hun ſtiger —
O ſee, hvor høit...

(Fru Eſtrid og Volmer, der træde hurtig til, viſe ſig udenfor Portalen.)

Volmer

(udſtrækkende Armene).

Helene!

Fru Eſtrid.

Hun forſvinder!

Tredie Act.

Egn ved Esrom-Søe. I Baggrunden Søen og hiinsides denne, i nogen Frastand, Esrom-Kloster. Tilvenstre nogle Buske eller Underskov. Det er klart Maaneskin.

Første Scene.

Naar Tæppet gaaer op, sees **Helenes sex Søstre** svømmende Søen.

Chor af Helenes Søstre.

Ruller kun, I bløde Bølger!
Ruller dybt fra Grund!
Eders klare, kolde Strømning
Gjør mig stærk og sund.
Henter fra den evig unge
Jord dens bedste Saft!
Giver mig af Jordens Ungdom
Og af Jordens Kraft.
— Ruller kun, I bløde Bølger!
Ruller dybt fra Grund!

See, o see! Paa Søens Vande
Skinner Maanen ned!
Og o see! de klare Vande
Zittre mildt derved.
Maanen sig inat formæler
Med det dybe Væld;
Det er derfor Søen skjælver,
Skjælver ved sit Held.
I, som blande
Eders Vande
Med den unge, skjønne Maane!
Af dens Ungdom,
Af dens Skjønhed
Tvende Straaler I mig laane!
— Ruller saa, I bløde Bølger!
Atter dybt fra Grund.

Natteluften stille slumrer
Tæt ved Søens Bryst,
Som en Elsker, naar han salig
Drømmer om sin Lyst.
Skjønne Søe! mens Luften sover,
Vil du da betroe
Til min Ungdom kun en Afglands
Af dens ædle Ro?

Nu Farvel, I bløde Bølger!
Tager mod min Tak!

Atter jeg af Jer min Ungdom
Og min Skjønhed drak.
Jordens Styrke, Luftens Mildhed,
Maanens rene Glands,
Nattens hemmelige Stilhed
Bandt I mig til Krands.
— Nu Farvel, I bløde Bølger,
Tager mod min Tak!

(Her eller noget forhen forlade de Søen. Det nærmest følgende Chor er bag Scenen.)

Foryngет, forskjønnet
Forlader jeg Søen,
Og Vingerne hæve mig
Høit over Øen.

(De vise sig med de udbredte Slør over Søen, drage langsomt forbi, og forsvinde under det følgende Chor.)

Helene! Fra det Høie
Forgjæves søger dig mit Øie.
Og atter maa jeg drage
Foruden dig med Sorg tilbage!

Anden Scene.

Volmer og **Guntram** komme ind.

Guntram
(der gaaer foran).

Her løber Stien. Den er ond at kjende
I Maaneskin. For Maanens Lys er falsk.

Volmer.

Godt, Guntram. Nu er Egnen mig bekjendt.

(Seer sig om, mens Guntram holder sig i Baggrunden.

Her er jeg atter. Skuffer jeg mig ikke,
Da er jeg her paa samme Sted ved Søen,
Hvor jeg for eet Aar siden traf Helene.
Og Maanen skinned' klart som nu; dens Skin
Var falsk som nu, og jeg var falsk som den.
Jeg har ei siden været her; jeg har
Havt Sky for at betræde dette Sted.
— O, dette Aar, hvad har det ei forundt mig —
En aldrig kjendt Lyksalighed! og nu,
Kun et Minut, og Alt er mig berøvet!

(Efter et Ophold.)

Gjengjældelsen er langsom, men er sikker.
Et heelt Aar har den tøvet, indtil atter
Den samme Dag som dengang kom tilbage.
— Din Angst, min Moder! var kun altfor grundet.

Saa er det intet Eventyr, hiint Sagn
Om Irmindlil, om Ravnen, der skal komme
Engang igjen, og vorde farlig for mig.
Ja, denne Ravn, der kommen er igjen
Og Hælvten af mit Hjerteblod har drukket,
Jeg bærer den i mig; thi det er Synden,

Det er den Brøde, jeg er mig bevidst.
Troskyldig kom Helene til vort Land,
Betroede til denne tause Søe,
Til denne Skov sin Ungdoms Haab og Lykke.
Hvad havde hun, den Arme, da forbrudt?
Med hvilken Ret har jeg berøvet hende
De største Goder, revet hende løs
Fra Slægt og Hjem, fra Fader og fra Søstre?
— Ak, denne Tanke har forbittret mig
Mit Liv i lang Tid; nu den tynger dobbelt.

Guntram, kom hid! mit Hoved er saa tungt,
Og tungt mit Aandedræt. Adspred din Herre —
Fortæl mig noget.

Guntram.

Ak, min ædle Herre,
Hvad kunde jeg fortælle —

Volmer

(Seer urolig hen over Søen).

Der er Intet
Endnu at see. O, svage Haab, jeg nærer!

(Til Guntram.)

Hvor kom du fra, da jeg dig traf?

Guntram.

Jeg var

Paa Veien hen til Klostret, for at see
Paa eders Vielse.

Volmer
(afsides).

Min Vielse!

Guntram.

Den Ringeste blandt eders Folk sig glæder
Til denne Høitid, ædle Herre!

Volmer.

Tie!

Du veed ei hvad du siger.

Guntram.

Undskyld, Herre,

Hvis jeg maaskee har talt for dristigt.

Volmer.

Nei —

Tael kun — men husk ... nei, tael kun hvad du vil.
Du siger, Guntram —?

Guntram.

Ogsaa har jeg ønsket

At see, hvorledes Brudedragten klæder
Jomfru Helene.

Volmer.

O, hold op engang!
Lad ikke Munden løbe som en Qværn!

Guntram.

Min ædle Herre! vredes ei paa Guntram!

Volmer.

Jeg vredes ikke. Bryd dig ei derom.
(Med en hastig Bevægelse).
— Hvad var det hist, der hurtig gik for Maanen?

Guntram.

For Maanen? Det var tynde, hvide Skyer.

Volmer.

Det er du vis paa?

Guntram.

Ja, mit Syn er skarpt.

Volmer
(affides).

Hvad venter jeg? Hvad kan jeg haabe paa?
Selv om hun kom hertil, ifald hun søgte,
Som jeg har tænkt mig, sine Søstre her,
Hvad hjalp det mig? Ak, naar hun seer mig blot,
Da vil hun flye mig, hun, den haardt bedragne!
— Guntram!

Guntram.

Hvad vil I, Herre?

Volmer.

Vil dig? Intet.
Jeg vilde spurgt ... Hvi traf jeg dig alene?
Hvi er du skilt fra mine Folk?

Guntram.

I mindes,
At jeg og Skytten Gunner maatte bringe
Til Hendes Naade, Dronningen, en Æske —

Volmer
(opfarende).

Ulykkesfugl! hvi har du bragt den? — Ellers,
Naar ei det ønskes, er' I efterladne.
Hvi har du ikke glemt den i et Herberg?
Ei tabt den underveis?

Guntram.

Ak, ædle Herre!
I bad mig jo, at fare vaerligt med den,
At vogte den —

Volmer.

Du veed ei hvad du bar!

Hin lette Byrde tynger paa mit Bryst,
Som om der laae et Bjerg.

Guntram.

Min bedste Herre!
I er jo altid billig, god mod Guntram —
I gjør mig Uret.

Volmer
(fattende sig).

Ja — jeg gjør dig Uret.
Du skal ei tage dig det nær, min Guntram.
Iaften har jeg Luner. — Skynd dig, Guntram!
Du siger jo, dit Syn er skarpt, saa siig mig,
Kan du ei see, der svømmer En derude,
Langt ude hisset?

Guntram.

Der? Der svømmer Ingen.

Volmer
(afsides).

Mit Øie blænder mig, mit Haab mig skuffer.
— Hør, Guntram, jeg vil spørge dig om Noget.
Du har vel ikke — hm! det er det Samme.

Guntram.

I mener?

Volmer.

Nu, jeg mener, har du ei,
Da før du gik til Klostret over Engen,
Lagt Mærke til et ... nu, et Syn, et selsomt,
Et underfuldt, der viste sig i Luften,
Og skjød igjennem den med Lynets Fart?

Guntram.

Nei, ædle Herre!

Volmer.

Ikke? Eller Noget,
Der ligned' det og gjorde dig opmærksom?

Guntram.

Nei, Herre!

Volmer.

Ikke?

Guntram.

Men jeg seer som oftest
Til Jorden, naar jeg gaaer. Jeg gaaer og grunder.

Volmer.

Hm! grunder ogsaa du!

Guntram.

Ja, bliv ei vred.

I har forbudt mig det. Men Skjaldekunsten
Er ond at blive qvit. Den hænger ved mig.

Volmer.

Har jeg forbudt dig det?

Guntram.

Det har I, Herre!

Volmer.

Det har jeg ikke meent. Bliv du kun ved!
Ak, dette Liv er fattigt, tomt paa Glæder,
Og man bør muntre det hvormed man kan.
Vi drages Alle stærkt af Længsel mod
Hiin underfulde Verden, der er bygget
Af Digt og Sandhed, af et Eventyr,
Der synes os utroligt, men der spinder
Sig uformærket ind i vore Tanker.
— Dyrk du kun Skjaldekunsten, stakkels Guntram!
Og søg, saa godt du kan, at faae en Part
I denne Verdens Glæder og dens Smerter.
— — Kom, leed mig op et Sæde! Jeg er træt.

Guntram.

Her er en Jordforhøining, er ved Busken.

Volmer.

Den Plads er god. Her kan jeg see paa Søen.
(Sætter sig.)
Hvor den er stille! Og hvor mildt de gaae
Med sagte Kruusninger, de Bølger smaa!
Hvor blank og reenlig ligger den ei der,
Saa festlig, som en Høitidsfest var nær.
— Ak, jeg forstaaer! Den venter til sin Favn
Den Samme, der er Kilden til mit Savn.
See, derfor lægger sig en gylden Bro
Af Maanestraaler hist paa Søens Vover.
Naar hun sit faure Legem vil betroe
Til Badet, skal hun svæve let derover.
(Springer op efter en Pause.)
Forfærdelige Venten! Usle Haab,
Der rykker Døden nær med hvert Minut.
— Kom, Guntram, lad os speide langs med Søen.
Gaae du til denne Side, jeg gaaer hiin.
Men vær opmærksom, brug dit Oie godt.

Guntram.

Min, ædle Herre! naar jeg ikke veed,
Hvorefter jeg skal speide —

Volmer.

Hm! du veed ei —?

Saa hør da! Naar du seer, der svømmer Nogen
I Søen —

Guntram.

Svømmer? Nu, paa denne Tid?

Volmer.

Javist. Saa skal du give mig et Tegn.
Stød i dit Horn — nei, Guntram, gjør det ikke!
Saa skrækkes hun som Maagen op af Vandet
Og flyver bort herfra —

Guntram.

Og flyver bort?

Volmer.

Javist; og drøvtyg ikke hvert mit Ord.
— Stød ikke i dit Horn, men skynd dig hurtig,
Og sagte — hører du? — men skynd dig blot,
Og iil, forinden hun i Luften hæves.
Jeg lønner dig, ifald dit Bud er godt.
— Vee mig, ifald vi begge gaae forgjæves!

(De gaae hver til sin Side, Volmer nærmest ved Søen, Guntram noget høiere oppe.)

Tredie Scene.

Helene kommer gaaende ind fra samme Side som Guntram gik ud, men nærmest ved Søen. Hun har Sløret paa, der nu falder ned i naturlige Folder.

Hvi er mit Hjerte tungt? mit Sind bedrøvet?
Da hist jeg svæved' Skyerne forbi,
Da bildte jeg mig ind, at jeg var fri
Og lykkelig — og var dog kun bedøvet.

Dybt under mig, i Maanens klare Skjær,
Laae Øen her, og syntes taus at drømme;
Og rundt om den gik Havets stærke Strømme,
Og dog den laae saa tryg, saa rolig der.

Og det uhyre Rum mig syntes øde,
Og trøstesløs og eensom foer jeg hen.
Fra Øen under mig, og kun fra den,
Et Haab, en Frelse vinked' mig imøde.

— Hvad er min Agt? Vil atter jeg tilbage?
Og flye for Volmer? Han bedrog mig? Han?
Af Kjærlighed han bandt mig til sit Land —
Kan Volmers Øie, kan da det bedrage?

Ak, af mit eget Hjerte bryder frem
Hans Forsvar, og mit ældre Liv forsvinder
Mod dette Aar, dets lykkelige Minder;
Og Volmer er mig meer end Slægt og Hjem!

— Der ligger Søen med den dybe Bund
Og med Foryngelsen i sine Vande.
Hvi ligger den just her? af hvilken Grund
Saa høit mod Nord, i disse kolde Lande?

Er Norden da, der synes streng og barsk,
Det Væld, af hvilket Syden skal forynges?
Er Norden yngre, mere karsk?
Mon Syden alt af Alderdom betynges?

Der ligger Søen, stille, dyb og blaa,
Som dette Folks forunderlige Øie;
Og Himlen synes den at stirre paa,
Og tryg at hvile, nær ved Klostrets Fløie.

— Har Volmers Moder Ret? Er' hine Guder,
Til hvilke ved min Herkomst jeg er bunden,
For evigt vegne for en Magts Bebuder,
En Magt, for hvem hiin glade Tid er svunden —?

Og i Forsagelse vi skulle døbes?
Og vore Tanker luttres gjennem Smerte?
Og gjennem Savn en evig Ungdom kjøbes,
Naar ei det slaaer, det skrøbelige Hjerte?
— Hvo giver mig et Svar? Ak, jeg er her
Forladt af Alt, og ingen Trøst mig nær!
(Hun tager Sløret af og skjuler det under den Busk, hvor Volmer sad.)

Det er forgjæves, seer jeg, at jeg leder
Om eder længer, mine Søstre kjære!
Til Hjemmet Slørets Vinger eder bære.
Gaaer kun forud! Jeg følger efter eder.

— For sidste Gang jeg vil mig da betroe,
Du skjønne Søe, til dine sagte Strømme.
Giv mig igjen min Ungdoms Drømme!
Giv mig igjen dens lykkelige Ro!
Gjør atter sorgløs, atter ung min Tanke!
Foryng de Følelser, der mat i Hjertet banke!
(Gaaer ud nærmest ved Søen.)

Fjerde Scene.

Guntram kommer ind fra samme Sted, hvor han forhen gik ud.

Der er Intet at see, som jeg nok tænkte. Hvo

skulde bade sig paa denne Tid? — Jeg troer, jeg vil blive her, indtil min Herre kommer tilbage. Naar jeg lægger mig hen under Busken derhenne, kan jeg oversee en stor Part af Søen og lægge Mærke til, om der skulde vise sig Noget. Saa kan jeg med det Samme tænke lidt paa Slagelse Riimkrønike. Nu har jo Hertugen, min Herre, Intet derimod. — Ja, det er nok det Klogeste, jeg kan gjøre. Under den Busk har jeg mangen god Gang ligget i Middagsstunden og tænkt baade paa Krøniken og de tolv Jævninge. Man kan saa godt grunde, naar man ligger og seer paa Søen. Undertiden, ved stille Veir, forekom det mig, at Søen saae ud som om den selv grundede, saa dyb og eftertænksom var den at see til. (Lægger sig hen under Busken, med Hovedet mod Jordforhøiningen.) Det Værste er kun, at man saa let falder i Søvn, naar man ligger og tænker. — — Hvad er det, jeg her finder? (Tager Helenes Slør frem og ruller det op.) Et Slør! Ak, hvor det er deiligt! — det er som det Slør, Kong Artus Hustru Genievra gik med. Det har En glemt her. Og see, der er en Krone fæstet derved — og hvilke kostelige Stene! hvor de glimre! — Jeg maa søge min Herre op og bringe ham det.

(Gaaer.)

Femte Scene.

Helene træder atter ind og seer sig ængstlig om. Kort efter **Volmer.**

Helene.

Jeg hørte Fodtrin. Der er En i Skoven.
Og nys det syntes mig, jeg skimted' Nogen
I Maanelyset mellem hine Stammer.
Hvor tør jeg vove, at gaae ned i Badet?
— Tys! Atter Fodtrin, men i Frastand ... hør kun!
Hvo kan det være? Volmer? Mon han søger
Om mig ved Søen? O, mit Hjerte banker!
Og om det var en Fremmed? Om jeg blev,
Saa værgeløs jeg er, et Bytte ... Himmel!
Hurtig mit Slør! jeg kan ei blive her.

(Søger efter Sløret under Busken.)

Det er der ikke. Har jeg ikke lagt det
Her under Buskene? Hvor er det da?

(Søger urolig og hastig paa den anden Side af Buskene.)

Her heller ikke. O, du milde Himmel!
Saa har der været En og taget det.
Men hvo har kunnet ane —? Det var skjult
Omhyggeligt. Hvo ellers, hvis ei Volmer?
Kun han har kunnet gjætte, ikkun han
Med denne Sikkerhed, — ja det er ham,

Der anden Gang saa hjerteløst, saa listigst
Berøver mig mit Eie — O, der er han!

(Volmer kommer langsomt ind, men iler hurtigt hen til Helene, da han bliver hende vaer.)

Volmer.

Og du er her, Helene? Virkelig?
Og det er ingen Drøm? O, tael, Helene
At jeg kan see, at mine Sandser ikke
Bedrage mig. Men du er her alene —
I denne lette Dragt og ubeskyttet
Mod Aftenluften — tag imod min Kappe!
I Skoven er der kjøligt. Eller vent —
Endeel af mine Mænd er nær herved.
Jeg lader tænde flux et Baal —

(Nærmer sig Baggrunden og støder i sit Horn.)

De komme.
Vent kun et kort Minut!

(Nogle af Volmers Følge træde ind.)

Tag Qvas og Grene
Og gjør et Baal; men hurtig — skynder eder!

(Kommer tilbage. Under det nærmest Følgende tændes Baalet, hvorpaa Følget trækker sig tilbage.)

Helene! tag min Kappe — kom og tag den!

Helene.

Hvad vil I mig! Hvad søger I hos mig?
Vil I med eders Ord mig haane?

Volmer.

Jeg?

Du tvivler om min gode Villie?

Helene.

Tvivler?

Nei, I har sørget for at give mig
Fuld Vished. Dersom end min Svaghed helst
Saae eder undskyldt, har I vidst at give
Min svage Hu en Lære. Hvis jeg kunde
Endnu som før indbilde mig, en Rovfugl
Var min Fornærmer! Men I veed, Hr. Volmer!
I trænger ikke meer til slige Paafund.

Volmer.

O, døm mig mildt! At jeg har handlet uret,
Det har jeg ofte bittert mig bebreidet.
Gud er mit Vidne, det var tidt min Agt,
At tilstaae Alt, oprigtig og med Anger.
Men, bliv ei vred, Helene — ak, du hang
Endnu saa fast ved Hjemmet, ved dets Glæder,
At Angst mig greb ved Tanken, at du snart
Af Længsel vilde drages fra min Side.
Da tænkte jeg, at binde dig til mig
Ved ømmere, ved mere faste Baand,

Og da med større Tryghed mig erhverve
Tilgivelsen, hvortil jeg høilig trængte.

Helene.

Jeg seer, at I mig misforstaaer med Flid.
Jeg taler ikke om det Forbigangne.
Hvad der er skeet engang, jeg kunde glemme.
Men nu, i denne Stund, I har paany
Beluret mig, og underfundig ranet
Min Eiendom, og med saa liden Skaansel,
Saa ringe Blu for eder selv, at neppe
I seer mig tillidsfuld gaae bort, før I
Paa Byttet styrter eder.

Volmer.

Jeg, Helene?
Du gjør mig Uret. Jeg har været her,
Har utaalmodig ventet paa dit Komme,
Men kun forgjæves. Jeg gik bort igjen
Og speided' efter dig ved Svens Bredder.
Først nu, i dette Øieblik, jeg traf dig.

Helene.

Først nu? Og I kan vente, jeg skal troe Jer?

Volmer.

Ved Gud og Mænd! jeg er uskyldig — troe mig!

Hvor har du gjemt dit Slør? Hvor kan det være
Berøvet dig? Har du seet efter nøie?

Helene.
Forlad mig! Jeg har Intet meer at skaffe
Med eder. Jeg vil tye til Kongens Retfærd.

Sjette Scene.

De Forrige. Guntram.

Guntram
(Med det sammenrullede Slør i Haanden).
Tilgiv, om jeg forstyrrer. Jeg har fundet
Et grumme kostbart Stykke: dette Slør.

Volmer.
Saa du har fundet det?

Guntram.
Jeg fandt det her,
Kort efter I gik bort.

Volmer
(til Helene).
Der kan du see!

Helene
(til Guntram efter et Ophold).

Hvor har du fundet det?

Guntram.

Hist under Busken.

Helene.

Hvorledes laae det?

Guntram.

Det var sammenrullet.

Helene.

Hvorledes var det sammenrullet?

Guntram.

Inderst

Laae Fjederkronen.

Helene.

Laae det ubedækket?

Guntram.

Det var bedækt af Blade, som jeg rev
Afveien, da jeg lagde mig paa Jorden
Mod Busken.

Helene.

Er det Sandhed du mig siger?

Guntram.

I veed, at Guntram taler altid Sandhed.

Helene.

Jeg veed, at du er sanddru, og jeg troer dig.

Volmer

(der under de sidste Repliker har seet mørk ned for sig).

Gaae, Guntram; det er godt. Læg Sløret hen.

(Guntram lægger Sløret hen paa den lille Jordforhøining ved Busken og gaaer.)

Volmer.

Jeg har forskjertset, mærker jeg, din Tillid.
Af denne Mistro til mit Ord — desværre,
Jeg har forskyldt den — seer jeg nu med Vished
Forliset af din Kjærlighed. Velan!
Saa lad den skjønne Drøm, der i et Aar
Var al min Lykke, svinde hen, Helene!
Og glem, at Volmer var engang dig kjær.
Jeg føler dybt, at jeg og disse Lande
Har Intet kunnet give dig til Gjengjæld
For Tabet af det Hjem, du har forladt.
Saa drag igjen tilbage, skjønne Flygtning,
Der som et sjeldent Luftsyn underfuldt
For dette Land en føie Stund har straalet.
Tag det igjen, det gaadefulde Slør,
Og drag igjen herfra! og agt det ikke,

At vi med Taarer stirre paa din Flugt.
— Det var engang mit Haab — o vredes ikke! —
At i vor Kjærlighed, vor Ombed skulde
Os gives en usynlig Svaneham,
Der over det forgjængelige Liv
Med stærke Vinger bar os; den, jeg tænkte,
Forlened' vore Hjerter evig Ungdom.
Nu er med dette hvert mit Haab forsvundet!
Saa far da vel, meer lykkelig end jeg!

(Knæler for hende.)

End eengang lad mig trykke denne Haand
Til mine Læber! — Min Helene, min
I denne Afskeds bittersøde Stund —
Vær takket for den Tid, der svandt, for dette
Lyksalige, det drømmerige Aar,
For hvert Minut, du har forskjønnet, hvert
Huldsaligt Ord, hvert Smiil, der var min Lykke!
— Farvel! Farvel! O smerterige Tanke,
Farvel for stedse!

(Reiser sig hurtig og iler bort.)

Helene

(med svag Stemme.)

Volmer! bliv! o bliv! —
Han iler bort! O, Volmer, kom tilbage!
Lad Alting blive som det var — o kom kun!

— Der er han — nei! O Gud, han rider bort . . .
Jeg hører Hestetrampen — altid længer
Og længer borte — ak, han har forladt mig!
Jeg har forspildt hans Kjærlighed — for evig!
Hvi har jeg mistænkt ham? Hvi har jeg ikke
Med Tillid stolet paa ham nu som altid?
O, han er ædel, er det meer end jeg!
— Der ligger det ulykkelige Slør.
Hvad har det skjænket mig? hvad kan det give?
O, som en ond, som en usalig Aand
Har det bestandig draget mig fra Volmer.
Jeg maa forsage det! Ja, jeg erkjender,
Nu er min Lykke af en anden Verden.
Med Volmer vil jeg dele Kaar, med ham
I Kjærlighed forynges, og med ham
Til bedre Verd'ner ældes. Far da hen,
Min Stammemoders Skjænk! Af dette Baal,
Hvori du synker, vil jeg luttret stige!

(Hun kaster Sløret i det brændende Baal. Det blusser høit op. Hun staaer et Øieblik bedøvet og stirrer derpaa.)

Chor af Helenes Søstre

(udenfor Scenen.)

Helene!

Helene.

Tys! hvilke Toner — hør!

Chor af Søstrene

(idet de langsomt drage forbi, svævende over Søen.)

Helene! Fra det Høie
Forgjæves søger dig mit Øie.
Og atter maa jeg drage
Foruden dig med Sorg tilbage.

Helene.

(der samtidig med Choret falder paa Knæ og udstrækker Armene.)

O, mine Søstre!

(Synker afmægtig om.)

Syvende Scene.

Helene. Kongen og **Volmer**, med Følge.

Kongen

(der ved Indtrædelsen fører Volmer ved Haanden).

Hr. Volmer, kom! vi vil ei tabe Modet.

Volmer.

I bør ei overtale mig.

Kongen.

O, kom kun!

Jeg har et Haab, der siger, hun var ikke
I sine Søstres Skare. Lad os søge!

Volmer.

Hvad hjælper det? Ak, nu er Alt forbi!

Kongen.

Her skiltes I fra hende?

Volmer.

Her det var.

Jeg kjender Busken, som jeg sad ved. Her,
Ved denne Part af Søen —

(Gaaer mod Baggrunden og opdager derved Helene.)

O, min Gud!

Der ligger hun — afmægtig eller død!

Kongen

(gaaer hurtig hen til ham.)

Hvad siger I?

Volmer

(løfter hende op.)

Helene! min Helene!

Kom til dig selv! — O, hun er død — der seer I!
Kun Legemet er blevet. Hendes Sjæl
Er flygtet bort med hendes Søstres Skare!

Kongen.

Nei, nei, Hr. Volmer! Hun slaaer Øiet op —
Hun lever!

Volmer.

Ja, hun lever! — min Helene!
Læg til dit Øies Lys din Stemmes Klang,
Og siig, du vender til vor Jord tilbage!

Helene
(med svag Stemme)

Ak, Volmer!

Volmer.

Hør, hun taler! — Tael igjen!
O, søde Klang af Ord, der kun betyde
Saa lidet, men er fulde af Musik.

Helene.

Hvor er jeg?

Volmer.

Du er her endnu i Skoven,
Og nær ved Søen —

Helene.

Nær ved Søen? Har jeg
Da ikke drømt? Var' mine Søstre her?
Og flygted' bort?

Volmer
(smertelig.)

Ak, drømt, det har du ikke!

Helene.

Drømt? Er jeg ikke vaagnet af en Drøm?
Mit hele Livs? Og er jeg ikke vaagnet
Til andre Tanker, til en anden Verden?

Kongen.

Fat eder, ædle Jomfru! End I lider,
Og end forvirres eders Hu.

Helene.

O nei!
Jeg er mig tydelig bevidst. Jeg føler
Mig let og som befriet fra en Byrde.
— Lad os forlade dette Sted! Kom Volmer!
Her er ei godt at være. Tag mig med!
Ak, jeg har talt saa lidt med dig idag.
Lad os gaae sammen.

Kongen.

Lad os Alle gaae.
Her er ei godt at være — I har Ret.
— Der kommer, seer jeg ikke feil, min Hustru
Og med Fru Estrid. Vi blev Alle drevne
Af Angst og Uro, da I før forlod os.

Ottende Scene.

De **Forrige**. **Dronningen** og **Fru Estrid** med Følge. Siden **Ove** og endeel **Piger**.

Dronningen.

O, har I fundet hende? — Ja, der er hun!
(Iler hen til Helene).

Fru Estrid
(der ligeledes nærmer sig hende.)

Min Datter!

Dronningen.

Slemme, kjæreste Helene!
Hvor du har gjort mig angst!

Helene.

I vil tilgive!
Tilgiver Alle mig! — Min Moder kjære!
Vær ikke vred paa mig! — O, jeg har sikkert
Forstyrret eders Glæde.

Kongen.

Alt er glemt,
Da vi har fundet eder. — Nu, Hr. Volmer!
Hvad tykkes eder? Var det ikke bedst,
Vi drog til Klostret? Bispen venter os.
Jeg mener, Vielsen kan nu gaae for sig.

Volmer.

Nei, eders Naade, det er ei saa vel.

Kongen.

Hvorledes? Af hvad Grund?

Volmer.

Gud veed, hvor kjær
Mig er Helene, og hvor stærkt min Længsel
Har ventet denne Dag. Men vore Veie
Er' ikke meer de samme.

Helene
(forundret).

Ei de samme?

Volmer
(til Helene.)

Ak, du har ikke drømt, at dine Søstre
Har været her. Vi Alle saae dem svæve
I Kredse rundt om Søen og forsvinde.
Drag efter dem! Her er dog ei din Hjemstavn.
Her er dog Intet meer, der kan dig binde!
Drag efter dem paa Slørets Vinger!

Helene.

Sløret?
Veed du da ikke, jeg har brændt det?

Volmer.

Brændt det?

Helene.

Ja, jeg har kastet det i Baalet hist.
Det var en ond Besiddelse; den stod
Iveien for vor Kjærlighed. I denne
Skal, som du nylig sagde, gives mig
Den Svaneham, der løfter mig usynlig.
Ja, jeg har brændt det. Har du ikke vidst det?
Ifald du nu forskyder mig, da er jeg
Forladt af Alt. Forskyd mig ikke, Volmer!

Volmer.

Helene! Herlige! Hvor kan du troe...
O, du er min for evig — nu for evig!
Brændt har du det? O, saa er Sagnet opfyldt!
Mig har min Anger som en Valravn piint,
Min Anger over al den Uret, jeg
Var skyldig i mod dig. Men nu har du
Opoffret dig for min Skyld, har befriet
Mit Bryst for denne Byrde. (Vender sig hurtig til Kongen).
Ædle Frænde!
Nu drage vi til Klosteret, til Bispen,
Der venter os.

Kongen.

Det kan jeg lide, Volmer!

(Man hører Ove og Pigerne udenfor synge Romancen af 2den Act.)

Der faae vi Selskab. Det er Ove, troer jeg,
Og Pigerne, der drage hen til Kirken.

(Ove og Pigerne træde ind.

Chor af Pigerne.

Jeg vidste, ja jeg vidste,
At Myklegaard og Spanieland
Du bytter for vor Skjærsommer.

Volmer.

Helene! hør kun, hvilke skjønne Ord!
Midt i min Smerte klang for mig hiint Omqvæd
Og hviskede mig Trøst. Mit faure Liv!
„Jeg vidste, ja jeg vidste,
„At Myklegaard og Spanieland
„Du bytted' for vor Skjærsommer."

Dronningen.

O, hvilken uformodet Lykke!

Fru Estrid.

Himlen,
Min elskte Datter, give din Beslutning
Velsignelse!

Helene.

Det vil den, kjære Moder!

Kongen.

Ja, Himlen sin Velsignelse forlener!

— Min ædle Jomfru! I, min vakkre Frænde!
Igjennem hine Skyer, der fordunkled'
Et Oieblik vort Haab, skal Brudestjernen
Gaae op for eder med forstærket Glands,
Og denne Festdag, eders Konge feired',
Erholde nu sin gladeste Betydning.

Chor
af Ove, Pigerne og Følget.

Vi drage til Klostret med Tak til Gud,
Med munter Sang.
Den Hertug fører sin unge Brud
Til Kirkegang,
Alt i den feire Skjærsommer.
Og atter flyver en Fugl foran —
O, faure Brud!
Dengang du kom fra det fremmede Land,
Da fløi den ud,
Og sang i Skoven med Liste —
Den vidste, ja den vidste,
Du byttede bort det fremmede Land
For Danmarks feire Skjærsommer.

PT8136 .A19 1827 v.2
Dramatic works.
Princeton Theological Seminary-Speer Library
1 1012 00076 6602